Erskine Caldwell

Jenny

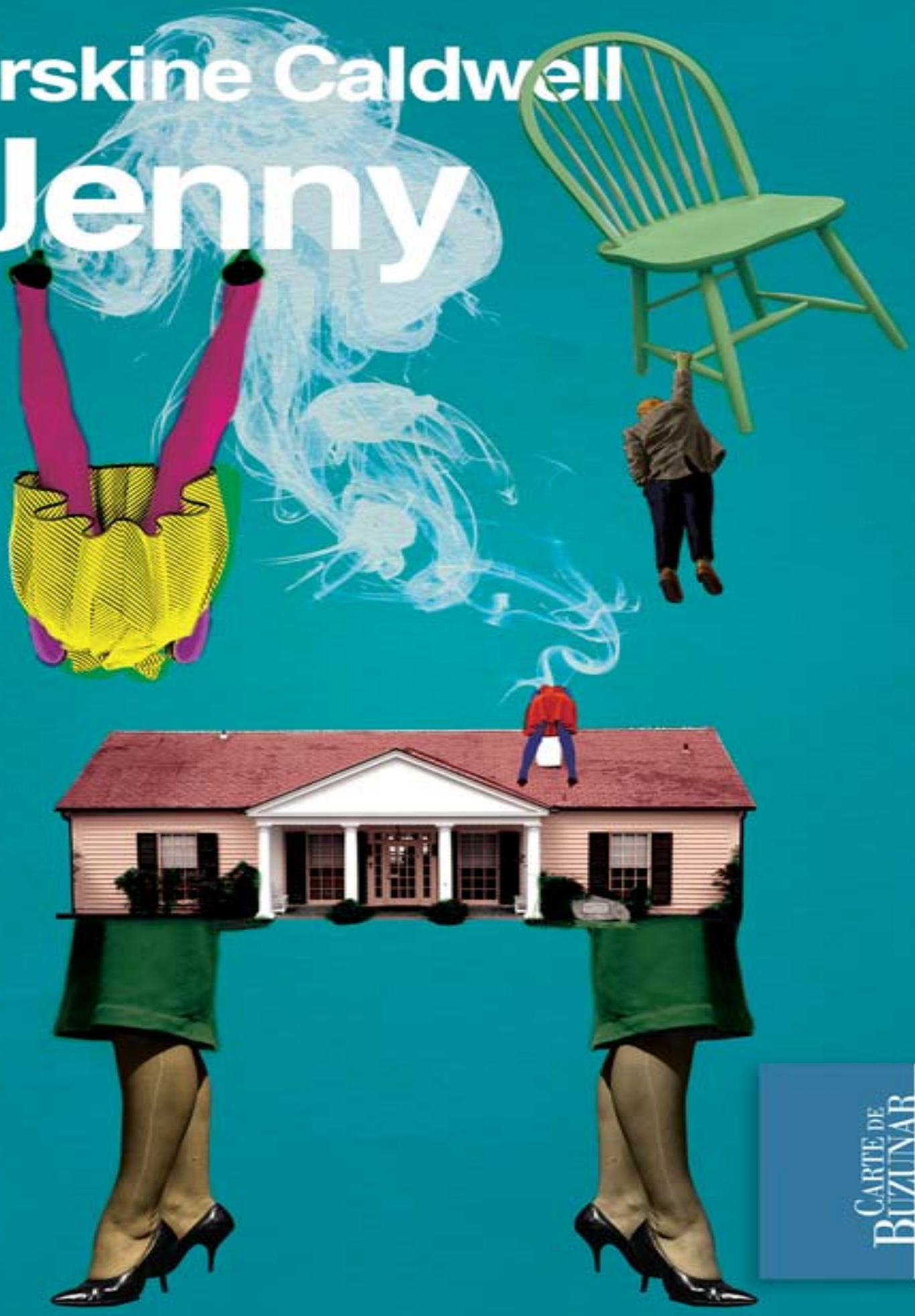

Carte de Buzinar

Erskine Caldwell

Jenny

Traducere de
Dumitru Mazilu

Editura LITERA
2010

Jenny by Nature
Erskine Caldwell
Copyright © 2010 Litera, pentru prezenta ediție

Text reprodus după Erskine Caldwell, *Jenny*,
Editura pentru Literatură Universală, București, 1965

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Jenny
Erskine Caldwell
Copyright © 2010 Litera
pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Lavinia Vasile
Corector: Alina Ioan
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

ISBN ePUB: 978-606-686-376-6
ISBN PDF: 978-606-686-377-3
ISBN Print: 978-973-675-888-1

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Erskine Caldwell (1903, Moreland, Georgia — 1987, Paradise Valley, Arizona) este considerat unul dintre cei mai apreciați romancieri americani ai secolului XX. Un adversar fervent al exploatării sociale, Caldwell este cunoscut îndeosebi datorită temelor delicate pe care le-a abordat în scrierile sale, teme precum rasismul, intoleranța, ignoranța și fanatismul religios din sânul populației rurale a Americii sudiste.

A cunoscut succesul destul de timpuriu, cu romanul *Drumul tutunului*, apărut în 1932, căruia i-a urmat *Pogonul lui Dumnezeu*, în 1933, două opere controversate, care i-au adus recunoașterea internațională, dar care au fost în repetate rânduri interzise sau cenzurate din pricina conținutului sexual explicit. Cu toate acestea, succesul de care s-au bucurat avea să dea tonul unei serii de zece romane pe care Caldwell avea să o numească mai târziu „panorama vieții sudice". Printre operele sale cele mai apreciate se mai numără și: *Pământ american* (1931), *Căi sudice* (1938), *Necazuri în iulie* (1940), *Băiatul din Georgia* (1942), *Casa de pe coline* (1946), *Jenny* (1961), care portretizează dezumanizarea populațiilor sărace sub impactul condițiilor economice și sociale, subminând valori americane precum munca cinstită și individualismul. Cărțile sale au înregistrat recorduri de vânzări și au fost traduse în mai multe limbi.

Erskine Caldwell rămâne, fără îndoială, unul dintre cei mai controversați romancieri americani, cu o contribuție semnificativă la dezvoltarea temelor sociale din literatura americană a secolului XX, citat alături de nume de marcă precum John Steinbeck și Ernest Hemingway.

CAPITOLUL UNU

CA ŞI CUM în grăbita schimbare a anotimpului amurgul ar fi fost dat uitării, în acea zi de octombrie noaptea se lăsa cu o bruscă revărsare de întuneric. Era vremea când blândeţea verii, chiar dacă zăboveşte mai mult, este întotdeauna copleşită de neîndurătoarea putere a iernii.

Pe la mijlocul dimineţii, un vânt ca de gheaţă coborâse dinspre munţii de la nord, se abătuse asupra colinelor acoperite de rogozul galben şi, suflând cu furie pe sub norii negri şi joşi, adusese primul ger al iernii din anul acela peste oraşul Sallisaw, peste ogoarele din jur şi peste păşunile de la poalele munţilor. După-amiază vântul se potolise, lăsând în urma lui aerul neclintit şi îngheţat sub cerul întunecos. Iar acum, pe când lumina sură a zilei făcea repede loc întunericului, zvelta casă cu etaj, clădită din lemn, trosnea încetişor, în vreme ce noaptea rece se aşeza asupra bârnelor. La venirea dimineţii, bobocii roşii şi galbeni ai crizantemelor vor arăta păliţi şi răpuşi, iar frunzele verzi, arse de ger, vor începe să se desprindă de pe corzile viţei crescute viguros în timpul verii peste chioşcul aflat în curtea din spate.

Aşezată în fotoliu, Jenny Royster se aplecă înainte, privi pe fereastră şi cercetă încă o dată cu atenţie strada pustie, iar pe urmă făcu puţin mai mare flacăra radiatorului cu gaz. După ce o potrivi, se lăsă iar pe spate, în căldura aceea plăcută, şi îşi împreună mâinile peste pântece. Apoi îşi săltă braţele, pentru a slăbi apăsarea sânilor voluminoşi.

În următoarele câteva minute, pe când buzele i se mişcau, odată cu gândurile ce-i alergau prin minte, Jenny aşteptă nerăbdătoare să zărească

silueta judecătorului Milo Rainey de cum avea să se ivească în lumina săracă a amurgului. Spera că avea să se arate înainte de a se întuneca de-a binelea, fiindcă ar fi vrut să-l poată vedea din vreme şi să-i deschidă uşa din faţă de îndată ce va păşi pe treptele verandei.

Un automobil veni în goană pe Morningside Street, şi stejarii cu crengi vânjoase din faţa casei străluciră o clipă în lumina farurilor, după aceea maşina dispăru cu iuţeală, lăsând strada mai întunecată ca oricând.

Deodată, desprinzându-se din întunecimea nopţii, cineva se îndreptă cu paşi energici către casă.

Convinsă că recunoscuse statura dreaptă a judecătorului Rainey, Jenny se ridică numaidecât în picioare, mişcându-şi cu sprinteneală trupul cărnos, apoi, aprinzând din mers luminile, porni grăbită spre hol. Până să ajungă la uşa din faţă, abia avu vreme să se privească o clipă în oglindă şi să-şi aranjeze părul castaniu şi moale.

Tropăind ca să-şi mai încălzească picioarele şi suflând în pumni, judecătorul Rainey intră în hol fără să scoată un cuvânt. Obişnuia să-şi cumpănească îndelung vorbele şi faptele, şi, datorită calmului său, rareori se întâmpla să fie impulsiv ori să săvârşească o faptă necugetată. Îşi agăţă pălăria în cuier şi, pe când îşi scotea paltonul, îşi întoarse spre Jenny chipul brăzdat de cute, pe care înflorise un zâmbet.

— De-un lucru pot să fiu întotdeauna sigur când vin la tine, Jenny, îi spuse el în chip de salut, în vreme ce-i zâmbea. Şi împlinirea nu e niciodată mai puţin plăcută decât aşteptarea.

— Ce vrei să spui, Milo? întrebă Jenny. Nu te prea înţeleg eu totdeauna, dar îmi place cum vorbeşti.

— De fiecare dată m-aştepţi şi mă întâmpini chiar în prag, Jenny. De când ne cunoaştem, fie vară, fie iarnă, niciodată n-a trebuit să stau în verandă şi să ciocănesc la uşă ca un muritor de rând. Totdeauna m-ai făcut să simt că mă bucur de o trecere deosebită.

Jenny îi luă paltonul şi i-l atârnă în cuier, sub pălărie.

— E vorba doar de felul deosebit în care înţeleg eu să mă port cu tine, Milo, răspunse Jenny. Şi-mi face plăcere să fiu drăguţă cu tine. E una dintre

slăbiciunile mele cele mai lăudabile.

— Niciodată n-am să pot trece cu vederea lucrul ăsta, Jenny, zise judecătorul când se aflară din nou față în față. Atenția arătată de o femeie face parte dintre puținele bucurii care pot lumina viața unui bărbat.

Judecătorul Rainey era înalt, zvelt, vioi și plin de energie și părea cu mult mai tânăr decât era în realitate. În ciuda celor câteva șuvițe cărunte ce-i brăzdau părul stufos și negru, trupul îi rămăsese foarte drept, iar glasul, tot adânc și sigur. Era mereu îmbrăcat în haine de culoare închisă, după moda veche, cămăși albe, scrobite, pantofi negri și papion maro. Avea duzini întregi de papioane de toate lungimile și lățimile, dar fiecare în altă nuanță de maro. La mâna stângă purta un inel cu diamant mare și se fălea în glumă spunând că numai un burlac își poate îngădui un asemenea lux și poate avea și destui bani ca să și-l permită.

— Da, da, Jenny, rosti judele, continuând să-i zâmbească, iar glasul lui puternic răsună în tot holul, îți spun eu că anul ăsta o s-avem o iarnă furtunoasă, ca-n vremurile de demult, ba poate o să vedem și zăpadă ori lapoviță din când în când.

— Nu m-ar mira deloc, Milo, conveni Jenny. De când sunt pe lume, am băgat de seamă că grijile și supărările vin totdeauna grămadă, cum vin cârd furnicile flămânde la zaharnița mea.

— Dacă zahărul e tot atât de dulce ca și tine, Jenny, îți spun drept că nu le pot aduce nicio vină furnicilor. Iar de m-o împinge vreodată soarta să cad în cursă și să mă prind în lațul căsniciei, dorința mea cea mai sinceră...

Atingând-o ușor cu mâna pe obraz, judecătorul Rainey părăsi holul și trecu în salonul încălzit. Jenny mai rămase în hol atât cât să-și privească în oglindă fața îmbujorată și să-și aranjeze părul castaniu.

Când intră și ea în salon, judecătorul Rainey își ținea mâinile deasupra radiatorului.

— De fiecare dată îmi spui niște lucruri atât de drăguțe, Milo! zise Jenny, apropiindu-se de el și privindu-l drept în ochi. Nu merit să-mi pomenești despre căsătorie, fiindcă astăzi nu mai sunt decât o femeie grasă și bătrână și nu mai fac două parale. Nici nu-ți poți închipui de câte ori mă

trezesc gândindu-mă la mine însămi şi zicându-mi că de-aş mai putea fi o dată tânără şi de-aş mai avea o siluetă atrăgătoare...

Deodată se depărtă de judecătorul Rainey, apoi, ştergându-se cu degetele la ochi, se îndreptă spre un scaun şi se aşeză.

— Jenny, ce fel de vorbe sunt astea? o întrebă judele, încruntându-se nemulţumit. Îţi spun cu toată sinceritatea şi cum nu se poate mai cinstit că ai fi o soţie pe care mulţi şi-ar dori-o. Ca să vorbim deschis, parcă şi văd în faţa ochilor pe cineva ducându-se la Starea Civilă — azi, mâine — şi completând un formular de intrare în posesie. În limbajul juridic profesional, asta înseamnă pur şi simplu *jus primae noctis*[1].

Jenny se uită la el clipind des din ochi.

— E totuna cu publicaţiile de căsătorie?

— Nu. E doar un alt fel de a spune acelaşi lucru.

— Zău, Milo, termină odată şi nu mă mai tot tachina! zise Jenny, îmbujorându-se. Nu cred niciun cuvânt din ce-ai spus. Când sunt atâtea şi atâtea fete frumoase şi tinere, şi în fiecare zi apar altele, ar fi destul să întinzi mâna şi să culegi la întâmplare, fără să mai vorbim că ai putea alege după voie şi timpul şi locul... iar tu ştii bine toate astea.

— Şi marea lor majoritate mai au încă multe de învăţat, iar timpul ne grăbeşte din urmă. Tu ştii ce vreau să spun, Jenny. Înfăţişarea plăcută şi entuziasmul tinereţii nu sunt întotdeauna în stare să facă ceea ce promit şi ce se cere făcut. Dar tu şi cu mine...

În cameră domni multă vreme tăcerea, până ce judecătorul Rainey plecă de lângă radiator să se aşeze pe un scaun lângă Jenny.

— Orice s-ar întâmpla, am să-ţi fiu mereu foarte recunoscătoare. Milo, îi zise Jenny apoi, şi oricând vei vrea să mă pui la încercare, nu vei avea decât să deschizi gura şi să spui, şi-am să-ţi dovedesc cât de recunoscătoare pot fi. Mă cunoşti destul de bine ca să ştii ce suflet de aur pot avea atunci când e vorba să dau o mână de ajutor. Eu Jenny sunt şi Jenny mă cheamă, şi nici toate legile din lume n-ar putea să mă schimbe! N-am fost niciodată una dintr-alea care ţin o casă plină de pisici şi de câini şi spun că, vezi Doamne, n-ar vrea să aibă parte de tovărăşia unui bărbat. Dacă n-ai fi tu,

zău că nu ştiu cum aş fi în stare să îndur atâta zbucium şi necazuri. Uneori mă gândesc că asta e tot ce are viaţa pus deoparte pentru mine — necazuri, suferinţe şi supărări în fiecare zi.

— Despre ce-i vorba acum, Jenny? întrebă repede judecătorul. Spune-mi, ce s-a mai întâmplat?

Femeia clipi din ochii înceţoşaţi, în vreme ce îşi trecea amândouă mâinile peste frunte şi peste obrajii aprinşi, ca şi cum ar fi încercat să şteargă toată supărarea.

Judecătorul Rainey se aplecă şi mai mult spre ea, apoi o bătu binişor cu palma pe braţ, ca s-o încurajeze.

— Când m-ai rugat ca astă-seară, în drum spre casă, să mă opresc la tine şi să-ţi fac o vizită, nu mi-ai spus ce supărare ai. Ce e, Jenny? Ce s-a întâmplat?

Mâna stângă a femeii căzu neputincioasă în poală. Ridicând-o pe cealaltă, Jenny arătă înspre biserica de cărămidă roşie din grupul de clădiri de alături.

— Ce altceva ar putea să fie, Milo? răspunse Jenny descurajată, lăsând umerii în jos. Doar ştii şi tu.

— Au venit iar aici, să stea de vorbă cu tine, nu-i aşa? întrebă judele, uitându-se la ea şi făcând din cap un semn compătimitor. Aşa s-a întâmplat?

— Da. Şi pentru o clipă Jenny închise ochii, obosită. Da, zise ea din nou. Iar când vorbi iarăşi, după aceea, vocea îi sună ascuţit, cu o notă de mânie: prăpăstioşii ăia de-acolo, de la biserica Rugged Cross, nu ştiu altceva decât să-şi chinuie mintea toată ziua, doar or mai găsi ceva să-mi facă viaţa amară. De când locuiesc aici, n-am avut nici cea mai mică neînţelegere cu vecinii apropiaţi. Doamna Clara Crockmore, care locuieşte în casa de cărămidă galbenă de alături, mi-e prietenă cum nu se poate mai bună, şi în fiecare zi ori mă duc eu la ea, ori vine ea la mine. La fel şi Norma Pope, vecina din spate, îmi dă totdeauna flori din grădina ei sau, ori de câte ori vreuna dintre noi găteşte o mâncare mai bună, are grijă să-i dea celeilalte să guste, şi niciodată nu uită să-mi spună şi mie ce mai trăncănesc oamenii de pe strada ei. Pe câtă vreme ipocriţii care fac pe sfinţii!... Mi se

pare că n-or să se liniștească până nu m-or vedea închisă pe viață la pușcărie sau îngropată în fundul cimitirului. Data trecută — era chiar imediat după ziua întâi a lunii — au venit încoace și au spus ce-au spus despre mine și Veasey Goodwillie! A fost atunci când au zis că e păcat și e rușine pentru o femeie să-i închirieze o cameră și să-i permită să stea noaptea sub același acoperiș. Tot atunci au spus că se duc să reclame șefului poliției din Sallisaw și șerifului din comitatul Indianola, ba chiar și guvernatorului din statul nostru, și-au să ceară să mă aresteze dacă nu-l conving pe Veasey să plece numaidecât și să-și găsească altă locuință.

Oprindu-se și respirând adânc, se ghemui și se strânse toată, săltându-și brațele.

— Bietul Veasey Goodwillie! Și lacrimile îi împăienjeniră ochii când îi rosti numele. Bietul Goodwillie! Aici este singurul cămin adevărat de care a avut parte pe lumea asta, și bisericoșii ăia au încercat să-l silească să plece! Toată lumea știe că aici e singurul loc unde poate spune că se află acasă la el în cele trei luni de iarnă când nu umblă cu circul ca să-și câștige pâinea, lăsându-se privit de public pe scena aceea micuță. Habar n-are dacă îi mai trăiește vreo rudă apropiată care să-l primească să stea la ea, ba spune că și de-ar da de urma vreunui neam mai depărtat, acela s-ar simți grozav de stingherit dacă ar trebui să-l primească în casă, chiar de i-ar plăti chirie oricât de mare pe cele trei luni cât nu e sezon. Și tu știi cât de greu ar putea găsi bietul Veasey pe cineva de seama lui cu care să se însoare sau cu care măcar să trăiască și el, ca omul. Înainte de toate, nu sunt pe lume mulți de soiul lui, iar Veasey zice că cele mai multe fete sunt făgăduite încă de la naștere sau foarte curând după aceea, și chiar atunci între familiile mai de vază e o adevărată întrecere și intră în joc sume de bani serioase. A spus că de multă vreme nici măcar nu mai încearcă să intre în grațiile unei femei obișnuite. Zicea că, din când în când, în vremea cât umblă cu circul, se mai întâmplă ca o femeie obișnuită să fie curioasă să-l cunoască în intimitate, dar în niciun caz nu vrea să fie văzută cu el în lume. Bietul Veasey Goodwillie! Bietul Veasey Goodwillie! Nu știu ce s-ar face dacă nu m-aș arăta prietenoasă cu el. Tare-s fericită că de felul meu sunt prietenoasă și

bună la suflet, fiindcă altminteri nu s-ar găsi nimeni să aibă grijă de Veasey. Dacă s-a întâmplat să fie aşa cum este, asta nu înseamnă că nu e în stare să aprecieze purtarea unei femei, ca oricare alt bărbat. Are şi el tot atâta inimă şi tot atâtea dorinţe ca şi ceilalţi.

Şi Jenny îşi şterse lacrimile cu vârful degetelor.

— Fără discuţie că ce-ai spus tu e foarte adevărat, zise judecătorul Rainey. Dar ce anume s-a întâmplat azi? Încă nu mi-ai povestit nimic.

— Milo, de-un an încoace necazurile au venit unul după altul, şi fiecare zi l-a adus pe-al ei. Ăia de la biserica Rugged Cross strigă sus şi tare că tot ce pun ei la cale e după litera Evangheliei, dar nu s-au dat îndărăt de la absolut nimic, au făcut şi au spus tot ce le-a stat în putinţă, doar-doar m-or sili să plec din casa mea. De câte ori discută cu mine despre treaba asta, zic că Dumnezeu le-a arătat câtă nevoie au de proprietatea mea ca să poată clădi pe ea o clasă nouă pentru şcoala lor de duminică, iar eu profanez un pământ pe care ei au hotărât să-l sfinţească, şi au şi început s-o facă. De fiecare dată se străduiesc din răsputeri să mă convingă că viaţa mea nu e decât un păcat plin de ruşine. De nu ştiu câte ori le-am spus că dacă au nevoie de proprietatea mea, o pot căpăta oricând plătindu-mi atâta cât cer pe ea. Dar nu sunt dispuşi să-mi dea nici un singur dolar. Zic că, dacă le-aş urma îndemnul, m-ar converti şi pe mine la credinţa lor şi mi-ar mântui sufletul, iar pe urmă n-am decât să donez casa şi terenul bisericii din Rugged Cross, şi pot să fiu liniştită în ce priveşte viaţa de apoi. Într-o vreme am fost şi eu metodistă şi mă duceam regulat la biserică, dar nimeni n-a încercat vreodată să mă silească să-i dau tot ce am pe lumea asta, şi nici măcar pastorul metodist nu mi-a promis să-mi mântuiască dinainte sufletul dacă donez bisericii tot avutul meu. După aceea, m-am dus un timp s-ascult predicile la Biserica Adevăratei Credinţe, şi totdeauna am pus câte un ban în căldăruşă. Dar într-o bună zi pastorul mi-a spus c-ar vrea să merg cu el, să facem o plimbare prin pădure. Şi cum am ajuns în pădure, m-a înhăţat, mi-a ridicat poalele şi mi-a spus că n-o să mai fie nevoie niciodată s-arunc vreun ban în căldăruşă dacă-i fac şi lui o bucurie. Altminteri, şi metodiştii, şi cei de la Adevărata Credinţă s-au purtat cu mine cinstit şi frumos, numai că,

văzând cât de rău e s-amesteci credința cu treburile personale, de-atunci n-am mai călcat pe la niciun fel de biserică.

— Jenny, îi reaminti judele Rainey, dar de data asta ce ți-au spus cei de la biserica Rugged Cross?

— Am să-ți povestesc, Milo, răspunse Jenny. Acolo am vrut să ajung, și acum am să-ți spun. Nu există nimeni în tot orașul Sallisaw să nu știe despre mine că sunt o biată femeie între două vârste, cam trecută, și care acum nu mai are cum să-și câștige existența decât dând camere cu chirie, fiindcă n-am nici măcar o rudă apropiată de la care să aștept vreun sprijin. Casa asta este singurul meu avut pe lume, iar o femeie ca mine e datoare față de ea însăși să aibă un cuib al ei unde să se retragă. E proprietatea mea de nu mai puțin de douăzeci de ani, și încă de-atunci am adunat și am strâns ban cu ban, așa cum am putut, încă de pe vremea când eram tânără și-mi câștigam singură traiul. Când am mai înaintat în vârstă, am ajuns să cunosc mai bine viața și rosturile ei, iar banii au început să vină ceva mai din belșug, și-așa am fost în stare să achit ipoteca și să fiu singură stăpână pe casă și pe teren. M-am stabilit aici cu mult înainte ca lătrătorii de evanghelii de la Rugged Cross să se-adune laolaltă și să-și clădească biserica chiar la marginea proprietății mele. Dacă are cineva dreptul să se plângă, eu sunt aceea. Știi și tu cum au clădit biserica, chiar lângă casa mea, așa că de dimineață și până noaptea nu mai pătrunde în bucătărie nicio rază de soare. Nu mi-e deloc teamă să spun în gura mare că, pentru niște oameni credincioși, să facă una ca asta, e păcat și e rușine, dacă a existat vreodată așa ceva pe lume.

Telefonul din hol zbârnâi zgomotos, și ecoul răsună în toată casa. Încă mai suna când Betty Woodruff coborî în goană pe scări din camera ei de la etaj.

Ca de obicei la ora aceea a serii, Betty era îmbrăcată cu niște pantaloni de catifea neagră, cu un pulover viu colorat, strâns pe corp, și pantofi albi cu tocuri joase. Era o fată subțirică, de douăzeci și patru de ani, de statură mijlocie, dar se ținea dreaptă, cu sânii rotunzi și tari, cu părul blond zburlit. Avea o gură mare, cu buze pline, iar când zâmbea, ochii albaștri deveneau

strălucitori şi neastâmpăraţi. Fie că purta fustă, fie că purta pantaloni, îmbrăcămintea ei era întotdeauna îngrijită şi aleasă în aşa fel, încât să se asorteze cât mai bine cu tenul uşor bronzat şi cu părul castaniu-deschis. Cum arăta mult mai tânără decât era în realitate şi credea că astfel o să pară mai matură, de câte ori ieşea din casă, îşi punea nişte ochelari cu rame groase de culoare întunecată. În felul acesta, bărbaţii pe care îi întâlnea se arătau de obicei surprinşi şi încântaţi de înfăţişarea ei vioaie şi studioasă, iar cei mai mulţi o întrebau dacă nu e profesoară.

Betty Woodruff fusese vreme de un an profesoară la şcoala din Sallisaw, acesta fiind primul post ocupat după terminarea colegiului, şi în tot cursul anului locuise cu chirie în casa lui Jenny Royster. Conducerea şcolii se arătase mulţumită de iscusinţa ei pedagogică şi îi oferise un contract şi pentru anul următor. Totuşi, Betty refuzase oferta, spunând că, după convingerea ei, nu ar fi fost omul potrivit pentru cariera pedagogică.

Adevărata pricină pentru care Betty nu continuase să lucreze ca profesoară era durerea pe care-o încercase de pe urma scurtei logodne cu Monty Biscoe, antrenorul de fotbal şi profesorul de educaţie fizică al şcolii din Sallisaw. La scurtă vreme după ce se cunoscuseră, Betty se îndrăgostise nebuneşte de Monty şi, după câteva săptămâni, se logodiseră, aşteptând căsătoria. Cât fuseseră logodiţi, ieşiseră împreună de câteva ori pe săptămână, colindând prin ţinut cu maşina lui Monty sau ducându-se la cel mai apropiat cinematograf în aer liber[2] de pe marginea autostrăzii. Monty încercase adeseori să facă dragoste cu ea în maşină sau în salonul casei lui Jenny, însă Betty îi spusese de fiecare dată că va trebui să mai aştepte, fiindcă ea vrea să rămână fată mare până la căsătorie.

Aşa stăteau deci lucrurile când, fără să-i spună o vorbă, în ultima zi dinaintea vacanţei de Crăciun, Monty se însurase cu Mayrita Yeager, o altă profesoară. În ziua următoare, Monty îi povestise lui Betty cum Mayrita i-a spus că a rămas însărcinată şi cum, pentru a-şi păstra slujba, fusese silit să se însoare cu ea, deoarece îl ameninţase că altminteri mărturiseşte totul directorului şcolii. Iar când Betty, zdrobită şi înlăcrimată, îl întrebase de ce a întreţinut relaţii cu Mayrita Yeager în timp ce era logodit cu ea, Monty îi

răspunsese că dintotdeauna fusese un bărbat care clocotea de energie şi prin urmare trebuia să găsească o femeie dispusă să facă dragoste cu el.

Betty suferise atât de mult şi fusese atât de nenorocită, încât în tot restul anului şcolar refuzase să mai vadă pe cineva. Petrecuse vara cu părinţii, care locuiau într-un orăşel din partea de sud a statului, dar în prima zi a lunii septembrie se întorsese la Sallisaw şi o întrebase pe Jenny dacă ar mai putea să-i închirieze pentru încă un an camera din faţă.

Porumbiţa mea, îi răspunsese Jenny zâmbind şi cu ochii înotând în lacrimi, sunt atât de fericită că te-ai întors, încât nici nu mă interesează dacă ai să-mi plăteşti sau nu vreo chirie. Am nevoie de tovărăşia ta mai mult decât de bani. Oricum, dacă nu te mai duci la şcoală ca profesoară, ai să-ţi găseşti tu vreo altă slujbă în oraş. O fată drăguţă ca tine n-are să fie niciodată silită să cerşească. Am trăit destul ca să ştiu barem atâta lucru despre viaţă.

Către sfârşitul celei de-a doua săptămâni de după întoarcerea la Sallisaw, Betty începu să fie chemată la telefon chiar şi de câte două sau trei ori în fiecare seară. Cu toate astea, în loc să vină cineva să-i facă vreo vizită ori s-o ia şi să plece împreună, Betty pleca totdeauna curând după ce vorbea la telefon şi pornea de acasă cu maşina ei închisă, vopsită în alb şi albastru, pe care o cumpărase în timpul verii. După două ceasuri sau ceva mai mult, se întorcea, parca maşina în faţa casei şi stătea de vorbă cu Jenny ori se uita la televizor până când era din nou chemată la telefon.

Cât timp Betty vorbi la telefon, nici judecătorul Rainey şi nici Jenny nu scoaseră vreun cuvânt, şi păstrară aceeaşi tăcere şi pe când fata urcă în fugă scările către camera ei. După câteva minute, Betty coborî iar scările, de data asta îmbrăcată în paltonul cel gros de iarnă. Se opri doar o clipă în uşa salonului şi zâmbi, fără să scoată o vorbă, în vreme ce-şi punea pe cap, înnodându-l sub bărbie, un batic roşu-strălucitor. După ce îşi potrivi ochelarii mari cu rame negre, ieşi din casă şi alergă spre stradă.

1 Dreptul primei nopţi (în limba latină în original). (*n.tr.*)

2 În original *drive-in movie*: cinematograf în aer liber, în incinta căruia automobiliştii pătrund cu maşina şi pot viziona filmul fără să coboare. (*n.tr.*)

CAPITOLUL DOI

FARURILE maşinii se aprinseră, şi Betty porni cu viteză pe Morningside Street, apoi se pierdu în noapte.

Judecătorul Rainey se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, şi îşi încălzi palmele. Aşteptă până ce zgomotul maşinii se pierdu cu totul.

— De data asta ce ţi-au spus ăia de la biserică, Jenny? întrebă el. Ceva în legătură cu fata... cu Betty Woodruff?

Jenny încuviinţă dând din cap.

— Şi ce au spus... mai precis?

Jenny îşi împreună mâinile sub sâni şi îi săltă până ce se simţi mult mai comod.

— De data asta au venit doi enoriaşi, împreună cu predicatorul Clough. Au venit la mine azi după-amiază, au bătut la uşa din faţă şi le-am deschis, pe urmă au intrat şi s-au încălzit la radiator, dar n-au vrut să se aşeze pe scaune şi s-au purtat ca şi cum le-ar fi fost teamă să nu se molipsească de cine ştie ce boală dacă stau cumva jos. După ce s-au încălzit şi pe o parte şi pe cealaltă, s-au lăsat în genunchi acolo pe podea şi au rostit o rugăciune scurtă, dar era o asemenea bolboroseală, că n-am înţeles o iotă din ce spuneau. În orice caz, eram sigură că despre mine vorbeau, sau despre Betty, sau despre amândouă. După aceea, predicatorul Clough s-a ridicat în picioare şi mi-a spus că dacă o mai ţin la mine cu chirie pe domnişoara Woodruff — pe Betty adică — au să aibă ei grijă să fiu arestată şi aruncată în închisoare.

— A spus cumva din ce pricină trece la asemenea ameninţări?

— A spus că Betty nu mai este ce era pe vremea când preda la şcoală, anul trecut. Am încercat să-i explic ce s-a întâmplat anul trecut de a ajuns fata în starea asta şi cum a fost povestea cu cealaltă profesoară care l-a dus de nas pe antrenorul de fotbal şi l-a făcut să se însoare cu ea, lăsând-o pe Betty descumpănită şi umilită, şi cum e tot ce poate fi mai firesc pentru orice femeie cu un dram de minte să se dea deoparte şi să taie frunză la câini până ce-şi vine iar în fire. Predicatorul continua să vorbească din ce în ce mai tare, să facă spume la gură şi să împroaşte cu scuipat aşa de rău, încât a trebuit să-şi şteargă bărbia cu dosul palmei, şi zicea întruna că tocmai despre asta vorbeşte şi el. Spunea că de câte ori iese Betty pe stradă, oricine poate vedea că-i unealta Diavolului şi că nu ştie cum să se mai fâţâie ca să ispitească toţi bărbaţii din oraş, fie ei însuraţi ori nu, şi că nu sunt prea mulţi bărbaţi cu voinţă destul de tare ca să nu se lase ispitiţi de-o fată atât de frumoasă cum e ea. I-a tot dat înainte în felul ăsta mult şi bine, până când, în cele din urmă, a vorbit pe şleau şi a spus că-i o târfă. Când a zis predicatorul Clough vorba asta despre ea, mi-am ieşit din fire, nu m-am mai putut stăpâni şi i-am spus că n-a rostit un cuvânt prea politicos la adresa unei persoane ca Betty Woodruff, care-i o fată frumoasă, cu diplomă de la colegiu, care are o maşină nouă, foarte drăguţă, închisă şi cu patru uşi, iar eu niciodată n-am auzit-o rostind o vorbă mai deocheată, deşi o cunosc de atâta vreme. Atunci el iar a început, s-a umplut de scuipat pe bărbie şi a zis că puţin îi pasă de ce spun eu despre ea — pentru el Betty nu-i decât o prostituată ordinară şi-o curvă neruşinată. A mai spus şi alte lucruri de acelaşi fel despre ea, să ştii, dar m-aş înroşi toată de ruşine dacă le-aş repeta — chiar şi în faţa ta — cu ochii închişi şi cu luminile stinse. De când s-a desfiinţat tabăra aceea militară de la Summer Glade, după ce s-a terminat războiul, eu n-am mai auzit asemenea cuvinte.

Judecătorul Rainey scoase din buzunarul hainei o ţigară de foi şi o aprinse. Întrebă:

— Dar cum o fi ajuns predicatorul Clough să afle atâtea amănunte despre o treabă ca asta, Jenny?

— Același lucru l-am întrebat și eu, Milo. Mi-a răspuns că unul dintre membrii sectei lor e proprietarul motelului *Pleasant Hours*[3] de pe autostradă, la vreo cinci sau șase kilometri de oraș, și ăla a văzut-o pe Betty ducându-se în trei camere diferite, cu trei bărbați diferiți și în trei ocazii diferite, în cursul săptămânii trecute.

Judecătorul Rainey suflă înspre tavan fumul țigării și îl urmări cu privirea cum plutește de-a curmezișul salonului.

— Ce-ar trebui să facă ei mai degrabă ar fi să schimbe numele motelului cu unul mai puțin ademenitor și să nu mai încerce să schimbe firea omenească. Ca să vorbesc cinstit, de fiecare dată când trec pe lângă motelul *Pleasant Hours*, mi se iscă în minte un lanț întreg de gânduri încântătoare. Și dac-ar fi să declar sub jurământ, ar trebui să recunosc că de multe ori m-am abătut din drum ca să pot gusta din ispita plăcerilor trăite de alții.

— Să știi însă, Milo, că predicatorul Clough părea cum nu se poate mai serios în privința asta. Era cu adevărat furios și se vedea bine că și-a ieșit din minți. Toată vremea cât a vorbit despre chestiile astea, amenința, își ștergea bărbia și bătea din picior. Zicea că-i de datoria lui să ne dea pe amândouă pe mâna legii, și pe mine și pe Betty, și să pună capăt isprăvilor ei!

— Jenny, să știi că de când a apărut omul pe lume, ca să nu mai vorbim despre vremea de când dispunem de date istorice, au existat întotdeauna femei tinere și frumoase ca Betty Woodruff, dar, întrucât drepturile lor sunt foarte precis stabilite de lege, se va găsi oricând cineva așa ca mine care să le apere interesele. Și poți fi foarte sigură că eu cunosc legile, întrucât de când am devenit om în toată firea, mi-am petrecut aproape întreaga viață fie în fotoliul de magistrat, fie în fața acestui fotoliu. Legile sunt niște instrumente inflexibile, mânuite de minți flexibile. Îngăduie-mi să-ți dau un exemplu sau două ca să înțelegi ce vreau să spun. Dacă John Doe îi datorează lui Richard Roe[4] o sută de dolari plătibili la cerere, și John nu-și onorează obligația, și dacă Richard dispune de un act scris cu putere de probă legală ca dovadă a datoriei, și dacă John nu-și îndeplinește obligația

faţă de Richard din orice pricină ar fi, şi, mai departe, dacă Richard introduce cerere în justiţie, solicitând executarea, instanţa este obligată ca, în termen legal, să emită o ordonanţă prezidenţială, dispunând arestarea lui John, în cazul în care John nu dă urmare citaţiilor ce-i sunt adresate; deci, drept consecinţă şi prin cuvenita aplicare a legii, instanţa îl va sili în mod mai mult decât sigur pe John să-şi achite datoria faţă de Richard, chiar dacă pentru asta se va dovedi necesar să se procedeze la executare silită prin vinderea la licitaţie a bunurilor mobile şi imobile ale lui John, în vederea acoperirii creanţei lui Richard. Dacă m-ai urmărit, acum ştii ce vreau să spun când afirm că legea e un instrument inflexibil. Totuşi, pe de altă parte, instanţa este o entitate umană, cu alte cuvinte, o minte flexibilă. Presupunând că pricina este pregătită şi prezentată aşa cum trebuie, instanţa va recunoaşte de regulă faptul că natura a rezervat dreptul şi a creat condiţiile necesare pentru ca un individ de un anumit sex să atragă şi să coabiteze cu un alt individ de sex opus în împrejurări reciproc avantajoase. Personal, eu aş spune că instanţa judecătorească n-are la ce dracu’ să se amestece pentru definirea acestor condiţii sau pentru a stabili restricţii ori impedimente. În asemenea împrejurări, doi oameni au destule lucruri către care să-şi îndrepte gândurile şi atenţia şi n-ar trebui siliţi să stea în loc şi să răscolească într-un maldăr de păcătoase hotărâri judecătoreşti. Oricum, instanţele sunt aproape totdeauna foarte flexibile când au de-a face cu astfel de pricini şi, de obicei, stabilesc că orice acţiune de asemenea natură cade prin însăşi natura ei sub imperiul acelei legi nescrise, dar numite „legea din bătrâni”, şi, în consecinţă, nu intră sub jurisdicţia instanţelor prezente, aşa cum sunt ele constituite.

Judecătorul Rainey se întinse şi o bătu uşor pe Jenny cu palma pe braţ.

— Lasă, Jenny, nu te speria. Nu vreau să crezi despre mine că emit numai teorii şi nu-s în stare de nimic practic. M-am înfierbântat vorbind despre aceste aspecte ale legii şi nu m-am putut opri mai devreme. Dar în ceea ce te priveşte pe tine, Jenny, aş vrea să ştii că niciodată n-am subestimat forţa potenţială de a face rău de care dispun fanaticii în religie şi în politică. Te rog numai să ai încredere în mine ca apărător al intereselor

tale și să nu-ți mai faci nicio grijă în legătură cu amenințările auzite azi de la predicatorul Clough și de la ceilalți. Am ocupat fotoliul de magistrat vreme de douăzeci de ani, înainte de a mă retrage în viața privată și de-a începe să practic avocatura, așa încât sunt pe deplin pregătit să mă îngrijesc de interesele tale. Și, ca să-ți mărturisesc cinstit, sunt chiar nerăbdător s-o fac.

— Vrei să spui că nu trebuie s-o silesc pe Betty să-și ia catrafusele și să se mute?

Judecătorul clătină din cap, cu gravitate.

— Tocmai asta am vrut să-ți arăt, Jenny.

— Nici dacă or veni din nou și iar vor spune c-or să facă ei în așa fel încât să fiu arestată și aruncată în închisoare?

— Nu, răspunse judele, scuturând încă o dată din cap. Nu!

— Ei, treaba asta fără discuție că-mi ia o mare povară de pe suflet, Milo, spuse Jenny, zâmbind plină de recunoștință. Adineauri, când ai vorbit atâta despre treburile acelea, nu știam chiar sigur ce înseamnă toate vorbele tale umflate. Și respiră adânc, ușurată. Prea mult nu mi-ar păsa dacă ar fi să stau într-o închisoare modernă, cum se clădesc închisorile acum, dar nu în cocina aceea din oraș, din spatele Palatului de Justiție. Acolo, în închisoarea din Sallisaw, nu poți rămâne niciodată numai cu tine însuți. Paznicii și lichelele care se au bine cu ei se foiesc toată ziua încoace și încolo și se zgâiesc la tine, indiferent ce faci, iar noaptea deschid ușa celulei și intră fără să țină seama dacă i-ai poftit ori ba. Se întâmplă să știu atât de bine cum stau lucrurile cu închisoarea din Sallisaw fiindcă într-o vreme, cu mulți ani în urmă, a fost ales să conducă treburile orașului un grup nou de politicieni. Și înainte de-a reuși să mă împrietenesc cu ei, mi-au închis stabilimentul și m-au vârât la închisoare. Două sute de dolari m-a costat să ies din pușcărie și să-mi deschid iar casa. Acum știi ce piatră mi-ai luat de pe inimă, Milo. În ziua de astăzi sunt o femeie respectabilă, retrasă din afaceri, și nu mi-ar face deloc cinste s-ajung iar în închisoarea aceea.

— Și eu sunt fericit că-ți pot reda liniștea sufletească, spuse judecătorul Rainey, uitându-se la ceas. Ei, și dacă mi-ai oferi un pahar de whisky cât

mai plin, aş prinde putere înainte de a pleca în noaptea asta de iarnă. Pe-o asemenea vreme am nevoie de ceva să mă încălzească pe dinăuntru.

Jenny ieşi repede din salon, şi peste câteva momente se întoarse cu o sticlă de whisky, două pahare şi o cană de apă. Judecătorul Rainey turnă cu generozitate în fiecare pahar. Iar în clipa când Jenny tocmai se pregătea să toarne apă din cană, judecătorul trase paharele la o parte, încruntându-se sever.

— Nu, Jenny, nu, spuse el cu hotărâre, privind-o tot încruntat. Primul pahar o să-l bem în cinstea prieteniei noastre adevărate, şi asta n-o putem face decât cu whisky curat.

Aşteptă până ce Jenny puse cana pe masă, apoi se aşeză pe sofaua de pluş roşu şi îi făcu semn să stea alături de el. După ce ciocniră paharele, sorbiră încet din whisky şi ascultară cum trosneau încetişor bârnele în noaptea de iarnă. Peste ceva vreme, când paharele erau aproape goale, Jenny luă sticla şi le umplu iar. Pe urmă, trăgându-se mai aproape de judecătorul Rainey, se sprijini de spătarul sofalei.

— Jenny, spuse atunci judecătorul Rainey, punându-i mâna pe braţ. Jenny, ca să putem fi siguri că prietenia noastră va rămâne şi de acum înainte prietenie adevărată, pură, cel mai bun lucru pe care l-ai putea face cu apa din cană ar fi s-o torni în ghiveciul cu floarea ta preferată.

— De unde ştii că am o floare preferată, Milo? întrebă Jenny, şi râsul ei domol stârni tremurul sânilor mari şi cărnoşi.

Fără să spună nimic, judecătorul se uita la Jenny, în vreme ce râsul ei, stăpânit la început, devenea zgomotos.

— Milo, de unde ştii că am o floare preferată? insistă ea.

— Fiindcă ultima oară când am fost la tine i-am turnat eu o cană de apă, şi nu uit întâmplările plăcute din viaţă.

— Lasă, că ştiu eu cum ai tu obiceiul să vorbeşti, Milo, spuse Jenny, făcând cu mâna un gest repezit. Se opri şi începu din nou să râdă încetişor. Dar, cu toate astea, îmi place mereu să te-aud spunând asemenea lucruri drăguţe despre mine — e una dintre slăbiciunile mele cele mai lăudabile.

În cele câteva minute care urmară, sorbiră de mai multe ori din pahare. Din nou avură prilej să asculte trosnetul stins al bârnelor în frigul nopţii, pe când radiatorul de gaz îşi răspândea căldura asupra lor.

— Ştii ceva, Jenny? zise judecătorul Rainey după o vreme, întorcându-se şi privind-o. Cred că cea mai mare tragedie a vieţilor noastre este că tu şi cu mine nu ne-am cunoscut — vreau să spun îndeaproape, bineînţeles — acum douăzeci şi cinci sau treizeci de ani. Mă refer la zilele tinereţii tale, şi ale mele, totodată. N-am nici cea mai mică îndoială în privinţa asta — tu şi cu mine am fi urcat împreună pe culmile fericirii şi am fi descoperit bârlogul seninătăţii şi mulţumirii omeneşti.

Lacrimile năpădiră ochii lui Jenny şi alunecară în jos pe obrajii rotunzi. Iar ea nu se osteni să le şteargă.

— Îmi place să te aud vorbind aşa, Milo. Aş putea sta să te-ascult nopţi întregi. E una dintre slăbiciunile mele cele mai lăudabile.

Judecătorul Rainey curăţă scrumul ţigării de foi şi o aprinse din nou. Un strat gros de fum se întinse deasupra capetelor celor doi.

— Dacă viaţa ar putea fi luată de la început, aş trece la o revizuire energică, rosti judecătorul, ca şi cum ar fi vorbit numai cu sine. În niciun caz n-aş mai ajunge să-mi închei zilele aşa cum mi le închei acum — într-o casă mare şi goală, împreună cu Sam Moxley, care îmi pregăteşte masa, îmi face patul şi îmi calcă pantalonii. Fir-ar a dracului pielea lui de gullah![5]. Ar trebui să-l alung din ţara asta fiindcă m-a lăsat să trăiesc aşa cum am trăit în toţi anii ăştia din urmă! Numai Sam e de vină! Nimic pe lume nu poate înlocui căldura unui trup de femeie, moliciunea mâinilor ei şi alinarea adusă de prezenţa unei femei în lungile ceasuri întunecate ale nopţilor. Sunt aşa de singur... un om singur şi uitat de Dumnezeu!

— Milo, spuse Jenny aproape în şoaptă, Milo, să rămâi aici în noaptea asta. Cu mine n-ai să te mai simţi singur. Se întinse şi îi apucă mâna, strângându-i-o cu putere. Rămâi aici, nu-i aşa, Milo?

Judecătorul întoarse repede capul spre ea şi o privi lung. Se ridică în picioare, se duse până la fereastră şi se întoarse înapoi.

— Milo...

— Nu! rosti judele cu glas hotărât şi fără să se uite la ea. Nu! zise încă o dată.

— Am să-ţi pregătesc ceva foarte bun de mâncare, Milo. Îţi fac pui fript cu cartofi dulci sau şuncă cu sos de vin, ori un cotlet gătit ţărăneşte. Şi îţi promit că mă voi îngriji să tragi un somn zdravăn la noapte.

Câteva minute în şir domni tăcerea, şi judecătorul nu se uită deloc în ochii lui Jenny.

— Nu ţi-ar plăcea, Milo? o auzi el întrebând.

— Nu. Sam o să-mi pregătească masa, şi totdeauna are mâncarea gata la timpul potrivit.

— Tot ce-am avea de făcut ar fi să-i dăm un telefon lui Sam şi să-i spunem că nu vii acasă în noaptea asta. E atât de simplu, Milo.

— La ora asta Sam e în bucătărie şi n-are să audă telefonul. Surzeşte din ce în ce mai rău.

— Ar fi cu adevărat frumos să rămâi noaptea asta la mine. Jenny îi vorbea cu căldură. Şi cât de mult îmi place să fac ceva special pentru tine, Milo. E una dintre slăbiciunile mele cele mai lăudabile.

Jenny se ridică de pe sofa şi turnă iar whisky în pahare. Când îi dădu judecătorului paharul, rămase foarte aproape de el şi îl privi drept în ochi.

— N-am nimic împotrivă să-l sunăm pe Sam Moxley până când o răspunde. Doar n-ar fi cine ştie ce lucru. În afară de asta, nu mă sfiesc niciun pic să-ţi spun că doresc foarte mult să-ţi arăt în noaptea asta ce inimă înţelegătoare pot avea eu.

O maşină trecu în goană pe şosea, şi luminile farurilor fulgerară o clipă în ferestre.

Judecătorul Rainey se aşează la loc pe sofa şi sorbi din paharul de whisky, urmărind cu privirea jocul flăcării de gaz a radiatorului.

Calmă şi senină, fără să mai arate vreun semn de nelinişte, Jenny se aşează alături de el, pe sofa. Sprijinindu-se de spătar, îşi încrucişă braţele pe pântece şi se cuibări cât mai comod. Zâmbea încrezătoare, numai pentru sine. Dar imediat spuse:

— Milo, nici nu știi cât de recunoscătoare sunt că nu va trebui s-o silesc pe Betty să se mute. Am nevoie și de chiria pe care mi-o plătește, asta-i una, dar totodată mai e vorba de încă un lucru. Dacă ar trebui să fac așa ceva — adică să-i spun că trebuie să plece din casa mea — mi-ar fi atât de rușine, încât niciodată n-aș mai putea ține capul sus, fiindcă aș avea simțământul că-s o trădătoare față de toate celelalte femei. În trecut mi-am dus viața așa cum mi-am dus-o, și din pricina asta n-aș putea s-o critic în mod cinstit pe Betty și să spun că rău face ce face și nu-i bine să-și trăiască viața așa cum și-o trăiește acum. Și dacă ai vrea să afli adevărul-adevărat, ar trebui să-ți spun că o admir.

— În cercul intim al vieții noastre nu trăim decât conform adevărului, Jenny. Tot restul, ceea ce rămâne pentru ochii lumii, nu-i decât prefăcătorie și înșelăciune.

— Asta-i ceva de care nimeni n-ar putea s-o acuze vreodată. De când o cunosc eu, Betty n-a înșelat niciodată pe nimeni, ceea ce nu s-ar putea deloc spune despre Mayrita Yeager aia, care l-a păcălit pe antrenorul de fotbal. Poate că, la urma urmei, o fi bine pentru Betty c-a fost o dată înșelată în dragoste, fiindcă acum își arată ea firea adevărată. Așa își dovedește singură că are succes la bărbați, și ăsta-i lucrul de care vrea să fie sigură orice femeie, indiferent dacă-și dă ori nu-și dă seama. Și e un lucru pe care foarte multe femei nu-l află decât atunci când e prea târziu ca să le mai fie de vreun folos. Și știi tu de ce o admir eu așa de mult pe Betty? Știi, Milo?

Judecătorul o privi dus pe gânduri, dar nu zise nimic.

— Doar tu știi de ce, Milo, și astăzi mulți bărbați din orașul nostru au ajuns s-o afle. Din pricina asta atâția și atâția o cheamă întruna — fiindcă acasă la ei nu se bucură de atenția cu care-i înconjoară Betty, deși ar avea tot dreptul s-o capete. Eu știu câte ceva din poveștile astea, fiindcă fata are încredere în mine și-mi spune cine sunt unii dintre bărbații aceia, și nici prin cap nu ți-ar mai trece să le-o iei în nume de rău dacă ai vedea, fie și numai pentru o clipă, cu ce fel de femei sunt însurați. Pentru fete ca Betty Woodruff ar trebui să existe un nume special, o vorbă de onoare, care să le facă cinste și să le deosebească de cele de rând. Fetele de felul lui Betty nu

fac parte din aceeași categorie cu nevestele șleampete și curvele de duzină. Pe lume sunt multe femei dintr-astea, dar niciuna nu se poate compara cu Betty Woodruff. Te rog să mă crezi, dacă aș fi bărbat...

Ușa din față se deschise și cineva pătrunse în hol. Niciunul dintre ei nu auzise mașina lui Betty venind de-a lungul străzii și oprind dinaintea casei, și nimeni nu bătuse la ușă.

În hol se auzi zgomot de pași târșâiți, și Veasey Goodwillie apăru în ușa salonului. Sfios și fâstâcit, rămase locului, frecându-și mâinile înghețate și zâmbind nesigur către Jenny, pe când un fior de frig îi scutură trupul. Așa cum ședea acolo, cu umerii zgribuliți și clipind nervos din ochii negri, orbiți de lumina puternică, părea mai firav și mai pirpiriu decât oricând. De obicei, când se întorcea acasă după ce jucase pocher la postul de pompieri al orașului sau după ce își petrecuse după-amiaza prin berăriile ori cafenelele din centru, se repezea la Jenny și o lua brațe, cuprinzându-i rotunjimile fundului ei mare, în vreme ce își dădea capul pe spate și se uita în sus la ea ca un copil. Dar dacă Jenny se afla cu cineva în salon, până nu-i vorbea ea, niciodată nu era sigur ce anume așteaptă din partea lui și, deci, cum s-ar cuveni să se poarte.

— Bine c-ai venit, Veasey! îl întâmpină Jenny zâmbind și făcându-i semn să intre în salon. Uite, stau aici de vorbă cu judecătorul Rainey. Vino încoace să te încălzești puțin. Ți-or fi înțepenit mădularele ca niște sloiuri de gheață tot umblând prin frigul ăsta de-afară.

Zâmbind recunoscător, Veasey intră în salon.

— Are să fie o noapte cumplit de geroasă pentru pitici, spuse el, frecându-și mâinile micuțe la căldura radiatorului. N-aș vrea defel să rămân afară în noaptea asta și să mă chircesc și mai rău decât sunt. Și-așa n-am nimic îndeajuns de mare cu care să mă pot lăuda.

Întoarse capul și, pentru prima oară, se uită la judecătorul Rainey.

— Păi, bună seara, Shorty[6], spuse judele Rainey, zâmbind binevoitor. *Anguis in herba*.

— De-njurat pot să te-njur și eu, răspunse Veasey, privindu-l mânios, dar când ți-oi spune una, ai să știi sigur ce anume ți-am spus.

— Ce înseamnă vorbele tale, Milo? întrebă Jenny.

— Nu-i decât un fel drăgăstos de a-i spune lui Shorty că-i un şarpe ascuns în iarbă.

— Ce şnapani îmi sunteţi voi, avocaţii ăştia! rosti Shorty, înălţând glasul. De ce nu vă duceţi cu toţii să trăiţi într-o ţară străină, unde să poată înțelege oamenii ce spuneți?!

— Lasă, Veasey, zise Jenny cu blândeţe, nu te supăra.

— Nu mă supăr. Am să aştept până şi-o lua seama şi n-o să-mi mai vorbească pe limba asta necunoscută. M-am cam săturat. De câte ori îl văd, îmi spune câte ceva pe limba asta străină numai fiindcă ştie că mă scoate din fire.

— Lasă, Veasey, îi spuse iarăşi Jenny cu blândeţe, hai să ne-avem ca fraţii. L-am convins pe judecătorul Rainey să rămână aici şi să ia o gustare. Ar fi foarte frumos din partea voastră dacă aţi juca liniştiţi o partidă de cărţi cât pregătesc eu masa.

— Nici nu mă gândesc! strigă Shorty cu vocea lui piţigăiată. Nu fac una ca asta! N-aş juca nici măcar o pasenţă în doi cu trişorul ăsta de avocat.

3 În traducere: Ceasuri încântătoare. (n.tr.)

4 Urmând tradiția dreptului roman, dreptul privat anglo-saxon folosește în mod generic aceste nume fictive, John Doe fiind sinonim cu „reclamant”, iar Richard Roe sinonim cu „pârât”. (*n.tr.*)

5 Negru originar din regiunile de coastă ale statelor Carolina de Sud și Georgia, sau din insulele învecinate ale Oceanului Atlantic. (*n.tr.*)

6 Diminutiv de la *short*: scurt, scund. (*n.tr.*)

CAPITOLUL TREI

DUPĂ MASĂ, Jenny şi judecătorul Rainey părăsiră sufrageria şi urcară la etaj, iar Betty şi Shorty Goodwillie stăteau în salon şi priveau la televizor un meci de lupte libere. Judecătorul Rainey îşi şi aprinsese ţigara pe care obişnuia s-o fumeze în pat, iar mirosul foilor de tutun arse se răspândi lin în hol şi pătrunse în salon.

Urmărind mişcările celor doi atleţi masivi, Betty mai întâi se încordă, după aceea deveni neliniştită şi la urmă o cuprinse o tristeţe de moarte. Fiecare mişcare a trupurilor acelora musculoase îi aducea aminte de Monty Biscoe, şi îi era cu neputinţă să nu se gândească pe unde-o fi şi ce-o fi făcând în clipa aceea.

Betty ştia bine că încă îl mai iubeşte pe Monty, în ciuda celor întâmplate, şi îl dorea mai mult decât oricând. De multă vreme îşi dăduse seama că, dacă nu l-ar fi iubit şi, după cât credea ea, adânc şi pentru totdeauna, nu s-ar fi întors niciodată la Sallisaw. S-ar fi dus cât mai departe, pentru a încerca să-l uite. Dar se întorsese la Sallisaw fiindcă voia să fie aproape de Monty şi, în acelaşi timp, simţea că trebuie să-l facă să sufere cât poate ea mai mult. Noapte de noapte, de fiecare dată când era cu alt bărbat, îşi închipuia că e cu Monty, dar, cu toate acestea, dorea ca el să afle şi să se simtă cât mai crunt lovit şi chinuit de gelozie. După aceea se întorcea în camera ei, se arunca pe pat şi plângea cu deznădejde.

De la o vreme, imaginea de pe ecranul televizorului deveni confuză şi ştearsă, iar Betty strânse pleoapele şi încercă să-şi stăpânească lacrimile. Totuşi, nici nu pomeni de schimbarea postului, deoarece ştia că Shorty

Goodwillie la nimic nu se uita cu mai multă plăcere decât la meciurile de lupte sau de box.

Se făcuse aproape ora zece, iar cerul era senin şi plin de stele. Pe fereastră şi peste vârfurile stejarilor ce creşteau pe ambele părţi ale Morningside Street se vedea înălţându-se globul rotund şi strălucitor al lunii. Chiar dacă înspre dimineaţă frigul n-avea să se înteţească, era sigur că în zori grădinile şi acoperişurile vor îmbrăca haina albă a brumei.

Shorty Goodwillie şedea pe marginea scaunului, picioarele i se bălăbăneau înainte şi înapoi pe deasupra podelei, şi striga enervat la luptătorii de pe ecran. Încerca o nemărginită admiraţie pentru proporţiile enorme ale celor doi atleţi şi faţă de ambiţioasa lor risipă de forţă musculară. Niciodată în viaţa lui nu cântărise mai mult de douăzeci şi trei de kilograme, iar ca înălţime avea aproape un metru. Se folosea însă de posibilitatea de a-şi spori înălţimea cu aproape trei degete purtând încălţăminte specială.

Încă de la vârsta de şaptesprezece ani, când doctorul le spusese părinţilor lui că nu va creşte niciodată mai înalt decât era atunci, Shorty Goodwillie umblase prin ţară cu câte un circ sau o trupă ambulantă. Când se hotărâse să plece de acasă, maică-sa plânsese şi-l rugase să rămână, dar taică-său doar îi strânsese mâna şi nu scosese o vorbă. În anii aceia fusese bine plătit ca să apară în faţa publicului împreună cu alţi pitici şi pusese deoparte bani frumoşi pentru bătrâneţe. Din cauza staturii lor foarte mici şi pentru că se sfiau să se amestece printre oamenii de statură normală, cei mai mulţi dintre ceilalţi pitici şedeau împreună, pe timpul celor trei luni de iarnă, într-un orăşel din Florida.

Shorty nu se mai întorsese niciodată în localitatea unde se născuse şi nu făcuse nicio vizită părinţilor, de teamă să nu-i stingherească, iar acum, după trecerea atâtor ani, nici nu mai ştia dacă trăiesc ori au murit. Cu toate acestea, niciodată nu uita să trimită maică-sii o felicitare de Crăciun, dar fără să-şi dea adresa.

Într-o vară, când trupa jucase o săptămână la Sallisaw, Shorty o întâlnise pe Jenny Royster, şi numaidecât îi trezise interesul. Femeie cu

înclinaţii materne şi suflet larg, în afară de faptul că era curioasă să-i cunoască trupul, Jenny stătuse de vorbă cu el după un spectacol şi-l invitase să-i facă o vizită. La început, Shorty şovăise să se ducă în casa unei femei străine, într-un oraş străin, dar Jenny stăruise şi dovedise forţă de convingere, promiţând să-i pregătească o cină bună, iar după aceea să-l lase să plece ori să rămână, după cum o vrea el. Venise acasă la Jenny cu taxiul, abia după miezul nopţii, adică după ce se terminase ultimul spectacol, şi nu mai plecase decât a doua zi la prânz, ca să se întoarcă la lucru.

În noaptea aceea petrecută acasă la Jenny prietenia lor se închegase repede, şi de atunci, în fiecare an, Shorty închiria una dintre camere pentru cele trei luni ale sezonului de iarnă. Acum, când se apropia de treizeci şi cinci de ani, când începuse să aibă tabieturi şi se obişnuise cu tovărăşia şi cu afecţiunea focoasă a lui Jenny, nădăjduia că totdeauna o să poată avea o cameră acolo în casă şi că dorinţele ei nu se vor domoli niciodată.

Telefonul din hol sună, iar Betty se ridică de pe scaun şi ieşi din cameră. Peste câteva minute, când se întoarse, îşi îmbrăca paltonul şi îşi lua baticul.

— Ai să pierzi cea mai frumoasă parte a meciului, Betty, îi spuse Shorty, aruncându-i o privire dojenitoare. Uite că se apropie de sfârşit şi au să se încaiere acum de mai mare dragul. Ăla în chiloţi albi ar putea să învingă, fiindcă îmi închipui că s-a şi angajat pentru meciul de săptămâna viitoare, dar eu aş vrea ca ăla în chiloţi negri să învingă. Ia numai uită-te ce muşchi grozavi are! Ar putea să mă facă pilaf cu o singură mână! Tare mi-ar fi plăcut să fiu şi eu destul de mare ca să mă pot urca acolo în ring! Pe amândoi i-aş fi făcut praf!

Fără să mai arunce vreo privire spre luptători, Betty începu să-şi aranjeze baticul pe cap şi să-l înnoade sub bărbie.

— Atinge-l la stomac! strigă Shorty, alunecând de pe scaun şi începând să sară pe loc, în culmea agitaţiei. Sucește-i gâtul! Smulge-i mâna din umăr şi dă-i cu ea în cap!

Betty îşi puse ochelarii cu ramă întunecată şi ieşi în hol. După ce ajunse în stradă şi se urcă în maşină, dădu drumul motorului şi îl lăsă să meargă o

vreme în gol, umplând de zgomot noaptea înghețată. Pe urmă aprinse farurile și porni în sus pe Morningside Street, spre motelurile de pe autostradă.

Arbitrul ridică brațul luptătorului în chiloți albi, declarându-l învingător. În jurul ringului izbucniră urlete de dezaprobare, iar peste o clipă luptătorul învins alergă de-a curmezișul ringului, îi dădu arbitrului un pumn de-l făcu să cadă lat pe spate și pe urmă porni să joace tontoroiul cu picioarele pe burta lui. Imaginea de pe ecranul televizorului începu să pălească, până când pieri cu totul. După ce lumina jucă de câteva ori pe ecran, începu numărul următor al emisiunii. Doi bărbați în costume de cowboy se apucară să tragă cu pistoalele unul în celălalt.

Shorty încă mai stătea în fața televizorului, respirând precipitat din pricina agitației și strângând cu îndârjire pumnii micuți, când se auziră bătăi puternice în ușa din față. Ascultă puțin, în vreme ce bătăile deveneau din ce în ce mai puternice și mai insistente, apoi stinse televizorul și ieși în hol să vadă cine putea să fie la ora aceea târzie.

De cum deschise ușa, un val de aer înghețat îl izbi în față, și Sam Moxley păși înăuntru.

Sam era îmbrăcat într-o manta de ploaie neagră, peticită, și își înfășurase în jurul gâtului un fular de lână galbenă. Era un negru voinic și ciolănos, de aproape șaizeci de ani, cu trăsături plăcute, ca ale celor de neam gullah, și cu păr cărunt, tuns scurt. Avea gesturi delicate și vorbă domoală, dar încă mai păstra ceva din vigoarea și energia tinereții. Se însurase foarte de timpuriu, dar nevasta îi murise curând, fără să-i lase niciun copil. După asta Sam spusese totdeauna că nu are pe nimeni pe lume cu care să vrea să fie rudă, și tot ce-și mai dorește în viață este să-și petreacă restul zilelor muncind pentru judecătorul Rainey. În ultimii treizeci de ani el fusese fecior în casă și grădinar la judecătorul Rainey, el avusese grijă de casă și de grădină, ca și de judecătorul însuși, și pe toate le făcuse cu un zel plin de mândrie.

— Bună seara, domnule Shorty, spuse Sam aplecându-se și uitându-se la el.

Shorty se urcă în picioare pe scaunul de lângă perete, ca să ocupe o poziție mai favorabilă în discuția cu Sam.

— La ce-ai venit? întrebă piticul.

Sam începu să desfășoare fularul de lână galbenă pe care îl purta întotdeauna pe vreme friguroasă, ca să-și apere gâtul și beregata. Îl împături apoi cu grijă, îl vârî în buzunar și își scoase mantaua de ploaie, grea și neagră. După care porni să-și frece cu putere mâinile ca să-și încălzească degetele amorțite.

— E o noapte într-adevăr geroasă pentru noi, oamenii negri, spuse Sam, tremurând ușor. Pe când vorbea, dinții albi îi străluceau în lumina din hol. Și nu cred să fie cu nimic mai grozavă nici pentru oamenii albi. Vremea asta înghețată se strecoară de-a dreptul prin pielea omului, fără să mai cate la culoare. Numai că, la asemenea vreme a anului iarna ne ajunge pe toți din urmă, așa cum se năpustește copoiul asupra unui biet iepuraș.

— Știu eu cât de frig e afară, nu-i nevoie să-mi spui tu! i-o tăie Shorty. Ce vreau să aflu e pentru care motiv ai venit aici.

— Asta ar trebui s-o știi dumneata, domnule Shorty.

— De unde să știu eu ce vrei tu?

— Am venit încoace să-l iau acasă pe domnu' Milo.

— Te-a chemat el?

— Nu, domnu' Milo nu m-a chemat.

— Atunci de unde știi că vrea să meargă acasă? Mai bine șterge-o de-aici și lasă-l în pace, Sam Moxley. E sus, și s-a culcat.

— Exact așa mi-am închipuit și eu din capul locului, zise Sam Moxley, făcând o mutră îngrijorată. Eram sigur. O simțeam în oasele mele, parcă mi-o spunea cineva.

— Ei, și acum ce-ai de gând să faci?

— Să-mi fac datoria. Cheam-o dumneata pe domnișoara Jenny și roag-o să-nceapă a-l trezi cu binișorul, ca să nu-l supere prea tare la ceasul ăsta din noapte.

— Nici nu mă gândesc! protestă Shorty, scuturând din cap. Cum să fac eu una ca asta? Sunt sigur că s-ar înfuria pe mine și-ar începe să mă înjure!

Judecătorul Rainey a stat la masă, pe urmă s-a dus sus de şi-a fumat ţigara şi s-a băgat în pat, să doarmă. Dacă-ţi cunoşti interesul, întoarce-te mai bine acasă şi lasă-l în pace.

— Eu datoria mi-o cunosc, şi datoria am venit să mi-o fac.

Trecând pe lângă Shorty, Sam pătrunse în hol şi se opri la capătul scărilor.

— Domnişoară Jenny! Alo, domnişoară Jenny! strigă el cu voce răsunătoare. Eu sunt, Sam Moxley. Am venit să-l iau pe domnu' Milo şi să-l duc acasă. Ai auzit, domnişoară Jenny?

În casă domnea însă o tăcere deplină. Shorty coborî de pe scaun.

— Nu mă auzi, domnişoară Jenny? strigă Sam şi mai tare. Eu sunt, Sam Moxley, şi vreau să-l iau acasă pe domnu' Milo!

Atunci se deschise o uşă, şi Jenny apăru în capul scărilor, cu un capot roşu, înflorat, strâns în jurul trupului. Părul castaniu îi căzuse în ochi, şi în vreme ce se uita pe scări în jos, către silueta înaltă a lui Sam, încerca să şi-l aranjeze.

— Bună seara, domnişoara Jenny! spuse Sam uitându-se în sus şi zâmbind. Ce mai faceţi?

— Ce cauţi aici, Sam Moxley? întrebă Jenny mânioasă. Nu ştii cât de târziu e? Ar trebui să-ţi dai seama şi să nu-l tulburi în halul ăsta pe judecătorul Rainey!

— Îmi pare foarte rău că-l tulbur, adică pe-amândoi, domnişoară Jenny, dar n-am încotro, răspunse Sam cu glas hotărât. Îmi pare într-adevăr rău, dar trebuie neapărat să-l iau acasă pe domnu' Milo, orice-ai spune dumneata. De treizeci de ani încoace, zi şi noapte am avut grijă de el, şi-acum datoria mă obligă să nu-l părăsesc. Dacă vrei să fii bună şi să-i spui c-am zis eu să se dea jos din pat şi să coboare încoace, eu am să plec de-aici de-ndată ce-o să-mi stea în putinţă.

— Judecătorul Rainey e destul de mare ca să ştie ce face, Sam Moxley, şi are dreptul să rămână acolo unde se află, dacă aşa îi place. De nu pleci de-aici şi nu-l laşi în pace, s-ar putea să-şi iasă din fire şi să ia vreo măsură aspră.

— Am auzit foarte bine ce-ai spus, domnișoară Jenny, și s-ar putea să fie adevărat, dar n-are a face. I-am făgăduit lui domnu' Milo c-am să am grijă de el câte zile oi trăi, și n-am să m-apuc tocmai acum să-mi iau vorba înapoi. Eu de asta mă aflu aici, ca să-mi țin făgăduiala.

După ce aşteptă câteva clipe, Sam porni în sus pe scări.

— Pentru treaba asta ai să-ți pierzi slujba, Sam Moxley! îl avertiză Jenny, lăsându-l să treacă. Aşteaptă numai până ce judecătorul Rainey are să ți-o spună cu gura lui. O să-ți pară rău că nu m-ai ascultat.

— Poate c-așa e, și nu pot să te contrazic, domnișoară Jenny, spuse Sam, văzându-și mai departe de drum, dar eu trebuie să-mi fac mai întâi datoria. Altminteri, n-aș putea să mă culc și să închid ochii în noaptea asta.

Strângându-și și mai tare în jurul trupului capotul cel roșu, Jenny se trase îndărăt de lângă capul scărilor până ajunse în pragul ușii.

— Te previn pentru ultima dată, Sam Moxley, și ai face mai bine să m-asculți. Are să-ți pară rău că la bătrânețe n-o să mai ai o slujbă potrivită. Nimeni n-are să-ți dea mâncare pe săturate și niciun culcuș ca lumea. Ai să rătăcești pe străzi cerșind și blestemându-ți zilele că n-ai luat seama la vorbele mele.

— Aud ce spui, domnișoară Jenny, da' n-are-a face, răspunse Sam neclintit. Am să rătăcesc pe străzi flămând și zdrențăros, dacă așa trebuie.

Sam intră în odaie și bâjbâi cu mâna pe perete până ce dădu de comutator. Îl răsuci și, peste o clipă, judecătorul Rainey ședea în pat, ridicat în capul oaselor, și clipea des din pricina luminii.

— Bună seara, domnu' Milo, salută Sam solemn.

— Fi-ți-ar a dracului pielea ta de gullah, Sam Moxley! răcni la el judecătorul Rainey. Ce cauți aici? Nu te-a chemat nimeni. Ce-i cu tine? Ce, ți-ai pierdut mințile? N-ai ochi să vezi ce fac aici?

— Nici nu-i nevoie să văd cu ochii, domnu' Milo. O simt în oasele mele, parcă mi-ar spune-o cineva. Am știut c-așa are să se întâmple de când m-a chemat domnișoara Jenny la telefon și m-a anunțat să nu vă pregătesc cina, că se-ngrijește dânsa de treaba asta. Doar știți că mi-ați spus cu gura dumneavoastră că atunci când o doamnă zice c-are să pregătească o masă

şi-o să se-ngrijească să aibă omul o noapte liniştită, e semn sigur c-o să se-ntâmple mult mai mult decât atâta. După ce mi-a spus domnişoara Jenny vorba aceea la telefon, am stat liniştit doar atâta vreme cât să sfârşiţi masa şi să fumaţi o ţigară, şi pe urmă am venit încoace cât de repede am putut. Eu ştiu când e vremea potrivită să-mi fac datoria, aşa după cum mi-aţi cerut să vă promit c-am să fac dacă o să vă aflaţi vreodată într-o încurcătură ca asta. Nu-i nicio nenorocire să mai zăbovească omul în faptul serii cu o femeie cu care-i prieten, dar să rămâi la ea toată noaptea... asta poate să te bage la mare încurcătură. Chiar dumneavoastră, doar ştiţi, mi-aţi spus de multe ori treaba asta, domnu' Milo, şi v-am promis să vin totdeauna să vă iau şi să vă duc acasă la vremea potrivită.

— Fir-ai tu să fii de pacoste! spuse judecătorul Rainey cu voce mânioasă. Chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care mai apuc să-l fac, la tribunal tot am să mă duc şi am să obţin o hotărâre de deportare împotriva ta. Şi am să te arunc tocmai în fundul Africii, să nu mai vezi soarele câte zile vei avea. Treizeci de ani în şir te-ai amestecat în viaţa mea, şi m-am săturat până peste cap!

— Asta chiar aşa-i, domnu' Milo. Totdeauna m-am străduit să fac întocmai ce mi-aţi spus. Şi vă sunt foarte recunoscător pentru felul cum m-aţi lăsat să mă-ngrijesc de dumneavoastră.

Sam găsi ciorapii judecătorului Rainey şi dădu la o parte plapuma de pe pat. Izbuti să-i tragă ciorapul pe un picior, dar îndată după aceea fu izbit cu celălalt şi dat la o parte. Pe urmă însă se ridică, prinse ca în cleşte un picior şi trase ciorapul şi pe celălalt. Ţinându-l mai departe în strânsoare, Sam izbuti să bage picioarele judecătorului în cracii pantalonilor.

— Ai auzit ce ţi-am spus, Sam Moxley? ţipă la el judecătorul Rainey, pufnind şi suflând greu din pricina eforturilor. Ţi-am spus că m-am săturat de dădăceala şi neobrăzarea ta! Nu-s obligat să mănânc toată viaţa mâncare făcută de tine! Şi nu-mi place să-mi spui tu când să scot de pe mine hainele cu care-s îmbrăcat fiindcă vrei să le calci! Şi încă ceva! Nu-mi place felul cum arunci plapuma de pe mine în fiecare dimineaţă şi mă sileşti să mă scol din pat să iau micul dejun, nici asta nu-mi place!

Sam îi încheia nasturii cămășii.

— Da, vă rog, domnu' Milo, vă aud foarte bine. Și cred fiecare cuvânt. Vă rog să continuați și să vorbiți așa cum vă place. Așa, tot ce vă rog să faceți e să stați în picioare și să-mi îngăduiți să vă bagcămașa în pantaloni, la spate. Dar nu mai umflați burta cât mă trudesc să vă prind cureaua. Mă grăbesc cât pot de tare ca să putem pleca odată acasă. Poftiți și cravata, dar dacă nu vreți, nu-i nevoie să v-o puneți, fiindcă pot să v-o duc eu în buzunar. Dacă-mi spuneți și mie ce-ați făcut cu pantofii când i-ați scos din picioare, îi găsesc eu și vă încalț.

— Mă faci să mă crucesc, Milo, spuse Jenny din prag. N-aș fi crezut niciodată c-o să lași pe cineva să te dădăcească așa cum te dădăcește ăsta. N-ai niciun fel de ambiție?

Shorty Goodwillie se înghesuise și el în ușă, lângă Jenny, ca să poată vedea ce se întâmplă.

Sam găsi sub pat pantofii judecătorului. După ce i-i puse în picioare și înnodă zdravăn șireturile, îl ajută să-și îmbrace haina.

— Pacoste de gullah ce ești! îi spuse judecătorul, stând complet îmbrăcat în mijlocul camerei. Asta-i ultima oară când mă scoli așa, la miezul nopții. Cel dintâi lucru pe care-l fac mâine dimineață e să obțin un *lunatico inquirendo*[7] împotriva ta. Asta o să te ducă acolo unde ar fi trebuit să te afli în ultimii treizeci de ani. Eu sunt de vină că n-am făcut ce trebuia ca să fii închis la azilul de nebuni.

— Dumneavoastră dați-i înainte și spuneți ce vă place, domnu' Milo. Pe mine nu mă supără felul cum vorbiți. Ați mai spus lucrul ăsta de atâtea ori până acum, încât am ajuns să știu precis ce înseamnă. Dar până azi n-a hotărât nimeni despre mine c-aș fi nebun de legat, și cred că n-are să hotărască nici de data asta.

Înhățându-și zdravăn de braț stăpânul, Sam ieși cu el afară din dormitor și porni către hol. Jenny și Shorty îi urmară înspre scări.

— Nu-mi pot închipui nici în ruptul capului din ce pricină îi îngădui lui Sam Moxley să te ducă de nas în halul ăsta, Milo, zise Jenny cu glas ascuțit și plângăreț când începură să coboare scările. Afară doar dacă nu cumva ai

pus chiar tu totul la cale, ca să nu-ți iroseşti noaptea. Altminteri, orice om normal ar crede că un bărbat ca tine o să facă ceva ca să-şi apere drepturile. Oricum ar fi, însă, află că nici mie nu-mi place să fiu lăsată aşa în drum, după ce ți-am pregătit masa şi m-aşteptam la câte şi mai câte pentru noaptea asta. Dar după felul cum a ieşit până la urmă, se dovedeşte a fi doar încă unul dintre necazurile şi ghinioanele mele. Şi s-ar zice că se cuvenea să am şi eu un profit după câtă osteneală mi-am dat.

Făcând o mutră tare plouată, judecătorul Rainey coborî scările împreună cu Sam. Ocoli privirea tăioasă a lui Jenny şi nu scoase o vorbă în timp ce Sam îi lua pălăria din cuier şi îl ajută să-şi îmbrace paltonul.

Între timp, Jenny şi Shorty coborâseră scările. Shorty se grăbi să se urce în picioare pe un scaun şi rămase acolo, ca nu cumva să-i scape vreun amănunt din cele ce se întâmplau.

Când se pregăteau să iasă din casă, judecătorul Rainey se întoarse şi o privi pe Jenny, dar văzând-o cât e de supărată, nu mai rosti niciun cuvânt. Ea tocmai era pe punctul să-i spună ceva, când Sam îl împinse afară şi închise uşa în urma lor.

După plecarea celor doi, Jenny rămase pe loc, privind aiurită spre uşă, cu o expresie de nemaipomenită nedumerire întipărită pe faţa ei rotundă şi îmbujorată. Deodată se aplecă, luă de jos un ghiveci de flori şi, cu toată forţa de care era în stare, îl azvârli în uşă.

Fără să arunce măcar o privire spre podea, Jenny îşi strânse tare în jurul coapselor largi capotul roşu şi înflorat şi o luă în sus pe scări. Ajunsese cam la jumătatea lor, când se opri şi se uită în urmă. Shorty o privea atent şi zâmbea poznaş.

— N-aş putea spune pentru ce se întâmplă aşa, zise Jenny cu acelaşi glas plângăreţ, dar de câte ori mă împinge inima să fiu suflet de aur şi să arăt cuiva de ce sunt în stare, de fiecare dată se iveşte o încurcătură, şi asta-i încă una dintre slăbiciunile mele cele mai lăudabile.

Şi iar porni să urce treptele către etaj. Ajunsese aproape la capăt, când se opri şi se uită la Shorty. Iar el şedea tot acolo jos, în capul scărilor, şi aştepta, plin de încredere.

— Veasey, strigă Jenny făcându-i semn cu mâna, Veasey, hai cu mine sus!

7 Punere sub interdicție pe motiv de nebunie (în limba latină în original) (*n.tr.*)

CAPITOLUL PATRU

ÎN PAPUCII ei galbeni, cam vechi, şi înfăşurată în capotul roşu, înflorat, Jenny Royster şedea la bucătărie şi-şi călca una dintre bluzele preferate, când Clara Crockmore plecă de acasă, străbătu curtea alăturată şi bătu uşor la uşa din spate.

Era pe la jumătatea dimineţii, între zece şi unsprezece, afară adia un vânt călduţ, iar soarele strălucea dinspre sud-est, puternic după noaptea cea rece. Jenny era singură în bucătărie, fredona încetişor numai pentru sine şi se simţea foarte bine şi în largul ei fără apăsarea sutienului şi a corsetului. În dimineaţa aceea nu se mai ostenise să-şi pieptene şi să-şi aranjeze părul castaniu şi moale, care-i atârna acum în şuviţe pe faţă şi pe gât.

Ca de obicei la ora aceea din zi, Betty Woodruff dormea încă în camera ei de la etaj. După ce stătea atât de târziu în fiecare noapte, totdeauna până la douăsprezece, iar uneori chiar până la două sau trei, Betty obişnuia să doarmă toată dimineaţa şi pe urmă să citească în pat până la primele ceasuri ale amiezii. Abia pe urmă cobora în bucătărie şi-şi pregătea singură cafeaua şi pâinea prăjită. Doar către seară făcea baie, îmbrăca una dintre cele mai reuşite toalete de stradă ale ei şi pornea încet spre oraş, până în piaţa de lângă Palatul de Justiţie. După ce ajungea acolo, umbla alene un ceas sau două prin magazine şi-şi cumpăra mărunţişurile de care avea nevoie, iar mai târziu zăbovea o vreme lângă automatul de sucuri al unei drogherii. Ajunsese să cunoască aproape toţi negustorii şi liber-profesioniştii din Sallisaw şi se arăta totdeauna drăguţă şi prietenoasă când îi vorbea cineva într-un magazin oarecare, dar nu vorbea cu nimeni, oricine ar fi fost, pe

stradă. Se întorcea totdeauna acasă, pe Morningside Street, înainte de lăsarea întunericului, iar pentru seară se îmbrăca în pantaloni şi pulover.

După micul dejun, Shorty Goodwillie plecase în oraş, să vadă dacă nu are vreo scrisoare la poştă. Dusul la poştă îi lua întotdeauna un timp apreciabil şi devenise totodată o foarte plăcută îndeletnicire de fiecare zi. Shorty le trezea tuturor curiozitatea, şi deseori era oprit pe stradă sau invitat într-un bar la o sticlă de bere. Toţi voiau să-l audă povestind despre piticii pe care îi cunoscuse personal şi despre câte i se întâmplaseră în cursul peregrinărilor cu circul.

Deoarece îi făcea mare plăcere să primească scrisori şi să le poarte câteva ceasuri în buzunar nedeschise, în vreme ce încerca să-şi imagineze ce-o fi scriind în ele, Shorty trăgea totdeauna nădejde că are să-i scrie cineva. Cu toate acestea, treceau săptămâni întregi fără să primească nicio scrisoare. Fiind însă membru cotizant al asociaţiei „Piticii din Statele Unite", era totdeauna sigur că, o dată pe lună, are să primească revista clubului. Din când în când îi mai venea de la administratorul circului câte o circulară, cuprinzând ultima variantă, revizuită, a itinerarului stabilit pentru viitorul turneu. Alteori primea cu foarte multă bucurie câte o ilustrată de la vreunul dintre piticii stabiliţi pe timpul iernii în Florida. De fapt, Shorty primea mai multă corespondenţă când se afla în turneu cu circul, fiindcă Jenny îi scria des şi-i spunea cât de singură se simte acolo în casă, fără el.

După ce îi deschisese Clarei Crockmore uşa de la bucătărie, întâmpinând-o cu obişnuitul zâmbet de bun venit, dar fără ca vreuna dintre ele să scoată vreo vorbă, Jenny se întoarse la scândura de călcat şi continuă fără grabă să-şi netezească bluza.

Jenny şi Clara erau atât de obişnuite să se viziteze una pe cealaltă la orice oră din zi, şi se vedeau aşa de des în fiecare săptămână, încât uneori se întâmpla ca, la o asemenea vizită, să tacă amândouă câte o jumătate de oră încheiată. Dar şi una, şi cealaltă erau mulţumite de tăcerea asta, şi le făcea plăcere fie şi numai să-şi ţină tovărăşie până ce uneia dintre ele îi venea chef de vorbă.

Pe când Clara traversa bucătăria îndreptându-se către un scaun, Jenny îi făcu semn cu capul spre ibricul cu cafea aşezat pe maşina de gătit. Clara se duse la sobă, îşi turnă o ceaşca de cafea fierbinte, apoi adăugă zahăr şi frişcă. Pe urmă se aşeză picior peste picior şi se lăsă în voie pe speteaza scaunului. Sorbea din cafea şi privea liniştită cum Jenny îşi călca bluza, în tihnă şi cu mare grijă.

Clara Crockmore era o văduvă de mult trecută de patruzeci de ani, ceva mai tânără decât Jenny, şi avea părul blond-deschis, pieptănat totdeauna şi ondulat cu grijă. Era mică şi subţirică, avea ochi albaştri-strălucitori, făcea gropiţe în obraji şi încă mai păstra o figură tinerească. Dacă nu se remăritase, asta nu era din pricină că n-ar fi fost dornică s-o facă. Deseori îi spunea lui Jenny că spera să nu rămână singură tot restul vieţii, şi, dacă o ajunge la disperare, nu va ezita să iasă într-o bună dimineaţă în faţa casei şi să înhaţe primul bărbat care s-o nimeri să treacă pe stradă. Nu demult, pe un ton glumeţ, dar cu intenţii foarte serioase, declarase că, de nu i-o da ghes careva să se mărite cu el, are să-şi ia un chiriaş.

În cei cinci ani câţi se scurseseră de la moartea lui George Crockmore, bărbatul ei, Clara locuise singură în casa de alături şi îşi petrecuse cea mai mare parte din timp îngrijind florile din grădina din spate. De asemenea, era o croitoreasă foarte pricepută şi se arăta grozav de mândră că îşi desena modelele şi îşi cosea singură toate rochiile. George Crockmore fusese mulţi ani casierul băncii din oraş şi, datorită spiritului de prevedere şi iscusinţei cu care îşi administrase finanţele, fusese în măsură să-i lase neveste-sii o asigurare şi economii substanţiale cu care aceasta să poată trăi fără griji tot restul vieţii. Casa cu etaj, clădită din cărămidă, era plătită în întregime. Clara avea maşină scumpă, o limuzină ultimul răcnet.

Jenny isprăvi de călcat bluza, care arăta acum întru totul pe gustul ei, şi, după ce o ridică şi o cercetă pe deplin mulţumită, o aşeză pe un umeraş ca s-o poată duce sus, în cameră, fără s-o boţească. După aceea, alese o fustă de bumbac, dintre cele spălate cu o zi înainte, şi o întinse pe scândura de călcat. Dar înainte de a se apuca s-o calce, îşi aţinti privirea asupra

Clarei, ridicând din sprâncene într-un chip semnificativ, ce voia să spună că, în sfârşit, e gata să stea de vorbă.

— Cumplit ger a mai fost azi-noapte, nu-i aşa, Jenny?

Clara începuse imediat discuţia şi cu o grabă ce arăta limpede cu câtă nerăbdare aşteptase în tot acel răstimp prilejul să deschidă gura.

— Ţii minte să mai fi prins vreodată asemenea ger toamna, atât de devreme, Jenny? Eu nu-mi aduc aminte să mai fi apucat una ca asta de când sunt.

— A fost îngrozitor, încuviinţă Jenny, clătinând din cap înainte şi înapoi. Pur şi simplu îngrozitor!

Ridicându-şi cu grijă poalele fustei, Clara schimbă poziţia picioarelor. Săltă unul în sus şi îşi privi glezna subţire.

— Poate că, în fine, am început şi eu să îmbătrânesc, zise Clara aplecându-se şi mângâindu-şi pulpa piciorului, dar mi se pare că iernile sunt în fiecare an tot mai friguroase. Dacă o mai da vreun îngheţ cum a fost cel de azi-noapte, am să fiu nevoită să mă duc în oraş şi să-mi cumpăr încă o pătură, ca să-mi fie cald. Adevărul e... vreau să spun... ştii, în fiecare iarnă mi-a fost tot mai frig noaptea de când s-a prăpădit bietul George. Tăcu şi îşi mângâie iar pulpa piciorului. Supărarea cea mai mare pe care mi-a pricinuit-o gerul de azi-noapte e că după ce m-am chinuit şi am muncit atâta astă-vară cu florile, azi-dimineaţă n-am găsit în grădină nici măcar un boboc. Mi-a părut aşa de rău, că îmi venea să plâng.

La ultimele cuvinte ale Clarei, Jenny încuviinţă, dând din cap.

— Noaptea trecută mi s-au prăpădit cele mai scumpe crizanteme pe care le aveam, şi cele albe, şi cele roşii — una n-a mai rămas din crizantemele mele scumpe, zise Jenny oftând. Şi erau cele mai frumoase crizanteme pe care le-am avut vreodată. Nu ştiu de ce, dar grija pentru flori şi pentru plante este una dintre cele mai lăudabile slăbiciuni ale mele. Mare păcat că frigul ăsta a venit tocmai acum. Dacă vremea n-ar fi ţinut să-şi facă de cap cu atâta răutate drăcească, gerul ăsta ar fi putut foarte bine să vină cel mai devreme peste vreo câteva săptămâni. Dar de un lucru sunt mulţumită. Noaptea trecută am băgat în casă toate ghivecele cu plante şi nu

le-am uitat afară, unde le-ar fi ars gerul. Dacă le-aș fi pierdut, mi-ar fi venit să mă trântesc pe jos și să mor de supărare.

— Ai niște ghivece cu plante minunate, Jenny, zise Clara. Întotdeauna ți le-am admirat.

— Și eu ți-am admirat mereu frumusețea de flori pe care le crești în grădina din spate, Clara.

Jenny continua să-și calce fusta, în vreme ce Clara, privind-o peste marginea ceștii, își sorbea ultimele înghițituri de cafea. Minute întregi se scurseră în tăcere.

După o vreme, Clara se ridică de pe scaun și se duse la chiuvetă cu ceașca și cu farfurioara. Stătu acolo mult timp, întoarsă cu spatele, și spălă și clăti cu grijă, în apă clocotită, ceașca și farfurioara. După ce le șterse bine cu cârpa de bucătărie, se întoarse și se uită la Jenny.

Jenny fredona fericită, numai pentru sine, în vreme ce plimba fierul înainte și înapoi peste fustă.

— Nu știu cât de adevărat o fi, dar am auzit că s-ar putea să nu mai ții multă vreme chiriași, zise Clara, silindu-se să vorbească pe un ton cât mai obișnuit. M-am mirat foarte mult când am auzit și m-am întrebat de îndată dacă o fi cumva adevărat.

Jenny așeză cu putere fierul pe scândura de călcat. Se oprise brusc din cântat, dar încă nu ridicase ochii de pe fusta pe care o călca.

— Ce zici c-ai auzit? o întrebă pe Clara după câteva clipe. Ce-ai spus?

— Ei, ce-am auzit e că în curând s-ar putea să-ți plece chiriașii și să-și caute altă locuință. Dar după cum ți-am spus, nu știu cât de adevărat o fi...

Răsucindu-se în loc fără grabă, Jenny o privi în față pe Clara. Obrajii i se aprinseseră și buzele îi tremurau ușor. Ca și cum ar fi pălit-o o boală neașteptată, puse o mână pe scândura de călcat și se sprijini cu toată greutatea.

— Unde ai auzit una ca asta? întrebă Jenny bătăioasă. Vocea îi tremura și suna spart. Cine a umblat prin oraș și a trăncănit pe socoteala mea? Unde ai auzit vorbele astea murdare? Vreau să aflu tot!

Plecându-şi ochii şi ocolind privirea mânioasă a celeilalte, Clara se întoarse la scaunul ei şi se aşeză. Iar Jenny, plecând de lângă scândura de călcat şi străbătând bucătăria cu paşi mari, se înfipse în faţa vecinei.

— Dă-i drumul şi povesteşte-mi! zise ea.

— Păi, până la ora asta cred că a auzit aproape tot oraşul, Jenny, răspunse Clara. Oricum, de obicei eu sunt ultima care aude ce se vorbeşte prin târg.

— Când ai auzit povestea asta?

— Azi-dimineaţă.

— Cine ţi-a spus?

— Norma Pope.

— Şi ce zicea?

— Ei, puţin mai înainte, când eram la mine în grădină, a venit la gardul din spate şi a început să-mi spună povestea asta, dar de unde o fi auzit-o, nu ştiu. Cred că i-o fi spus vreun alt vecin. Ştii şi tu cum circulă asemenea vorbe de pe o stradă pe alta, Jenny. Nu-i zi de la Dumnezeu să nu se întâmple aşa. Cea mai mică prostie poate porni dintr-un loc şi pe urmă se întinde de-a lungul şi de-a latul oraşului ca focul în bătaia vântului.

Adunându-şi în jurul trupului capotul roşu, înflorat, Jenny se trânti pe scaunul cel mai apropiat, apoi răsuflă adânc şi prelung. Faţa rotundă şi cărnoasă îi era mai îmbujorată decât oricând.

— Dă-i drumul şi spune-mi tot ce-ai auzit, Clara, zise ea cu glas înfrigurat, încrucişându-şi mâinile pe pântece. Vreau să ştiu exact ce s-a spus, cuvânt cu cuvânt. Ce ziceau despre mine, Clara?

Clara îşi ridică fusta peste genunchi şi îşi încrucişă iar picioarele.

— Ştii, Jenny, n-aş vrea deloc să am neplăceri din cauza asta, zise Clara, stingherită. În timp ce vorbea, se aplecă şi îşi mângâie pulpa piciorului. Eu n-am făcut decât să-ţi repet ce am auzit de la alţii... de la Norma Pope, adică. Noi, ca vecine, ne-am înţeles totdeauna foarte bine, şi tu ştii precis că n-aş fi în stare să rostesc despre tine, pe la spate, o vorbă pe care să nu ţi-o spun drept în faţă. Oi fi având eu cusururile mele, dar nu sunt o prietenă de soiul ăsta.

Clara se îndreptă în scaun şi începu să-şi pipăie cu degetele nasturii de sus ai bluzei.

— Dar n-am spus niciodată că am să mă supăr pe tine... tot ce vreau să ştiu e ce ai auzit tu vorbindu-se despre mine.

Cu ochii în jos, Clara îşi privea fusta şi şi-o netezea întruna cu amândouă mâinile.

— Păi, zise ea ocolind privirile lui Jenny, păi ce-am auzit eu... şi nu fac decât să repet cuvânt cu cuvânt ce mi-a spus Norma Pope azi-dimineaţă... ei, ce mi-a spus Norma e că anumite persoane... vreau să spun că şi ea a auzit că anumite persoane au de gând să-ţi facă un asemenea scandal, încât ai să fii silită să vinzi casa şi să pleci din oraş... dacă n-o sileşti pe Betty Woodruff să se mute imediat de la tine.

Jenny îşi strânse şi mai tare capotul în jurul trupului şi zâmbi încrezătoare. Pentru prima oară se lăsă pe spate şi se sprijini de spătarul scaunului.

— Nu-mi mai pasă nici cât negru sub unghie de ăia de la biserica Rugged Cross, îi declară ea Clarei. Mi-a spus avocatul meu că...

— Jenny, să ştii că nu ăia de la biserică au spus vorbele pe care le-am auzit eu!

— Păi cine altcineva ar putea să vorbească aşa despre mine?

— E vorba de câteva femei care au aflat că bărbaţii lor s-au întâlnit noaptea cu Betty Woodruff în motelurile acelea de pe autostradă.

Clipind des din ochi, Jenny rămase nemişcată şi se uită la Clara fără s-o vadă.

— Viaţa mea nu-i făcută decât din necazuri peste necazuri şi ghinioane peste ghinioane, rosti ea atunci. Şi s-ar zice că n-au să se mai termine câte zile oi avea. Când m-am retras din afaceri, am crezut c-am pus capăt tuturor necazurilor. Cu ani în urmă — când eram tânără şi când toţi bărbaţii se-nvârteau în jurul meu — n-a trebuit niciodată să mă interesez ce spune lumea pe socoteala mea. Tot ce se întâmplă acum arată limpede câtă deosebire este pe lumea asta între felul cum e tratată o femeie când e tânără şi drăguţă şi cum e tratată când e bătrână şi urâtă. Ce altceva ai mai auzit?

— Păi...

— Hai, dă-i drumul şi spune-mi.

— Ei, lumea zice că Betty Woodruff iese în oraş în fiecare după-masă şi se fâţâie pe-acolo ca să momească ba pe un bărbat, ba pe altul, iar pe urmă se duce la motelurile de pe autostradă noapte de noapte şi face acolo nişte treburi scandaloase. Se spune că poate să ademenească orice bărbat îi place fiindcă, după cum umblă vorba prin tot oraşul, nu se poartă cu ei aşa cum se obişnuieşte... se zice că altfel, într-un chip scandalos. Nu ştiu exact ce vor să zică... dar îmi cam închipui eu. Oricum ar fi, lumea mai spune că tu eşti vinovată de purtarea fetei, fiindcă orice bărbat poate să telefoneze acasă la tine şi să schimbe două vorbe cu ea, după care, în cincisprezece minute, Betty se şi prezintă acolo unde o cheamă.

Jenny strânse buzele.

— Şi altceva, Clara?

— Cam asta-i tot, în afară de faptul că lumea dă vina pe tine fiindcă de la tine ar fi învăţat Betty Woodruff tot ce ştie, căci altminteri n-ar fi avut de unde afla toate treburile alea scandaloase pe care le face.

— Tu să-ţi vezi de tine, Clara Crockmore, iar eu am să-mi văd de treburile mele! Acum sunt o femeie respectabilă, retrasă din afaceri, şi-n ziua de azi mă pot socoti la fel de onorabilă ca oricare alta! Şi de-altminteri, e de datoria fiecărei fete să înveţe cum le place bărbaţilor să fie trataţi!

— Jenny, să nu te înfurii pe mine fiindcă îţi vorbesc despre treaba asta. Tu mi-ai spus că vrei să ştii ce-am auzit, iar eu n-am făcut decât să repet ce-i spusese cineva mai înainte Normei Pope.

— Am dreptul să fiu furioasă pe oricine ar spune astăzi că nu sunt o femeie retrasă din afaceri şi demnă de tot respectul, fiindcă am şi eu mândria mea, ca oricare alt om. Iar dacă vreau să am inimă largă şi să-i dau câte un sfat lui Betty, aşa ca între femei, asta — orice s-ar spune — nu e treaba nimănui. Treburile noastre femeieşti sunt tot aşa de fireşti ca şi ale bărbaţilor când se ajută între ei, doar ştii şi tu. Fără să mai ţinem seama ce lovitură dureroasă a primit Betty când a fost părăsită, aşa cum a fost, de antrenorul ăla de fotbal, şi-atunci sigur că are nevoie de cineva ca mine, s-o

ajute să-şi facă drum în lume. Se întâmplă ca o fată să fie atât de crunt lovită, încât niciodată să nu se mai poată apropia de un bărbat, şi rămâne nemăritată, iar altele sfârşesc pe trotuar şi se dau pe un dolar. Eu nu vreau să i se întâmple lui Betty nimic din toate astea. Se opri din vorbă, cu respiraţia tăiată. Ei, şi-acum spune mai departe, ce-ai mai auzit despre mine, Clara?

— Asta-i cam tot ce-mi aduc aminte acum, răspunse Clara cu prudenţă.

— Eşti sigură? stărui Jenny. Nu s-a mai spus despre mine chiar nimic altceva?

— Ei, poate să mai fi fost ceva.

— Ce anume?

— Păi cineva a spus aşa, în treacăt, că numai fiindcă te-ai retras din afaceri nu înseamnă şi că te-ai lăsat de vechile năravuri, şi, prin urmare, n-ar fi deloc potrivit pentru tine să locuieşti chiar alături de o biserică.

Jenny se ridică în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo prin bucătărie. Era atât de agitată, încât un papuc îi ieşi din picior, fără ca ea să-şi dea seama.

— Acum ştiu precis de unde a pornit toată cleveteala asta spurcată! izbucni ea furioasă. E vorba despre credincioşii ăia de la biserica Rugged Cross şi despre predicatorul Clough. Nimeni altcineva n-ar fi în stare să scornească asemenea mârşăvii pe socoteala mea. Au fost ieri aici şi mi-au spus c-or să-mi facă un tărăboi să se ducă vestea, dacă n-o dau pe Betty afară din casă. Folosesc istoria asta ca pretext pentru a-mi lua proprietatea, ca să poată clădi pe ea o anexă a bisericii lor. Ei, dacă-i vorba aşa, atunci am să mă împotrivesc din toate puterile! Le-arăt eu lor! De-acum încolo, chiar dac-ar veni să-mi dea de zece ori cât voiam eu, tot nu le mai vând casa. Îi învăţ eu minte!

Dându-şi în cele din urmă seama că pierduse un papuc, se opri şi-l căută din priviri prin bucătărie până ce îl găsi. Fără să se aplece, îşi vârî piciorul în papuc şi începu iar să se plimbe.

— Acum ştiu cât de îndărătnică am să mă arăt. Am să-i spun lui Betty Woodruff că, dacă vrea, poate să rămână la mine şi zece ani de-aici înainte, şi am să-mi iau atâtea chiriaşe la fel ca ea până n-o mai rămâne niciun pat

liber în casă. Când oi avea casa plină de chiriaşe, credincioşii ăia şi stimabilul predicator Clough cu siguranţă c-au să-şi muşte limba fiindcă au spus vreodată o vorbă rea despre mine. Casa asta are să rămână ca un simbol al oraşului Sallisaw, până la sfârşitul veacului!

Ochii i se umplură de lacrimi, şi Jenny începu să plângă cu sughiţuri, până ce tot trupul ei cărnos porni să se cutremure. Înaintând pe bâjbâite, se duse până la scaunul Clarei şi îngenunche la picioarele ei. Clara o cuprinse în braţe şi începu s-o mângâie. Plângând ca un copil, Jenny îşi îngropă capul în poala prietenei sale.

— Nu mai plânge aşa, Jenny, zise Clara cu duioşie, mângâindu-i părul castaniu şi ciufulit. Nu trebuie să laşi nişte oameni ca ăia să te supere în asemenea hal şi să te îmbolnăveşti de necaz. Nimeni nu te poate izgoni din propria ta casă. Ai dreptul să stai aici cât vrei.

Jenny ridică un colţ al capotului ei roşu şi-şi acoperi faţa cu el.

— Uneori mă simt de parcă n-aş avea nici măcar un singur prieten în toată lumea asta largă, hohoti Jenny cu disperare. Oamenii se poartă cu mine de parc-aş fi o otreapă pe care o arunci la gunoi. Când eram tânără şi frumoasă, nimeni nu-mi arăta atâta răutate. Dar de când am îmbătrânit, de când mi-am pierdut frumuseţea şi a trebuit să mă retrag din meserie, nimeni nu mai vrea să se poarte frumos cu mine. Unde-or fi vrând oamenii să se ducă o femeie ca mine atunci când se retrage? Undeva trebuie să trăiesc şi eu, nu-i aşa? N-am făcut economii şi nu mi-am plătit casa în care să mă retrag? Ba sigur că da! Atunci, de ce nu pot şi eu să stau în casa mea, să trăiesc şi să răsuflu în voie, ca orice om?

— Da, Jenny, zise Clara, voind s-o mai aline. Aşa e, Jenny.

— E-o ruşine felul cum se poartă oamenii cu una ca mine. Nu există bărbat, pe o întindere de şaizeci de kilometri de jur-împrejur, care să nu mă fi vrut pe vremea când eram tânără şi frumoasă, iar acum, când m-am făcut urâtă şi-s bătrână, nu mai ştiu cum să scape de mine. Când eram tânără şi drăguţă, mă obişnuisem să am aproape tot ce doream, iar azi nu vor să mă lase nici măcar să trăiesc în casa cumpărată şi plătită cu banii mei. Aş putea să-i amintesc pe nume pe câţiva care veneau la mine să petreacă vreo câteva

ceasuri plăcute, înainte de-a deveni credincioşi şi a se duce la biserica aceea — şi să ştii că într-adevăr petreceau bine, te rog să mă crezi! — iar acum s-au pornit împotriva mea, o fac pe sfinţii şi încearcă să mă gonească din oraş. Asta mă înfurie aşa de rău, c-aş fi în stare să urlu ca un câine turbat!

— Jenny, eu îţi sunt prietenă... te poţi oricând bizui pe mine, îi spuse Clara, mângâind-o mai departe cu gingăşie pe păr. Lasă, nu te mai amărî de ce spune lumea. Nu există femeie pe seama căreia să nu se bârfească din când în când, şi acum ţi-a venit şi ţie rândul.

După ce îşi şterse lacrimile de pe obraz, Jenny se duse la maşina de gătit şi îşi turnă cafea într-o ceaşcă. Puse câteva linguriţe de zahăr şi amestecă atât de energic, încât stropi de cafea îi săriră pe capotul cel roşu.

— Ţii minte ce ţi-am spus, nu-i aşa, Clara? vorbi Jenny cu voce tare şi fermă. Am hotărât să n-o silesc pe Betty Woodruff să se mute din casa mea. Credincioşii de la biserica din Rugged Cross şi stimabilul predicator Clough au încercat nu demult să mă facă să-l izgonesc din casă pe Veasey Goodwillie, şi uite-l că-i încă aici. Asta a fost pe vremea când ziceau că-i imoral şi e păcat ca Veasey şi cu mine să stăm amândoi în aceeaşi casă. Nu ştiu cum de-or fi aflat ce facem noi — eu şi cu Veasey — din când în când, fiindcă eu totdeauna trag perdelele noaptea, dar, oricum ar fi, o femeie are dreptul să se ocupe de treburile ei intime ori de câte ori îi vine chef de-aşa ceva. De treizeci şi cinci de ani încoace tot aşa am făcut, mai mult sau mai puţin, şi n-am deloc de gând să mă las tocmai acum.

Clara se ridică de pe scaun şi veni în mijlocul camerei. Pe urmă spuse:

— Trebuie să mă duc şi eu acasă. Uite că s-a făcut aproape douăsprezece.

Porni înspre uşa din spate, dar după câţiva paşi se opri.

— Jenny, dacă se întâmplă ceva... vreau să spun dacă Veasey Goodwillie trebuie să se mute de la tine... Clara era atât de nervoasă şi de agitată, încât trebui să facă o pauză şi să răsufle înainte de a putea să termine ce avea de spus: Ştii, am în casă o cameră în plus, şi poate să se mute la mine.

Jenny trânti cu zgomot în chiuvetă ceaşca şi farfurioara. Uitându-se la Clara cu ochi scăpărători, veni până în mijlocul bucătăriei, şi faţa ei rotundă ardea de mânie.

— Asta-i cea mai murdară ticăloşie pe care am auzit-o în viaţa mea, Clara Crockmore! Ştiu ce urmăreşti! Nu mă poţi păcăli! Vrei să-l faci pe Veasey Goodwillie să se mute în casă la tine. Îţi închipui că poţi să mi-l iei, nu-i aşa? Dar am să-ţi spun ceva, Clara Crockmore! E al meu, iar eu n-am de gând să-ţi îngădui să-l iei în casă la tine şi să te veseleşti cu el!

Când Clara încercă să pună mâna pe clanţa uşii, Jenny se repezi la ea. Înainte de-a izbuti cealaltă să deschidă uşa, Jenny îşi înfipse amândouă mâinile în părul ei blond şi scurt şi-i scutură capul cu putere. Neavând cum să scape şi ţipând cât o ţinea gura, Clara trase şi smuci de capotul roşu, înflorat, al lui Jenny, până când i-l smulse cu totul de pe trup. Văzând ce i s-a întâmplat, Jenny încercă şi ea să rupă rochia Clarei, şi amândouă căzură pe podea. Fiind mai sprintenă, Clara izbuti să se ridice şi să deschidă uşa. Fără măcar să se mai uite înapoi, coborî treptele verandei şi o luă la fugă înspre curtea ei.

Când ajunse la o depărtare ce-o ferea de primejdie, se opri şi se uită îndărăt. Jenny stătea pe verandă şi ţinea în mână doar o fâşie din capotul cel roşu.

— Câte zile vei mai trăi, să nu-ndrăzneşti să mai calci vreodată în casa mea, nerușinată ordinară ce eşti! îi strigă Jenny Clarei. Dacă te mai prind vreodată pe-aici, îţi smulg tot părul ăla galben din cap! Şi-ţi sfâşii boarfele de pe tine până te las goală ca o curcă opărită! Şi nici nu mai vreau să schimb vreodată o vorbă cu tine, în ruptul capului! Iar de te prind cumva că-ncerci să te ţii de capul lui Veasey Goodwillie ca să-l iei în casă la tine, te bat de te las lată! Nimeni n-are să-mi ia mie un bărbat atâta vreme cât vreau eu să-l mai ţin! Veasey e băiatul meu de inimă, şi să nu uiţi treaba asta!

CAPITOLUL CINCI

CU PUȚIN înainte de căderea nopții, predicatorul Thomas Clough își puse valiza în mașină și se așeză la volan, ghemuindu-se cât mai mult și trăgându-și tare pălăria pe ochi, în nădejdea că nimeni n-avea să-l recunoască și să-și dea seama că pleacă din oraș, apoi străbătu în goană piața de lângă Palatul de Justiție. Când ajunse la marginea orașului, simți cum îi pier multe dintre grijile ce-l apăsau, deși încă mai era încordat și nervos.

Ieși cu mașina pe autostradă și se îndreptă către Summer Glade, un orășel de pe câmpia acoperită de ferme, la șaisprezece kilometri spre sud de Sallisaw. Toată ziua soarele cald strălucise pe cerul senin, iar în ultimele ceasuri ale după-amiezii vântul își schimbase direcția și nu mai bătea dinspre sud-est, ci dinspre sud-vest. La căderea nopții se pornise dinspre golf[8] o adiere călduță și umedă.

Toată ziua predicatorul Clough se gândise și își făcuse fel de fel de planuri privitoare la o treabă către care îl mâna o dorință irezistibilă, și, după ce luase hotărârea cuvenită, așteptase cu nerăbdare lăsarea întunericului. Se convinsese singur că era de datoria lui, ca predicator, să afle tot ce se poate afla despre viață în general, pentru a putea să-și întemeieze predicile pe realitatea experienței și observațiilor personale. Pornind de aici, nu-i fusese deloc greu să se convingă singur că era necesar să petreacă o noapte într-un motel, pentru a ajunge astfel la înțelegerea deplină a acestui aspect particular al vieții.

De nenumărate ori, auzind despre Betty Woodruff că frecventează motelul *Pleasant Hours*, predicatorul Clough simţise un puternic şi irezistibil imbold de a porni şi el într-acolo. În mai multe rânduri, stând bine ascuns după un tufiş din curtea bisericii, o pândise pe Betty Woodruff cum ieşea din casa lui Jenny Royster şi se pierdea cu maşina în noapte, iar o dată chiar o urmărise cu maşina lui, ca să vadă unde se duce. De fiecare dată când o văzuse, plecase pe urmă acasă şi petrecuse o noapte zbuciumată, răsucindu-se şi zvârcolindu-se în pat ceasuri la rând, torturat de gânduri pustiitoare în legătură cu Betty.

De-a lungul autostrăzii, între Sallisaw şi Summer Glade, se aflau cel puţin douăsprezece moteluri, unele strălucitoare şi moderne, altele simple colibe şi barăci dărăpănate, şi de fiecare dată când trecea prin faţa vreunuia, devenea tot mai nervos şi mai agitat gândindu-se la ceea ce se pregătea să facă.

Câteva dintre motelurile mai noi erau aproape pline de călătorii opriţi să petreacă noaptea acolo, şi predicatorul vedea bărbaţi şi femei coborând din maşini şi intrând în camere. Deşi se simţea din ce în ce mai singur, îi făcea totuşi multă plăcere gândul că şi el se va afla curând într-o astfel de cameră. Când ajunse la Summer Glade şi întoarse în grabă maşina ca s-o ia din nou spre Sallisaw, se făcuse întuneric, iar motelurile îşi aprinseseră firmele şi luminile de neon.

Predicatorul Clough era un bărbat tânăr, până-n treizeci de ani, cu păr negru rar şi pielea albă şi palidă. Mic de statură — înălţimea lui nu depăşea cu mult 1,50 metri — arăta subţire şi descărnat. Nervos şi agitat din fire, se înflăcăra uşor şi se lăsa stârnit de propriile lui predici. Se întâmpla uneori să răcnească şi să strige cu atâta aprindere, încât la sfârşitul predicii abia de mai putea şopti din pricina răguşelii. În astfel de împrejurări, când cu niciun chip nu se mai putea face auzit, începea să sară în loc, de parcă ar fi fost apucat, iar câteodată se trântea pe jos şi se dădea de-a rostogolul, până ce cădea frânt de oboseală. În momentul în care ajungea să rostească binecuvântarea, era de obicei leoarcă de sudoare, iar hainele lui albastre arătau de fiecare dată boţite şi prăfuite.

Se născuse într-o colonie dintr-acelea în care se fabrica terebentină, prin partea de sud a orășelului Indianola, unde taică-său fusese fochist la distilerie, iar maică-sa, bucătăreasă și chelneriță de ocazie prin astfel de colonii, și nu călcase niciodată la o depărtare mai mare de șaizeci de kilometri de locul nașterii. Urmase doi ani la o școală medie, după care muncise la un gater și nu avusese prilejul să învețe pentru a ajunge pastor. Cu toate acestea, se convertise la credința adevărată în cadrul unei adunări dintr-o campanie religioasă mai largă, pe când avea douăzeci și trei de ani, și, dovedindu-se un orator entuziast și convingător și mai ales foarte energic în strângerea de fonduri pentru biserică, păstorise cu destul succes după aceea. Cele mai mari reușite le repurtase cu prilejul strângerii de fonduri pentru construcțiile de noi biserici, oricare ar fi fost ele.

Unii membri ai bisericii Rugged Cross vorbeau între ei că ar fi mai bine dacă predicatorul lor ar avea nevastă și copii, măcar de ochii lumii, dar până acum el nu dăduse niciun semn că l-ar interesa însurătoarea. Un enoriaș îi pomenise odată despre chestiunea asta, spunându-i că un preot necăsătorit e totdeauna în primejdie să fie implicat într-un scandal, dar tânărul se enervase și se înfuriase așa de tare, încât nimeni n-a mai pomenit vreodată despre însurătoarea lui.

Primejdia cea mai mare de-a fi însurat l-a pândit pe predicatorul Clough atunci când, într-o noapte, a condus-o acasă, după repetiție, pe una dintre cele mai tinere cântărețe de la cor. Au stat atunci atât de multă vreme în mașina lui oprită în fața casei unde locuia fata, încât tatăl a ieșit afară și i-a găsit făcând dragoste pe bancheta din spate. Tatăl fetei, cum nu se poate mai mirat de îndeletnicirea celor doi, a crezut că greșise mașina și s-a îndepărtat în grabă. Totuși, stând și gândindu-se, deși nu-l recunoscuse pe predicatorul Clough dezbrăcat de haina lui albastră, și-a dat seama că, fără nicio îndoială, aceea era mașina cafenie cu două uși a predicatorului și s-a întors înapoi, să se mai uite o dată. Cei doi tot de dragoste își vedeau, numai că de data asta tatăl a început să răcnească și a ținut lumina lanternei îndreptată asupra lor până ce predicatorul Clough s-a oprit din treabă.

După ce predicatorul şi-a îmbrăcat haina albastră şi a ieşit din maşină, discuţiile şi controversele, ca şi ameninţările şi scuzele au durat un timp apreciabil, aproape un ceas încheiat. Totuşi, fata fiind mult prea tânără pentru căsătorie, atât de tânără încât nici măcar o dispensă nu era cu putinţă să obţină, predicatorul Clough a trebuit să promită nu numai că nu va mai face niciodată dragoste cu ea, dar chiar că, de atunci încolo, n-avea s-o mai conducă niciodată acasă după repetiţie. În orice caz, tatăl şi-a retras fiica din corul bisericii, ca să nu mai aibă prilej de a cădea în ispita niciunui fel de repetiţii.

Ajungând la motelul *Pleasant Hours*, predicatorul Clough şi-a tras fără nicio ezitare maşina în dreptul intrării puternic luminate. Mai erau câteva maşini parcate în faţa motelului, şi predicatorul l-a putut vedea pe Stanley Prichard deschizând uşa unei camere pentru a lăsa să intre o pereche chiar atunci sosită. Predicatorul Clough opri maşina chiar în dreptul biroului, stinse motorul şi aşteptă nerăbdător întoarcerea patronului.

Acest Stanley Prichard, proprietarul şi administratorul motelului, era un bine-credincios enoriaş al bisericii Rugged Cross. În afară de faptul că se hotărâse mai dinainte să vină la *Pleasant Hours*, predicatorul credea că ar fi înţelept să petreacă noaptea într-un loc unde era cunoscut. Deşi niciodată nu-i trecuse prin minte că ar fi fost cu putinţă să întâmpine vreo piedică ori să aibă neplăceri, fiind prima dată când călca într-un motel, predicatorul Clough se simţea protejat şi în siguranţă în stabilimentul unui enoriaş al bisericii sale.

În timp ce aştepta în maşină, gândurile începură să-i roiască înfrigurate în jurul a ceea ce era pe cale să înfăptuiască. Spera că Stanley avea să se întoarcă repede la birou, deoarece acum, când se afla într-adevăr la un motel şi se mai lăsase şi întunericul, ardea de nerăbdare să se vadă într-o cameră dintr-acelea şi să petreacă noaptea acolo.

Până la urmă, după un răstimp ce i se păru predicatorului inexplicabil de lung, Stanley Prichard se întoarse la birou. Peste câteva clipe putu să vadă cum Stanley se uita la el pe fereastră, şi atunci coborî grăbit din maşină şi intră înăuntru.

Când îl văzu că intră în birou şi trage uşa după el, Stanley îl privi într-un chip foarte straniu.

— Eu sunt... anunţă predicatorul Clough, zâmbind timid. Apoi, cu o mişcare nervoasă, îşi trecu mâna peste şuviţele rare de păr negru. Eu sunt, predicatorul Clough.

— Hehei! Ia te uită, dom'le! zise Stanley ieşindu-i în întâmpinare şi strângându-i mâna. Asta zic şi eu surpriză, predicatorul Clough! Când ţi-am văzut afară maşina cafenie, mi-am spus că trebuie să fie vreun turist care s-a oprit să vadă cum poate face rost de o cameră. Nici nu mi-ar fi trăsnit prin minte că dumneata eşti.

Îndesându-şi mâinile în buzunare, predicatorul Clough rânji, strângând nervos din buze.

— Mi se pare că, într-adevăr, aşa stau lucrurile, zise predicatorul.

Mirat, Stanley se uită la el, neştiind ce să creadă.

— Ce vrei să spui cu asta, domnule predicator? Cum poţi dumneata să fii turist?

— Ei, uite, am să-ţi explic, domnule Prichard, începu Clough, păstrându-şi pe buze zâmbetul nervos. De mai multă vreme încoace am stat şi am cugetat adânc şi aşa am ajuns la concluzia că am faţă de mine însumi obligaţia să aflu tot ce pot despre viaţa şi purtările oamenilor care călătoresc în zilele noastre pe marile autostrăzi naţionale. Este un fel de viaţă nou şi deosebit de celelalte, iar un preot grijuliu nu-şi poate astăzi îngădui să treacă prin viaţă fără a se strădui să fie informat şi documentat cu privire la toate schimbările importante petrecute în felul de trai al oamenilor. Iată de ce m-am hotărât să vin aici: ca să cunosc lucrurile în mod nemijlocit.

— Vrei, într-adevăr, să spui că ai de gând să petreci noaptea asta aici, la motel? întrebă Stanley.

— Fără îndoială că asta vreau, domnule Prichard.

— Şi eşti numai dumneata... singur?

— A, da, bineînţeles. Nu-s decât eu.

— A fost o întrebare cam prostească din partea mea, zise Stanley, râzând scurt şi stingherit. Şi n-aş vrea să crezi că m-am referit la ceva

anume în ce te privește, domnule predicator. Doar fiindcă sunt obișnuit să pun întrebarea asta turiștilor, deoarece câteodată închiriez unui turist o cameră pentru o singură persoană, și numaidecât văd că răsare o femeie care intră și iese din cameră, sau chiar rămâne toată noaptea acolo. De aceea încerc întotdeauna să aflu încă de la început dacă sunt cumva o pereche, ca să le cer plată pentru două persoane. Dacă apucă să intre în cameră și să încuie ușa, nu mai e chiar atât de ușor să scoți de la ei un dolar sau doi.

— Și cât are să mă coste ca să rămân aici? întrebă predicatorul Clough, scoțând mâinile din buzunare și mutându-și greutatea trupului de pe un picior pe celălalt.

— Să te coste?! exclamă Stanley clătinând din cap. Nici măcar un singur cent, domnule predicator Clough. Ce ți-am spus adineauri a fost numai ca să-ți explic cum trebuie să mă port cu turiștii obișnuiți. Am să-ți dau cea mai bună cameră pe care o am, fiindcă pentru mine e o mândrie să te primesc aici, la *Pleasant Hours*. Și, de altminteri, cum m-aș putea gândi să pretind plată de la predicatorul nostru? Ar fi o treabă cu totul nelalocul ei.

— Dar eu nu vreau să te silesc...

— Nu sileşti pe nimeni, domnule predicator. Îmi faci o deosebită onoare. În orice caz, la vremea asta a anului am camere libere berechet. Sezonul de mare afluență a turiștilor încă n-a început, și o să mai treacă o lună bună până când o începe să se oprească aici lume multă, în drum spre Florida. Și îmi place ca în afara sezonului să am cât mai multe camere ocupate, asta fiind în folosul afacerilor. Dacă turiștii obișnuiți văd că un motel are clientelă numeroasă și-s multe mașini parcate în față, îi impresionează plăcut și se opresc și ei.

Stanley trecu în spatele biroului și alese o cheie din rastelul de pe perete, zicând:

— Am să-ți dau camera 24, domnule predicator Clough. Așa cum ți-am spus și mai înainte, vreau să stai în cea mai bună cameră din motel. Pe lângă altele, e așezată înspre fundul curții și deci mai izolată și liniștită, acolo n-au să te tulbure clienții care tot vin și pleacă întruna. Doresc să te feresc pe cât îmi stă în putință, și de asta nu vreau să fii chiar în miezul lucrurilor, fiindcă

oamenii când intră într-un motel se poartă într-un fel special, nu ca de obicei. Am observat curiozitatea asta a firii omeneşti chiar de cum am început să am de-a face cu publicul.

— Ăsta-i tocmai unul dintre lucrurile pe care aş vrea să le cunosc şi eu.

— Pot să-ţi spun că am învăţat multe... făcând un studiu asupra felului cum se poartă oamenii într-un motel. Nu încape nicio îndoială — bărbaţii beau mai mult whisky ca de obicei, şi femeile sunt întotdeauna mai nebunatice într-o cameră de motel decât pot fi vreodată acasă la ele. Sunt bărbaţi în stare să bată la uşa unui străin, să se înfurie şi să înjure dacă acela nu vrea să bea din sticla lui de whisky, şi am văzut femei umblând de colo până colo pe jumătate dezbrăcate şi încurajând pe oricine să se uite pe dedesubt la jumătatea acoperită.

— Consumul de whisky e împotriva principiilor mele, observă numaidecât predicatorul Clough.

— Ştiu, şi dacă cineva încearcă să te silească, dă-mi de veste numaidecât. Nu vreau să ţi se întâmple nicio istorie dintr-astea, domnule predicator. Ei, acum suie-te în maşină şi vino după mine în partea cealaltă a curţii. Am să-ţi arăt cum se ajunge la camera dumitale.

Luându-se după semnele făcute cu mâna de Stanley Prichard, predicatorul Clough îşi trase maşina cafenie şi plină de praf până la uşa din faţă a camerei 24. După ce îşi luă din maşină valiza, intră cu ea înăuntru.

Stanley apucase să aprindă luminile şi radiatorul electric, iar acum trăgea perdelele la fereastră. Într-un colţ se afla un televizor, în celălalt un mic frigider pentru cuburi de gheaţă şi două scaune confortabile alături de o masă. Un pat foarte larg, acoperit cu o cuvertură de un portocaliu-strălucitor, ocupa cea mai mare parte din restul camerei. Podeaua era acoperită în întregime de covor şi se vedeau mai multe lămpi cu abajur.

Predicatorul Clough, cu gura căscată de uimire, lăsă valiza în mijlocul camerei şi rămase cu ochii pironiţi asupra patului.

— De când sunt n-am văzut un pat atât de mare, zise el apropiindu-se de mobila masivă. Nici n-am ştiut că există paturi făcute în felul ăsta. E cel

puţin de două ori mai mare decât paturile pe care le-am văzut eu până astăzi. Aici ar putea să doarmă trei sau chiar patru oameni la un loc.

— Cel mult doi, domnule predicator, îl lămuri Stanley, râzând încetişor. Dacă sunt mai mult de doi, ceilalţi trebuie să ia altă cameră.

— Atunci pentru ce l-au făcut atât de mare? întrebă Clough.

— Păi, am să te lămuresc, domnule predicator. De când am deschis motelul ăsta şi am început să am de-a face cu publicul, mi-am dat seama că, din timp în timp, obiceiurile oamenilor se mai schimbă, iar dormitul într-un pat dintr-ăsta lat este şi el o asemenea schimbare. Nu cu prea multă vreme în urmă, toată lumea pretindea să aibă în cameră paturi separate, şi aşa a trebuit să-mi mobilez localul ca să pot fi pe gustul clienţilor. Dar n-a mai trecut mult, şi deodată turiştii au început cu toţii să pretindă paturi dintr-astea late, şi-a trebuit să schimb în mare grabă mobilierul, fiindcă numai aşa mai puteam să scot şi eu un profit, acolo. Dacă poţi să-mi spui de ce se schimbă oamenii aşa, înseamnă că ştii despre firea lor mult mai multe decât ştiu eu.

Predicatorul Clough clătină din cap, zicând:

— Am şi început să aflu mai multe decât am ştiut vreodată.

— Dar lucrurile nu se opresc aici, urmă Stanley. Poate că nu ţi-o veni să crezi, însă unii turişti vor paturi chiar şi mai mari decât ăsta. Noaptea trecută s-a oprit aici un turist şi mi-a spus că vrea pentru el şi nevastă-sa un pat larg de tot, cam de două ori cât ăsta, dar eu n-aveam niciunul mai larg decât cel pe care-l vezi. Bineînţeles, n-aveam de unde şti dacă femeia care-l însoţea era într-adevăr nevastă-sa ori cine ştie cine, fiindcă nu venise singur, aşa că am răsuflat uşurat când l-am văzut că o ia din loc şi porneşte mai departe pe autostradă, ca să găsească un motel cu paturi atât de late cum voia. Poate că m-am înşelat, dar femeia cu care venise nu arăta şi nu se purta ca una măritată cu el ori cu altcineva, şi mie nu-mi place să am în localul meu clienţi de teapa ăleia. Sunt foarte sever în privinţa asta şi mereu iau seama, minut de minut, aşa încât, dacă e cazul, să pot curma povestea încă dinainte de a începe.

Şi îi dădu predicatorului cheia de la cameră.

— Să știi că e o cafenea micuță și curată chiar dincolo de șosea, dacă vrei cumva să iei o gustare, îi spuse Stanley. E la o aruncătură de băț, și nici măcar nu trebuie să mai folosești mașina.

— Am luat cina înainte de a pleca din oraș, răspunse predicatorul. N-aș mai putea să mănânc nimic. Și începu să se plimbe de la un capăt la altul al încăperii. Aștepta cu nerăbdare ca Stanley să plece și să-l lase singur. De altminteri, niciodată n-am fost eu mare mâncău.

— Ei, oricum, poate vrei să te duci numai pentru o ceașcă de cafea. Stanley se opri și îi făcu semn cu ochiul. Să știi că sunt acolo niște chelnerițe grozav de drăguțe și te poți așeza la bar ca să le privești în voie.

Predicatorul Clough se întoarse și se uită lung la Stanley, dar nu spuse nimic.

— Așa, vasăzică, dacă ai nevoie de ceva — adăugă Stanley îndreptându-se spre ușă — n-ai decât să telefonezi.

Predicatorul înghiți în sec.

— Iar dacă vrei să te uiți la televizor, tot ce ai de făcut e să-l deschizi. Nu costă nimic, e inclus în prețul camerei. Apoi întoarse capul și privi într-un colț al încăperii: și dacă ai cumva nevoie să suni un număr din afară, poți foarte bine s-o faci, e pe fir direct. A trebuit să adopt sistemul ăsta nou de telefoane fiindcă foarte mulți turiști preocupați de afacerile lor vor să fie siguri de toată discreția, astfel încât nimeni de la birou să nu poată asculta ce discută ei în interes de afaceri. Bineînțeles, dacă se telefonează pe interurban, societatea de telefoane mă anunță din vreme, ca să pot veni să-i încasez banii pentru convorbire. Dar asta n-are-a face, știu că nu va trebui să te deranjez cu o asemenea treabă, fiindcă n-ai pe cine suna interurban.

— Nu, n-am să sun pe nimeni din altă localitate, răspunse repede predicatorul Clough.

— Ei, acum trebuie să mă întorc la birou, zise, în sfârșit, Stanley. Se duse la ușă și o deschise. Chiar acum s-ar putea să fie la birou cineva amator de o cameră, și n-aș vrea să plece, să se ducă în altă parte și să lase acolo gologanii. În ziua de azi, și în branșa noastră, orice dolar contează.

Sunt atâtea moteluri în susul şi-n josul autostrăzii, că-n fiecare seară a anului se pune chestiunea care pe care.

Stanley ieşi afară şi aproape închise uşa. Dar imediat o dădu din nou în lături.

— Ştiam eu că mai am ceva important să-ţi spun, domnule predicator. Dacă îţi vine chef de vorbă şi vrei să mai stai la taifas cu cineva, vino la birou. Să nu-ţi faci niciun fel de probleme, fiindcă eu ştiu cât de stingher se poate simţi omul când e singur cuc într-o cameră. De asta aş vrea să vii la birou şi să mai schimbăm o vorbă dacă îţi vine chef. Eu sunt acolo până la miezul nopţii.

După ce uşa se închise, în sfârşit, şi fu sigur că Stanley Prichard într-adevăr plecase, predicatorul Clough se aşeză pe patul cel mare. Se uită la ceas să vadă ce oră este, apoi privi telefonul, nou şi strălucitor, aşezat pe măsuţa de la capătul patului. În timp ce încerca să se concentreze asupra a ceea ce voia să facă, nu se putea opri să nu se gândească la ce îi spusese Stanley despre bărbatul şi femeia care trăseseră la motel în noaptea trecută. Tare ar fi vrut ca Stanley să nu fi pomenit nimic despre asemenea lucruri.

Ridicându-se în picioare, străbătu de mai multe ori, cu pas nervos, camera de la un capăt la celălalt. Încă se mai plimba prin încăpere când, dintr-o cameră alăturată, auzi un râs de femeie. Se opri în loc şi ascultă cu încordare. Pe măsură ce asculta râsul acela nestingherit, tulburarea îl cuprindea tot mai adânc. În vreme ce încerca să-şi imagineze cum o fi arătând femeia şi ce anume o fi făcând, râsul deveni mai stins, ca un chicotit de fetişcană. Începu să tremure, se apropie de piciorul patului şi privi fix cuvertura. După o clipă, se aruncă pe pat, întinse mâna şi trase o pernă. Închizând ochii şi îngropându-şi faţa în pernă, o strânse la piept cu toată puterea.

În curând, neliniştea lui deveni de neîndurat, şi atunci se ridică şi se mai uită o dată la ceas. Era aproape opt.

— Să ştii c-am s-o fac, zise el cu glas tare.

Îi era teamă de ceea ce voia să pună la cale, dar sunetul propriului său glas îi dădu curaj. Apropiindu-se de marginea patului larg, luă cartea de

telefon și începu să întoarcă filele.

— Știu foarte bine ce fac, și am s-o fac, sigur am s-o fac!

Mâinile îi tremurau când ridică receptorul și formă numărul găsit în carte.

Auzi limpede cum sună celălalt telefon de mai multe ori la rând, fără ca nimeni să răspundă, și, în sfârșit, ca și cum ar fi venit chiar din preajma lui, răsună vocea lui Betty Woodruff. Știa bine ce are de spus, dar când încercă să vorbească, își simți limba uscată și înțepenită și-l apucă spaima că fata are să închidă aparatul dacă nu se grăbește să deschidă gura.

— Domnișoară Woodruff... Betty... domnișoară Woodruff, izbuti predicatorul să rostească stins în receptor.

Pe urmă, auzindu-i glasul ca și cum ar fi venit de la o mie de kilometri, înțelese că întreabă cine e la aparat.

— Eu sunt, Tom, îi răspunse predicatorul cu înfrigurare, încercând să-și stăpânească tremurul vocii. Eu sunt... sunt Tom... așa mă cheamă. Și te-am sunat la telefon fiindcă... știi, vreau să te văd... chiar acum!

Tremurul mâinilor i se întinse și la brațe, și la umeri când fata îi ceru să-și spună numele întreg. Singurul nume care îi venea în minte era propriul lui nume, dar știa că Betty n-ar veni în niciun caz la motel dacă ar ști cine era el în realitate.

— Eu sunt, Tom... Tom... eu sunt... Tom! repetă predicatorul deznădăjduit. Toată lumea mă cunoaște! Mă cunoști! Sunt Tom!

Betty nu răspunse nimic, iar predicatorul se ridică de pe pat și veni lângă măsuță, tremurând acum din tot trupul. Se simțea ud de transpirație pe față și pe sub cămașă. Își trecu palma peste frunte și își șterse nădușeala. Deși era în culmea deznădejdii, știa că nu și-ar putea cu niciun preț îngădui să spună o minciună.

— Spun adevărul... și trebuie să mă crezi! Sunt în camera 24... la motelul *Pleasant Hours*... pe autostrada națională... Toată lumea știe unde vine asta... domnișoară Woodruff... Betty... eu sunt, Tom... te-am sunat fiindcă...

După aceea, a urmat la telefon o lungă tăcere, în timpul căreia predicatorul a aşteptat cu încordare să audă ce are să i se răspundă. Iar în vreme ce aştepta, întregul trup îi zvâcnea de emoţie. Pe urmă, într-un târziu, îşi dădu seama că nu mai era nimeni la telefon şi deci nu mai avea cine să-i răspundă.

Sleit şi tremurând, se trânti pe pat şi izbuti să aşeze receptorul în furcă fără să-l scape din mână. Respirând precipitat, rămase pe loc, uitându-se la telefon.

— N-am spus nicio minciună, îşi zise el cu glas tare. Am spus adevărul. Nimic din ce-am spus eu n-a fost minciună. Nimeni n-are să poată afirma vreodată că am minţit. Nu m-am făcut vinovat de aşa ceva. N-am spus minciuni.

Îndată după aceea se ridică în picioare şi începu să se plimbe, tot mergând, cu paşi nervoşi, de la un capăt la celălalt al camerei. N-avea de unde să ştie dacă fata va veni în cameră la el, şi tot ce-i rămânea de făcut era să aştepte şi să tragă nădejde că are să sosească în curând. Iar dacă n-avea să vină, nici el nu ştia ce să facă.

8 Este vorba despre Golful Mexic. (*n.tr.*)

CAPITOLUL ȘASE

STANLEY PRICHARD ședea la masa lui de lucru din biroul motelului și citea ziarul de după-amiază, când o mașină strălucitoare, vopsită în albastru și alb, coti pe alee și, fără să reducă viteza, se îndreptă către fundul curții. Nu era o combinație de culori neobișnuită și văzuse în fiecare seară mașini asemănătoare.

Aruncând asupra ei o privire fugară și zicându-și că trebuie să fie mașina vreunui turist care se întorcea la camera lui după ce luase cina la restaurant, Stanley își văzu mai departe de lectura ziarului. La vremea aceea — era puțin după ora opt — se lăsase o ceață slabă, și mulți dintre turiști, fiind oameni obișnuiți să se scoale devreme, se și culcaseră. Mai avea încă destule camere goale în motel, dar se făcuse cam târziu și nu mai trăgea nădejde să poată închiria și altele în noaptea aceea.

După o vreme, Stanley termină de citit ziarul și îl puse deoparte. Când își dădu seama că era atât de somnoros, încât tot căsca întruna, se ridică de pe scaun și se duse la fereastra biroului ca să mai poată rămâne treaz. În vreme ce urmărea cu privirea goana mașinilor și camioanelor pe autostradă în noaptea cețoasă, începu să se gândească la mașina vopsită în albastru și alb și încercă să-și aducă aminte care anume dintre turiști avea o mașină cu acea combinație de culori. Din ce se gândea mai mult la treaba asta, din ce era tot mai sigur că niciunul dintre clienții din noaptea aceea nu avea o mașină întru totul asemănătoare, și totuși ar fi putut să jure că nu văzuse pentru prima oară mașina vopsită în albastru și alb.

Fără să mai simtă somnul şi plin de curiozitate, din ce în ce mai intrigat şi mai bănuitor, ieşi din birou şi porni pe aleea cu pietriş. În curtea bine luminată putea să vadă limpede orice maşină şi grăbi pasul ca să dea cu ochii de cea pe care o căuta.

Nu văzu însă maşina vopsită în albastru şi alb decât atunci când ajunse la capătul curţii şi, în fine, o găsi parcată în fund de tot, cât mai departe de celelalte. Maşina nu i se părea numai cunoscută, dar îşi aminti şi numărul ei de circulaţie, de vreme ce, cu o săptămână în urmă şi-l notase în registrul motelului. Convins că Betty Woodruff se găsea într-o cameră din motel, deşi n-avea cum să bănuiască în care anume, era hotărât să afle şi să facă în aşa fel încât să fie imediat arestată.

Întorcându-se în mare grabă la birou, îl chemă imediat la telefon pe şeriful comitatului. Îi răspunse un locţiitor.

— Aici e Stanley Prichard, proprietarul motelului *Pleasant Hours,* şi într-una din camerele mele se află o femeie care a intrat clandestin. E tot aia care a mai fost aici la mine de trei ori săptămâna trecută şi vreau să se termine odată cu povestea asta. Vreau să vină şeriful încoace cât mai repede cu putinţă, s-o aresteze şi s-o bage la închisoare. A intrat clandestin, nu s-a înscris în registru, şi aşa mai departe. Oricum ar fi, există legi care pedepsesc asemenea fapte.

— Zici că eşti proprietarul motelului, domnule Prichard? întrebă cu interes locţiitorul şerifului.

— Sigur că da, şi tot eu sunt şi administrator. Mă cunoaşte toată lumea din Sallisaw. Spune-i şerifului c-am zis eu să...

— Eu nu vă cunosc, domnule Prichard, dar am auzit de localul dumneavoastră, îl întrerupse locţiitorul şerifului. Numele sună tare frumos. Motelul *Pleasant Hours*! E pe autostrada dintre Summer Glade... la vreo cinci kilometri de Sallisaw. Ai ales un nume grozav, de asta poţi să fii sigur! De câte ori trec pe lângă el, cad pe gânduri. Un cunoscut de-al meu mi-a spus c-a stat o noapte acolo, acum vreo săptămână, şi a petrecut de minune. Zicea c-o să vă mai viziteze cât de curând o putea.

— Da? zise Stanley, ridicând glasul. Ei, tocmai de asta telefonez acum la biroul şerifului. Motelul ăsta îl ţin la dispoziţia turiştilor adevăraţi, şi am de gând să pun capăt tuturor ilegalităţilor care s-au tot comis aici de vreo câteva săptămâni încoace.

— Şi-o să semnaţi o plângere, domnule Prichard?

— Să fii sigur că da! Iscălesc şi zece plângeri! Ei, acum spune-i şerifului c-am zis să vină cât mai repede încoace, s-o aresteze şi s-o arunce în închisoare.

— Ar trebui să mai ştiţi un lucru, domnule Prichard, zise locţiitorul după o scurtă pauză.

— Ce vrei să spui?

— Păi, iese bucluc mare dacă se face o greşeală într-o chestie ca asta. În ziua de azi foarte mulţi oameni căsătoriţi legal locuiesc prin moteluri, şi nu prea-s bucuroşi să te amesteci în treburile lor. De asta ar fi bine să te gândeşti foarte serios la ce vrei să faci. Arestarea fără motive întemeiate e treabă serioasă — pentru una ca asta mergi la judecată şi plăteşti despăgubiri de ţi se face rău. Dacă ai vrea să mă asculţi pe mine, ai închide telefonul şi ai mai chibzui o vreme la ce vrei să faci. Poţi să mă suni mai târziu.

— Nu mai am la ce să mă gândesc... eu ştiu ce fac, îi spuse Stanley nerăbdător. M-am hotărât să pun odată capăt tuturor porcăriilor care se întâmplă aici, şi nimeni n-are să mă poată opri cu vorbe. Eu conduc un motel respectabil, pentru turişti, şi am să fac tot ce trebuie făcut ca să rămână respectabil. Plătesc impozite şi-mi cunosc drepturile. Dacă nu pot căpăta niciun sprijin din partea şerifului, am să pun singur în aplicare legea. Am s-o găsesc pe femeia aceea şi...

— *All right*, domnule Prichard! În ce cameră e acum?

— Nu ştiu în ce cameră... e treaba şerifului s-o găsească. De asta primeşte leafă mare din banii contribuabililor. Anul trecut am dat o mână de ajutor la alegerea ca şerif a lui Clint Huffman fiindcă s-a angajat să aplice legea, şi acum vreau să-l văd făcându-şi datoria, după cum este plătit s-o

facă. Dacă vrea să rămână șerif al comitatului Indianola pentru încă o vreme...

— *All right*, domnule Prichard, *all right*! zise locțiitorul, strigând mai tare decât Stanley. Ține-ți firea și nu mai țipa la mine! Am să iau legătura cu șeriful Huffman și am să-i raportez despre plângerea dumitale. Așa, acum stai liniștit și mai răcorește-te până când o veni cineva să cerceteze.

Locțiitorul închise telefonul înainte de a mai apuca Stanley să spună ceva.

Prichard luă paspartuul de la ușile camerelor și îl băgă în buzunar. Încă așezat la masa de lucru, trase un sertar și se uită la numărul de înmatriculare scris de el pe o bucată de hârtie săptămâna trecută. Fără îndoială că era aceeași mașină și că, în clipa aceea, Betty Woodruff se afla într-o cameră din motel.

Plecă din birou, ducându-se afară, și începu să se plimbe în sus și-n jos pe aleea cu pietriș, așteptând nerăbdător venirea lui Clint Huffman. Supraveghea prin ceață mașina vopsită în albastru și alb, hotărât să împiedice prin orice mijloace plecarea lui Betty Woodruff înainte de-a veni șeriful s-o aresteze. Pe când se plimba în sus și-n jos, începu să se întrebe oare în ce cameră aveau s-o găsească. În motel erau treizeci de camere și, dintre ele, șaptesprezece fuseseră închiriate pentru noaptea aceea. Abia atunci își dădu seama că una dintre camere era ocupată de predicatorul Clough, și încremeni brusc pe locul unde se găsea.

Până în clipa aceea uitase cu totul că predicatorul Clough se afla acolo, și deodată începu să-l cuprindă îngrijorarea. Tare ar fi vrut ca preotul să fi venit la motel altă dată, nu tocmai în noaptea aceea, și se întreba dacă n-ar fi cumva cu putință să-l roage să se îmbrace și să părăsească motelul înainte de sosirea șerifului. Își dădea bine seama cât de neplăcut ar fi fost pentru predicatorul Clough dacă ar fi aflat ce se întâmplă.

Ședea locului, încercând să ia o hotărâre, când mașina șerifului coti pe alee. Polițistul de la volan parcă mașina chiar de-a curmezișul aleii, blocând astfel singura ieșire din curte.

Șeriful Clint Huffman coborî din mașină și se întinse de-i pârâiră oasele. Era un bărbat voinic, vesel și prietenos din fire, dar cu mușchi tari și piept bombat. Deși își exercita primul mandat de șerif al comitatului Indianola, cea mai mare parte a vieții și-o petrecuse în serviciile menite să asigure aplicarea legii, iar mai înainte fusese ofițer federal de poliție și director de închisoare. Acum, când deținea o funcție politică, se arăta cât se poate de îngăduitor de fiecare dată când avea de cercetat o pricină penală, și nu făcea nicio arestare dacă era posibil s-o evite, fiind dornic să-și atragă cât mai mulți prieteni printre cei cu drept de vot, în vederea viitoarelor alegeri.

— Ei, Stanley, cum mi te prezinți într-o seară frumoasă ca asta? întrebă Clint pe când își strângeau mâinile. Arăți sănătos tun. Și sper că și nevastă-ta e la fel de înfloritoare.

Înainte ca Stanley să poată scoate un cuvânt, Clint vorbi mai departe:

— Ca să vin încoace, m-am ridicat de la o partidă grozavă de pocher la postul de pompieri și am lăsat-o baltă, Stanley, dar vreau să știi că am făcut-o bucuros când am auzit că mă chemi tu. Îi și trăsesem judecătorului Rainey două cacealmale teribile și i-am luat și un pot gras lui Shorty Goodwillie. Iar dacă fleacul ăsta de încurcătură de la frumosul tău motel n-are să țină prea mult, am să mă-ntorc la postul de pompieri până nu se sparge jocul. Ei, care să fie necazul pe-aici, Stanley? Sper din toată inima că nu-i nimic serios.

— E o femeie într-una din camere și vreau s-o arestezi și s-o bagi la închisoare. Vreau să pun capăt porcăriilor care se petrec aici de-o vreme încoace. O cheamă Betty Woodruff și stă în casa lui Jenny Royster, pe Morningside Street, chiar alături de biserica Rugged Cross. Anul trecut a fost profesoară la Sallisaw, dar acum e orice vrei, numai asta nu. Înțelegi ce vreau să spun. Știu eu sigur că săptămâna trecută a fost aici în trei rânduri, iar după câte bănuiesc...

Clint Huffman începu să clatine încetișor din cap, făcând o mutră plouată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Stanley. De ce dai așa din cap?

Clint îşi împinse pălăria pe ceafă şi continuă să se uite la Stanley cu aceeaşi expresie de tristeţe.

— Stanley, aş vrea să-ţi spun ceva. Dacă stărui să depui plângerea, voi fi obligat să trec la arestare, fiindcă am jurat să aplic legea până la limita puterilor omeneşti. Aş vrea să ştii însă că, după părerea mea — şi ţi-o spun cu toată sinceritatea — nu cred că ceea ce propui tu e lucrul cel mai bun pe care l-am avea de făcut.

— De ce nu?

— Uite, Stanley, am să-ţi răspund aşa, ca de la bărbat la bărbat. N-ai să poţi câştiga niciun prieten nou făcând un lucru ca ăsta, dar poţi fi sigur că ai să-i pierzi pe mulţi dintre cei pe care îi ai acum. N-o cunosc pe fata asta tânără şi frumoasă decât din vedere — cel puţin până acum — dar ştii şi tu tot aşa de bine ca şi mine că-i o fată grozav de drăguţă. Şi nimănui nu-i face plăcere să vadă cum o fată drăguţă e bruscată, maltratată şi aruncată în închisoare numai fiindcă se poartă după cum o îndeamnă firea. De ce n-o laşi în pace, Stanley? Aşa se procedează bărbăteşte. După câte am aflat, nu face niciun rău nimănui, şi află de la mine că mulţi bărbaţi din Sallisaw n-au să fie de partea ta dacă ai să mergi până la capăt cu ce propui acum.

— Asta n-are nicio legătură cu ce spun şi ce vreau eu. E aici, în motelul meu, şi încalcă legea.

— Despre ce lege vorbeşti? întrebă Clint.

— Nu ştiu exact ce nume poartă... dar, oricum ar fi, asta face: încalcă legea.

— Ei, ia să vedem puţin, Stanley. Stai şi gândeşte-te. Jumătate din populaţia lumii e alcătuită din femei, şi dacă tu te legi de una că vrea să-şi trăiască viaţa, n-ai să faci nicio brânză, asta o ştii şi tu foarte bine.

— Pot să dovedesc că nu-i femeie cinstită.

— Dar poţi dovedi despre vreo alta că nu-i necinstită?

— Asta nu-i totuna.

— Ei, şi ce dovadă ai?

— E aici, într-una din camere. Ce dovadă mai vrei?

— Dar sunt femei şi prin celelalte camere, şi tot acum, dă-o dracului de treabă! zise Clint. Numai faptul că cineva plăteşte doi dolari pentru o autorizaţie de căsătorie nu schimbă prea mult lucrurile. Ei, hai să fim înţelegători, Stanley. Suntem prieteni vechi, ţin foarte mult la votul tău şi al soţiei tale, şi am să-ţi vorbesc deschis. Ştii bine că nu sunt unul dintr-ăia care una cred şi alta fac. Dacă ai vrea să asculţi sfatul meu în privinţa...

— Nimeni nu mă poate opri cu vorbe goale să fac ceea ce ştiu eu că e drept! strigă Stanley cu încăpăţânare. Sunt om credincios şi membru al bisericii Rugged Cross, şi, la fel ca şi tine, şi eu spun întotdeauna numai ce gândesc. Să nu-ţi închipui că te-am chemat numai ca să am cu cine mă certa. Vreau s-o arestezi!

Clint îşi împinse brusc pălăria pe ochi.

— Chiar asta vrei?

— Asta vreau!

— *All right*! rosti Clint nefericit. *All right*! Făcu semn cu mâna poliţistului care aştepta lângă maşină.

— Vino încoace, Joe. Hai să începem.

Porniră prin ceaţă, în jos, pe alee, şi pietrişul scârţâia sub tălpile lor.

— În ce cameră e doamna aceea tânără? întrebă Clint, fără nicio tragere de inimă.

— Nu ştiu, recunoscu Stanley. În noaptea asta mi-au rămas douăsprezece camere goale, dar celelalte optsprezece sunt ocupate.

— Tare bucuros aş fi fost dacă rămâneau toate goale în noaptea asta, fir-ar a dracului să fie de treabă! mormăi Clint, izbind cu călcâiul în pietriş.

Bătură la prima uşă. Când se deschise, în prag apăru un bărbat cu o chelie strălucitoare. Îi întrebă ce vor.

— Sunteţi absolut singur? îl întrebă Clint.

— Nu, răspunse încruntat bărbatul. De ce?

— Cine-i înăuntru cu dumneavoastră?

— Nevastă-mea. Da’ ce-i cu asta?

Clint se întoarse şi se uită la Stanley.

— Ea e?

Stanley veni în prag şi văzu o femeie în vârstă care se uita la televizor.

— Nu, răspunse el şi se grăbi să se tragă îndărăt.

— Da’ ce înseamnă toată povestea asta? întrebă bărbatul cel chel.

— Ne pare nespus de rău că v-am deranjat, spuse Stanley mieros, trăgându-se din ce în ce mai departe. A fost o greşeală. Vă asigurăm că n-are să se mai repete.

— Da’ cum de s-a putut întâmpla prima oară? întrebă chelul din ce în ce mai furios. Eu nu te deranjez pe dumneata când vrei să te uiţi la televizor, nu-i aşa? Şi ce rost au toate întrebările astea indiscrete? N-am dat bani pentru camera asta ca să fiu deranjat în asemenea hal. Şi, la urma urmei, cine dracu’ sunteţi?

— A fost o greşeală gravă, zise Stanley, dar vă promit că n-are să se mai repete. Vă rog să vă vedeţi nestingheriţi de treburile dumneavoastră.

Părăsind uşa primei camere, trecură la următoarea. Poliţistul trebui să bată de mai multe ori până să deschidă cineva.

— Ce vreţi? întrebă un bărbat voinic, îmbrăcat într-un maiou, când deschise uşa.

— Cine-i în cameră cu dumneavoastră? îl întrebă Clint.

— Da’ cine dracu’ sunteţi? se răsti bărbatul cel spătos, dând uşa de perete şi uitându-se încruntat la ei. Ce v-a apucat, ce înseamnă neobrăzarea asta?

Clint scoase din buzunar insigna de şerif şi i-o arătă, ţinând-o în palmă. Bărbatul cel voinic se aplecă şi o privi de aproape.

— Da’ ce-i toată comedia asta? întrebă el.

— Acolo în cameră e soţia dumneavoastră? întrebă Clint.

— Îhî. Nevastă-mea. Şi ce doriţi?

Ridicându-se în vârful picioarelor, Stanley privi peste umărul bărbatului şi văzu o fată brunetă stând în capul oaselor, chiar la mijlocul patului şi cu cearşaful ridicat până la bărbie. Arăta de vreo optsprezece ani şi părea speriată rău de întrebările auzite. Trăgându-se îndărăt, Stanley îi făcu lui Clint semn cu cotul şi clătină din cap.

— Nu pare destul de în vârstă ca să fie măritată, şi cu atât mai puţin cu amicul ăla, dar nu-i cea pe care o căutăm, îi spuse el lui Clint. N-avem încotro, trebuie să mergem înainte.

— Mie nu-mi place să cad aşa pe capul oamenilor nici dacă mă tai, zise Clint pe când se îndreptau spre uşa următoare. Mai întâi de toate, nu respectăm procedura legală. Mă gândesc ce mutră de idiot aş face dacă vreunul dintre ăştia s-ar gândi să-mi ceară mandatul de percheziţie. Joe, du-te tu mai departe cu Stanley şi cercetaţi camerele celelalte. Eu rămân ceva mai în urma voastră.

Când ajunseră la camera 24, Stanley trecu repede prin faţa ei fără să bată şi se îndreptă spre următoarea. Ajungându-l din urmă, Clint îl apucă de braţ.

— Stai o clipă, îi zise el. Stai aşa un minut. De ce nu te-ai uitat şi în camera pe lângă care ai trecut acum?

— N-are rost să căutăm în camera 24, răspunse Stanley, încercând să-şi elibereze braţul şi să treacă la uşa cealaltă.

— De ce n-are rost, Stanley?

— Fiindcă în camera 24 e predicatorul Clough.

— Dar ce caută aici predicatorul Clough?

— Ei, chiar exact nu ştiu nici eu, răspunse Stanley, tot încercând să ajungă la uşa cealaltă. A fost ideea lui. Zicea că vrea să înveţe câte ceva despre viaţa într-un motel şi i-am dat gratis camera 24 pentru noaptea asta. Acum doarme şi n-are niciun rost să-l tulburăm. În afară de asta, mi-ar fi şi foarte greu să-i explic ce se întâmplă aici.

— Joe, deschide uşa asta, îi spuse Clint poliţistului. Dacă Stanley vrea neapărat, atunci cercetarea are să se desfăşoare aşa cum trebuie. Deschide la 24, Joe.

— Stai o clipă, Clint, se rugă Stanley cu înfrigurare. Să nu faci una ca asta. Te rog eu s-o laşi baltă. L-ar tulbura foarte rău pe predicatorul Clough. Până acum n-a mai petrecut nicio noapte într-un motel, şi nu-i obişnuit cu asemenea lucruri. Doar ştii că la fel stau lucrurile cu toţi preoţii pe care îi cunoşti şi tu.

Clint îl împinse cu cotul la o parte.

— Dă-i drumul și deschide ușa după cum ți-am spus, Joe.

Polițistul bătu în ușă, dar nu se auzi niciun răspuns. Când bătu și a doua oară, de data asta mult mai tare, dar tot nu primi răspuns, îi ceru lui Stanley paspartuul. Prichard protestă, însă în cele din urmă i-l dădu.

După ce descuiară și deschiseră ușa, îl văzură pe predicatorul Clough încercând să se ascundă în dosul perdelei mici de la fereastră. Betty Woodruff, cu înfățișarea ei nepăsătoare și studioasă ce se datora ochelarilor cu rame negre și groase, ședea în mijlocul patului larg, cu brațele încolăcite în jurul picioarelor. Se uita la ei sprijinindu-și bărbia pe genunchi.

— E-o încurcătură nenorocită! exclamă Stanley cu sufletul la gură. Închideți ușa! Nu vă uitați! Închideți ușa!

Joe propti ușa cu piciorul și nu-l lăsă s-o închidă. Stanley se răsuci și încercă să-l împingă pe Clint afară din cameră.

— Pleacă de-aici, hai afară, Clint! insistă el. Nu te uita!

— Ia mâna de pe mine! porunci Clint aspru, îmbrâncindu-l la o parte. Eu sunt șeriful aici! Nu-ți merge să-mi faci tu vânt cum îți place!

— Da’ aici, cu ea, e predicatorul! protestă Stanley. Doar nu poți să-l arestezi! E predicatorul Clough!

— Rămâi la locul tău și lasă-mă pe mine să vorbesc, îi zise Clint. Ai spus că vrei să trec la arestare și că ai să iscălești o plângere, da sau ba?

— Dar acum e altceva. N-am știut că...

— Eu am încercat să te conving că trebuie să fii om cu judecată, nu-i așa? Și ți-am spus că nu se cade să faci una ca asta, recunoști? Dar te-ai încăpățânat ca un catâr. *All right*! Nu sunt obligat să-l arestez pe predicatorul Clough, dar va trebui să-l citez în fața instanței ca martor împotriva ei.

— Numai că au să-i pună tot felul de întrebări sâcâitoare — doar știi ce fel de întrebări pun avocații — și el are să fie obligat să spună adevărul, că doar e preot. Tot orașul o să afle că a fost cu ea aici, într-o cameră de motel!

— Fără discuție, zise Clint, încuviințând din cap. Niciodată în viața ta n-ai avut mai multă dreptate.

— Aşteaptă o clipă... stai aşa, îl rugă Stanley. Am să vorbesc cu avocatul meu. Legea îmi dă dreptul s-o fac. Mă duc chiar acum la birou şi îl chem la telefon.

— Du-te şi telefonează-i, se învoi Clint. N-am nimic împotrivă să mai aştept puţin.

Stanley plecă repede înspre partea din faţă a motelului.

— Joe, ţine-i pe ăştia aici în cameră până mă întorc eu, îi spuse Clint poliţistului. Mă duc acolo, să văd ce face Stanley.

Când şeriful ajunse la birou, Stanley şi formase numărul. Aşteptă îndelung, dar nu răspunse nimeni.

— Întotdeauna se întâmplă aşa, se plânse Stanley, făcând o mutră tare nenorocită. Niciodată nu-i poţi găsi pe avocaţii ăştia dacă ai într-adevăr nevoie de ei.

— Dacă vrei să capeţi un ajutor adevărat în chestii juridice, mai bine l-ai chema pe judecătorul Milo Rainey, îl sfătui Clint. Ăsta îţi arată pe loc ce ai de făcut. Şi pe el îţi pot spune eu unde îl găseşti cu siguranţă. Telefonează la postul de pompieri. Partida de pocher trebuie să fie în toi.

Câteva clipe Stanley rămase pe gânduri, nehotărât, dar de îndată ce îşi aduse aminte de predicatorul Clough, nu mai aşteptă niciun moment. Chemă postul de pompieri şi îl ceru pe judecătorul Rainey. Nu trecu decât un minut sau două până ce acesta se prezentă la telefon.

— Aici e Stanley Prichard de la motelul *Pleasant Hours* de pe autostrada dinspre Summer Glade, anunţă el în mare grabă. Am nevoie de o consultaţie juridică, domnule Rainey.

— Când îmi achiţi onorariul, Stanley?

— Cât vrei?

— Douăzeci şi cinci de dolari.

— Prea mulţi bani pentru o simplă discuţie.

— Şi care crezi tu că ar fi onorariul potrivit, Stanley?

— Păi, cinci dolari... cel mult zece.

— Dacă o consultaţie juridică serioasă, într-o împrejurare grea şi neplăcută, valorează numai atâta pentru tine, Stanley, îţi pot da un sfat

gratuit, şi anume să-ţi cauţi un trepăduş dintr-ăia mărunţei, care va fi bucuros să ciupească onorariul tău meschin pentru o consultaţie de doi bani, aşa cum meriţi.

— *All right*! conveni Stanley grăbit. Am să-ţi plătesc douăzeci şi cinci de dolari, domnule Rainey. Ţi-i achit mâine dimineaţă.

— Bani gheaţă, Stanley, bani gheaţă.

— *All right*, domnule judecător. Achit mâine în numerar, dis-de-dimineaţă.

— Ei, ia spune, ce necazuri ai, Stanley? Mi se pare că eşti cam enervat.

— Şeriful Huffman e aici în motelul meu, şi vreau s-o aresteze pe Betty Woodruff şi s-o bage în închisoare. Dar şeriful spune că dacă o arestează, atunci predicatorul Clough va fi fără discuţie obligat să apară în faţa tribunalului ca martor împotriva ei. Numai că eu nu doresc să fie implicat predicatorul Clough într-un scandal urât ca...

— Stai puţin, Stanley. Nu vorbi aşa de repede. Cine ai spus că va fi silit să apară ca martor?

— Predicatorul Clough.

— Dar ce treabă avea acolo predicatorul Clough cu Betty Woodruff? întrebă judecătorul Rainey.

— Ei, asta-i greu de explicat... e-o întreagă încurcătură. Eu ştiam că predicatorul Clough e în camera 24... dar habar n-aveam că-i şi Betty Woodruff acolo cu el. L-am chemat pe Clint Huffman s-o aresteze pe ea... dar nu ştiam nimic despre Clough. Ce mai încolo-ncoace, e-o încurcătură cumplită, domnule Rainey.

— Şi ce vrei să faci tu în chestia asta, Stanley?

— Vreau ca şeriful Clint Huffman s-o aresteze pe Betty Woodruff şi s-o arunce în închisoare, dar nu vreau ca predicatorul Clough să fie chemat ca martor în faţa judecăţii. N-ar fi în folosul reputaţiei lui dacă...

— Ei, şi la ce ţii mai mult, Stanley? Hotărăşte-te.

— Vreau s-o aresteze pe ea şi să-l lase în pace pe preot.

— *All right*, Stanley, vorbi calm judecătorul Rainey. Văd limpede că te afli într-o stare de completă zăpăceală a minţii, şi prin urmare am să-ţi dau

consultația. Te-ai obligat mai înainte să-mi achiți chiar mâine dimineață onorariul meu de douăzeci și cinci de dolari, în bani gheață, așa încât ai dreptul la consultație.

— Ei, ce mă sfătuiești să fac, domnule judecător? întrebă nerăbdător Stanley.

— Retrage-ți plângerea împotriva lui Betty Woodruff.

— Asta pentru nimic în lume! țipă Stanley.

— Nici măcar după ce ai luat legătura cu un avocat, te-ai obligat să-i achiți onorariul pentru consultație și ai primit un sfat bine întemeiat juridicește?

— Nu! Asta n-am de gând s-o fac în niciun caz!

— *All right*, Stanley. Am înțeles perfect tot ce-ai spus. Mâine dimineață mă duc la tribunal și depun plângerea împotriva predicatorului Clough sub învinuirea că a ademenit-o pe Betty Woodruff într-o cameră de motel, cu evidente intenții ilicite. Pe urmă voi cere să fii citat în fața instanței ca să dovedești pe ce temeiuri motelul *Pleasant Hours* nu trebuie închis și sigilat, de vreme ce a devenit o amenințare notorie la adresa moralei publice. Ți se va mai aduce totodată acuzația suplimentară că întreții și administrezi un stabiliment rău famat. Și, în același timp, aștept ca mâine dis-de-dimineață să primesc cei douăzeci și cinci de dolari. Și cu asta cred că am rezolvat chestiunea în întregime. Dorești să mai întrebi ceva, Stanley?

— Stai puțin, domnule judecător! răspunse Stanley, ridicând glasul din pricina enervării. Să nu faci așa ceva! Oprește totul pe loc! Mâine dimineață la prima oră vin și aduc banii!

— Dar cum rămâne cu Betty Woodruff, Stanley?

Stanley se uită la Clint Huffman. Cu totul nepăsător, ca și cum n-ar fi avut nicio legătură cu toată discuția aceea, Clint era cufundat în studierea unei hărți a sistemului rutier. Degetul i se mișca încet pe harta desfăcută, urmărind un drum ce șerpuia către Florida.

— Domnule judecător... nu mai vreau s-o aresteze.

— Te-ai răzgândit?

— Da, recunoscu el cu glas stins. M-am răzgândit. Nu vreau să se mai facă nimic. Vreau să lăsăm totul baltă. Am să-i comunic asta și șerifului. Nu mai vreau niciun fel de tămbălău.

— Ce-are de spus Clint Huffman în privința asta? întrebă judecătorul Rainey. Să nu cumva să zică el acum că-i obligat să-și facă datoria pe baza plângerii tale inițiale, Stanley.

— Uite! strigă Stanley întinzând receptorul spre Clint. Vorbește cu el! Spune-i că nu mai vreau să depun niciun fel de plângere.

Fără să se grăbească, șeriful împături cu grijă harta sistemului rutier și, înainte de a lua receptorul din mâna lui Stanley, o așeză cu grijă pe birou.

— Ce se mai aude, domnule judecător? întrebă el.

— Când te întorci odată să continuăm partida? Vino mai repede, ce dracu'! Mi-ai câștigat trei dolari, și vreau să-mi iau banii îndărăt. Hai, dă-i bătaie, Clint! A trecut ora la care obișnuiesc să iau cina, și vreau să mă duc acasă să mănânc.

— În zece minute sunt acolo, îl asigură șeriful, punând receptorul la loc în furcă.

Pe urmă porni repede îndărăt spre cameră, fără să-l mai aștepte pe Stanley. De cum ajunse acolo, intră înăuntru și îi făcu semn lui Betty Woodruff.

— Cred că ar fi bine să te întorci repede acasă, domnișoară, zise el zâmbind, în vreme ce-i deschidea ușa pentru a o lăsa să iasă. E mult prea târziu pentru ca o fată drăguță cum ești dumneata să rămână singură prin locurile astea.

CAPITOLUL ȘAPTE

ÎN HOLUL de la parter telefonul sunase neîncetat vreme de câteva minute în șir, dar, cu toate că zbârnâitul acela pătrunzător putea fi auzit din orice colț al casei, Betty nu ieșise din cameră să răspundă.

Era încă destul de devreme, abia nouă și jumătate, și Betty răspundea întotdeauna până la douăsprezece noaptea ori chiar mai târziu. Jenny știa că fata e sus în cameră, deoarece o auzise întorcându-se acasă curând după ora nouă. Shorty Goodwillie nu era acolo să răspundă la telefon, de vreme ce se găsea încă în oraș și juca pocher la postul de pompieri, și, în loc să ridice chiar ea receptorul, lucru pe care nu-l mai făcuse în ultimele săptămâni, fiindcă toate telefoanele de la ora aceea erau pentru Betty, Jenny ieși din dormitorul ei, străbătu holul și se duse să bată la ușa fetei.

Chiar înainte de a ajunge acolo, Jenny auzi hohote și sughițuri de plâns. Îndată ce se văzu la ușă, intră înăuntru fără să mai bată. Înainte de a aprinde lumina, stătu o clipă în întuneric și ascultă.

Întinsă pe pat, cu fața în jos, Betty plângea de i se cutremura tot trupul. Ținea brațele înlănțuite în jurul unei perne, o strângea și își îngropa fața în ea de parcă nu s-ar mai fi aflat pe lume nimic altceva în stare s-o aline. Își aruncase din picioare pantofii albi cu toc jos, iar baticul cel roșu îi căzuse de pe cap, dar era încă îmbrăcată cu paltonul. Poșeta de piele neagră zăcea în celălalt capăt al camerei, ca și cum ar fi fost aruncată de perete. Cheile mașinii, rujul, pieptenele și câteva monede erau risipite pe podea.

Venind repede până la pat și așezându-se lângă fată, Jenny încercă s-o liniștească, bătând-o duios cu palma pe spate și mângâindu-i părul răvășit.

Îngropându-şi şi mai adânc faţa în pernă, Betty plânse până ce întregul trup începu să-i tremure convulsiv.

— Ce Dumnezeu s-a mai întâmplat, porumbiţo? întrebă Jenny cu gingăşie, aplecându-se asupra ei şi încercând să-i vadă faţa. Spune-i lui Jenny ce ai, porumbiţo. Nu te-am mai văzut niciodată în halul ăsta. Ce lucru îngrozitor ţi s-a întâmplat? S-a purtat vreun bărbat urât cu tine? Lui Jenny poţi să-i spui. Pentru mine ai fost întotdeauna ca propria mea fetiţă, şi vreau să ai încredere în mine. Hai, povesteşte-i lui Jenny totul, porumbiţo.

Scuturând din cap şi vârându-şi tot mai adânc faţa în perna udă, Betty continua să plângă disperată, cu sughiţuri.

După ce se duse în baie şi înmuie un prosop în apă rece, Jenny veni cu el la pat şi îl îndesă sub fruntea şi obrajii aprinşi ai fetei. Peste puţin reuşi s-o întoarcă pe pat cu faţa în sus şi să-i şteargă chipul cu prosopul umed şi răcoros. Nu mai trecu mult, şi Betty deschise ochii şi se uită în sus la Jenny.

— De când sunt eu pe lume n-am mai auzit asemenea plâns, spuse Jenny, dând cu duioşie la o parte părul de pe chipul fetei. Ai fi zis că ţi s-a întâmplat cea mai cumplită nenorocire de pe faţa pământului, porumbiţo. A fost aşa de sfâşietor, încât abia am putut îndura. Şi nici măcar n-aş fi visat despre povestea asta dacă n-ar fi sunat telefonul şi nu m-aş fi gândit atunci să vin şi să văd de ce nu cobori să răspunzi. Acum nu mai sună, dar probabil că foarte curând are să înceapă iar. L-am auzit cum suna, şi să ştii că era chiar ca atunci când te cheamă cineva care arde de nerăbdare să te vadă. Poate că am eu imaginaţia prea bogată, dar când un bărbat nu mai poate de nerăbdare, să ştii că întotdeauna telefonul sună puţin altfel. Ştii şi tu cum sună într-un caz ca ăsta, şi mai cu seamă când aştepţi, şi tragi nădejde c-are să te cheme cineva anume. Mie aşa îmi plăcea cel mai mult s-aud că sună telefonul. Cel puţin ştii din capul locului că te aşteaptă ceva clasa întâi!

— Nu! strigă Betty, izbind cu pumnii în pat şi scuturând din cap cu violenţă. Nu! N-am să răspund! Niciodată nu mai răspund! Să nu-mi mai pomeneşti de telefon! Nici nu vreau să-l mai aud. Niciodată! Niciodată!

Jenny se uită la ea mirată. Betty scutura mereu din cap.

— Niciodată! repetă Jenny neîncrezătoare. Asta înseamnă să fii cam îndrăzneață, porumbițo. Niciodată e vreme lungă. Dar ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat, porumbițo? Spune-mi și mie. Tu știi că lui Jenny poți să-i spui orice, fiindcă eu pot să înțeleg.

Betty izbucni iar în plâns. Luă din nou perna și o strânse tare în brațe.

— Zău dacă mai știu ce să cred, zise Jenny clătinând din cap. Sunt nedumerită și mirată la culme. Întotdeauna până acum ai răspuns la telefon, și acum vorbești în felul ăsta. Știu că a trecut un ceas ori două de când ai răspuns ultima oară, fiindcă te-am auzit vorbind cu cineva, și pe urmă ai plecat numaidecât de acasă. Ce ți-a venit așa, deodată, porumbițo?

— Așa are să fie, cum spun eu... Nu mai răspund niciodată la telefon! strigă Betty. Niciodată! Niciodată! Niciodată!

Jenny puse mâna pe obrazul aprins al fetei și o mângâie pe frunte duios și cu dragoste.

— S-a purtat cineva brutal cu tine, porumbițo? o întrebă ea. Asta s-a întâmplat? În cei mai mulți bărbați poți avea încredere că n-au să-ți facă cine știe ce rău, fiindcă atunci când te doresc într-adevăr cu aprindere, le vine și lor rândul să se poarte frumos și delicat. Dar poți fi sigură că din când în când ai să dai peste vreunul care îl are pe dracu’ în el și tot ce vrea mai mult pe lumea asta e să muște și să bată o femeie. Numai Dumnezeu știe de ce o fi așa, fiindcă eu, una, văd că n-am putut afla niciodată, dar așa se întâmplă. Ăsta-i soiul de bărbați de care trebuie să fugi până n-apucă să te muște ori să te lovească prea rău, chiar dacă n-ai încotro și te vezi obligată să sari pe fereastră și să-ți lași chiloții acolo. Am avut odată o prietenă cu un sfârc mușcat din rădăcină, și tare urât mai arată o asemenea femeie. Nu poate exista ceva care să-ți facă mai multă milă. Dar ție nu ți s-a întâmplat asta, nu-i așa, porumbițo? Betty clătină din cap a tăgadă.

— Atunci trebuie să fie ceva cu antrenorul ăla de fotbal de la școală, asta te-a supărat atât de tare?

Rămase în așteptare, dar Betty nu-i răspunse.

— Cred că trebuie să fie ceva în legătură cu el, dar nu știu precis ce anume, zise Jenny. E un porc-de-câine de vreme ce s-a purtat cu tine așa

cum s-a purtat, dar dacă tu încă mai ţii la el, n-ai ce face. Ştiu eu ce înseamnă să ţii la un bărbat. Aşa îl iubesc şi eu pe Milo Rainey, dar până acum a trebuit să mă mulţumesc cu Veasey Goodwillie. În orice caz, chiar de când te-ai întors la Sallisaw eu am avut o bănuială că nu te-ai lecuit de dragostea pentru antrenorul acela de fotbal. Dacă asta-i ce te chinuie aşa de rău, eu într-o fugă mă duc la Monty Biscoe şi văd ce pot face. Un bărbat care s-a însurat cu o femeie fiindcă a căzut în cursă, aşa cum a făcut el, nu rămâne însurat cu femeia aceea mai mult decât atâta vreme cât n-are încotro.

Lacrimile curgeau şiroaie pe obrajii lui Betty, în timp ce clătina din cap neîncetat.

— Ei, dacă nici asta nu-i pricina pentru care te chinuieşti, atunci nu ştiu ce ar mai putea să fie, recunoscu Jenny. Nu rămâne decât să-mi spui tu, porumbiţo, fiindcă nu te pot lăsa să stai aşa aici şi să plângi până ţi s-o frânge inima. Şi tu ştii bine că lui Jenny poţi să-i spui orice pe lumea asta, fiindcă în ultimii treizeci sau treizeci şi cinci de ani mi-am trăit viaţa aşa cum e ea cu adevărat şi am cunoscut toate soiurile de necazuri care se îngrămădesc pe capul femeilor. Ba mai mult decât atât, am avut de înfruntat în viaţă toate năpastele şi ghinioanele despre care citeşti în cărţi, şi ştiu ce înseamnă să simţi nevoia de a sta de vorbă cu cineva. Şi-acum află că n-am să mă mişc de-aici până n-ai să-mi spui ce s-a întâmplat de eşti aşa supărată.

Betty deschise ochii şi se uită în sus la Jenny. Iar Jenny din nou îi dădu la o parte de pe faţă părul răvăşit.

— E îngrozitor! E cumplit! Tăcu, îşi muşcă buzele şi încercă să-şi stăpânească lacrimile. Am ajuns să mă urăsc pe mine însămi! Tare-aş mai vrea să mor! Nu vreau să mai trăiesc nicio zi după povestea asta! M-aş omorî pe loc dacă aş şti cum! Ce bine ar fi dacă m-ar lua moartea!

— Ia ascultă! Nu ţi-a venit la timp?

Betty clătină din cap.

— Atunci tacă-ţi fleanca şi nu mai vorbi prostii zicând că vrei să-ţi pui capăt zilelor. Ai spus una ca asta numai fiindcă ţi-ai pierdut cumpătul,

porumbițo. Dar o fată tânără ca tine nu trebuie să vorbească niciodată așa. Firește, nu te-ai gândit serios la una ca asta.

— Ba m-am gândit foarte serios! Ar fi bine dacă m-ar lua moartea! Nu vreau să trăiesc! E atât de îngrozitor! Cumplit mă mai urăsc!

— Porumbițo, uită-te încoace la mine, zise Jenny supărată. Ești o fată tânără și frumoasă și ai înaintea ta tot ce trebuie ca să-ți umple viața. Sunt mult mai bătrână decât tine și tot cu atâta mai înțeleaptă. Dacă găsești că ai săvârșit vreo faptă rea, există întotdeauna o cale să îndrepți ce ai făcut. Întotdeauna e timp destul ca să îndrepți ceva... când ești atât de tânără și de frumoasă.

— Am stricat totul... și acum este prea târziu, zise Betty, ștergându-și lacrimile cu prosopul. Mi-am bătut joc de mine însămi... Încă de când m-am întors la Sallisaw. Nu mi-am dat seama ce fac... îmi ieșisem din minți. Fără îndoială că-mi pierdusem mințile... dacă m-am întâlnit cu toți bărbații aceia, în felul cum m-am întâlnit. Nu pot să-mi dau seama ce s-a petrecut cu mine... nu-mi vine să cred că am fost în stare de asemenea lucruri. Cum am putut? Nu-mi stă în fire... până acum niciodată în viața mea n-am fost așa. Dacă încerc să mă gândesc... mi se pare că aș fi fost în delir, cu febră mare, și n-aș fi știut ce fac. De asta mă urăsc în asemenea hal. De asta aș vrea să mor. Când îmi aduc aminte de toți bărbații aceia... mi-e o rușine cumplită de mine! E înfiorător! Dar încă nu-mi dau seama ce m-a putut împinge până aici!

Betty tăcu, își ținu răsuflarea și se uită în sus la Jenny.

— Ba nu! zise ea peste o clipă. Nu e adevărat! Știu de ce! A fost din pricina lui Monty. Întoarse capul și privi în lături. Luă mâna lui Jenny și i-o strânse cu putere. Când mi-am dat seama că nu-l pot avea pe Monty, am socotit că trebuie să fiu cât mai rea cu putință. Și am încercat să fiu rea... cât de rea știam eu că poate fi cineva. Fiindcă trebuia să-l lovesc pe el cât mai cumplit îmi stătea în putință. Acum aș da orice să pot lua totul înapoi... în așa fel încât să nu mi se fi întâmplat toate astea. Nu vreau să fiu rea... niciodată n-am vrut să fiu rea. Vreau să fiu bună... și să-l am pe Monty. Acum e prea târziu... tot orașul are să știe ce am făcut... iar Monty are să

ştie şi el, da, şi el. Are să audă şi el povestea asta... cuvânt cu cuvânt. Ce-are să creadă Monty despre mine? Cum are să mai poată el ţine vreodată la mine după istoria asta?

— De unde are să afle el şi toată lumea din oraş? întrebă Jenny. Ce te face să spui una ca asta?

Betty îi povesti despre telefonul primit de la cineva pe care credea că-l cunoaşte, îi spuse cum se dusese pe urmă la hotelul *Pleasant Hours* şi cum se trezise în cameră la predicatorul Clough. Jenny rămase nemişcată şi nu scoase o vorbă până ce Betty isprăvi de povestit cum şeriful Huffman şi poliţistul deschiseseră uşa camerei şi cum, după ce vorbise la telefon cu judecătorul Rainey, Stanley Prichard hotărâse să nu-i mai ceară arestarea.

— Uneori îmi vine să cred că pe lumea asta sunt mult prea mulţi inşi ai dracului ca să-i poată merge bine omenirii, zise Jenny cu gravitate. Celorlalţi ne-ar fi mult mai uşor dacă aş putea eu să-i aleg pe câţiva de care să ne descotorosim.

Clătinând din cap fără să mai dea glas nedumeririlor şi împreunându-şi braţele peste pântece, Jenny se aşeză cât mai comod.

— În orice caz, sunt bucuroasă că cineva a avut destul de mult bun-simţ ca să-i telefoneze lui Milo şi să curme porcăria pe care aveau de gând ăia să ţi-o pregătească, observă ea mulţumită. Dacă e vorba de întreprins ceva ca să te descurci prin chichiţele legii, atunci Milo e omul tău, şi gata. Îl ajută mult şi faptul că a fost vreme de douăzeci de ani magistrat. E în stare să întoarcă legea pe toate feţele şi să facă ce nici nu te gândeşti.

— Chiar dacă-i aşa, tot are să afle întreg oraşul ce s-a întâmplat la motel, zise Betty.

Fără să dea vreun semn că ar fi auzit vorbele acelea, Jenny se uita fix la celălalt capăt al camerei, la trandafirii roşii şi galbeni de pe tapet. Chipul i se încruntă din ce în ce mai tare.

— Hehei, parcă ce pricepi tu din toate treburile astea! exclamă ea deodată, ca şi cum, în fine, ar fi înţeles tâlcul celor petrecute la motel. Şi cu o mişcare zvâcnită îşi strânse braţele peste pântece. Ar trebui să-i crape obrazul de ruşine şerifului Huffman că a deschis uşa aceea, chiar dacă

Stanley Prichard l-a împins de la spate. Asta te face să crezi că o femeie nu-şi mai poate găsi nicăieri în lume adăpost pentru treburile ei intime. Şi mai rău decât toate e faptul că unii bărbaţi sunt întotdeauna gata să aresteze o femeie pentru că vrea şi ea să se poarte aşa cum îi e firea. Pentru mine, ăsta e un lucru de neînţeles. Aceiaşi bărbaţi ar fi în stare să răstoarne lumea cu susul în jos dacă n-ar găsi o femeie atunci când le scapără lor călcâiele după una. Se poartă exact la fel cu aceia care vor să stârpească toţi iepurii din lumea asta largă, dar vor să aibă şi mănuşi îmblănite cu iepure când se lasă gerul! Şi cine ar fi putut să-şi închipuie că predicatorul Clough are să se ducă într-o cameră de motel şi are să te cheme la telefon, aşa cum a făcut-o? Ba încă să te şi înşele spunând că îl cheamă Tom şi să te momească acolo, ascunzându-ţi cine este el cu adevărat? Ştiam că îl cheamă Thomas, dar e pentru prima dată când aud că îşi spune şi Tom. De altminteri, un nume cum e Tom nici nu sună destul de solemn pentru un popă, chiar de-ar face el de o sută de ori parte dintre credincioşii aceia de la biserica Rugged Cross.

Respirând o dată adânc, Jenny privi în celălalt capăt al camerei, cu totul cufundată în gânduri. Şedea şi se întreba cum de nu bănuise cu o zi înainte, atunci când o ameninţase cu arestarea dacă nu îşi alungă chiriaşa din casă, că predicatorul Clough vrea să facă dragoste cu Betty.

— Eu sunt de vină că nu mi-am dat seama ce avea să se întâmple şi nu te-am prevenit să te fereşti de el, zise acum Jenny, uitându-se la Betty şi clătinând din cap. Probabil că, de când m-am retras din afaceri, instinctul nu mă mai slujeşte cum trebuie. E un lucru în legătură cu bărbaţii pe care l-am învăţat de multă vreme, atunci când eram şi eu tânără, şi întotdeauna s-a dovedit a fi adevărat, fără greş şi fără întârziere; în privinţa asta pastorul Clough nu se deosebeşte cu nimic de primul bărbat pe care l-ai întâlni pe stradă, în drum spre oraş, sau de oricare altul. Când pe un bărbat îl împunge dorinţa de-o anume treabă, găseşte el cum să şi-o împlinească, prin oricâte râuri ar trebui să treacă şi oricâte garduri ar trebui să sară. Şi chiar de i s-ar uda încălţările şi i s-ar sfâşia turul pantalonilor în sârma ghimpată, nimic nu l-ar putea opri până n-ajunge acolo unde vrea el. Un bărbat apucat de asemenea friguri e la fel de încăpăţânat ca şi un cotoi afurisit pornit peste

acoperișuri, iar singurul chip de a-l opri e să tragi cu pușca în el de la șapte pași depărtare. Ba încă și atunci e în stare să se târască pe fereastră dacă nu ești atentă. Ascultă-mă pe mine, nimic nu se poate compara cu puterea încăpățânării unui bărbat îmboldit amarnic de dorință. Ai să afli și tu treaba asta când ai să mai îmbătrânești, porumbițo.

Jenny tăcu o clipă și zâmbi numai pentru sine.

— Dar predicatorul Clough! Nu-mi mai iese din minte! Fir-ar el să fie de drac cu coarne! Nu mai departe decât ieri a fost chiar aici, în casa asta, și vorbea ca un sfânt și-mi spunea că am datoria să te alung din casă. Iar astă-seară să-l apuce poftele și să te aducă prin înșelătorie într-o cameră de motel ca să-și facă treaba! De un lucru sunt sigură. De mi-o mai călca vreodată pragul, are să audă ceva ce n-are să uite cât o trăi. Am să-i spun vreo două de-o să i se facă părul măciucă!

Betty își acoperi fața cu palmele și rosti cu durere:

— De-aici înainte nu-mi mai poate fi de niciun folos. Nu știu ce-o să se aleagă de soarta mea. Cumplit mi-am mai bătut joc de mine. Sunt atât de deznădăjduită și rușinată, că nu mai știu încotro să apuc. Mai degrabă să mor decât să trăiesc în halul în care sunt acum! Am să-mi pun capăt zilelor!

Shorty Goodwillie apăru în ușă și trebui să bată de mai multe ori până să-și dea Jenny seama că e acolo.

— Ce s-a întâmplat, Veasey? îl întrebă Jenny întorcându-se și privindu-l.

— O cheamă cineva pe Betty la telefon, răspunse Goodwillie. Nu știu cine anume. Nu vrea să spună.

De îndată ce îi auzise glasul, Betty începuse din nou să plângă cu sughițuri.

— Ce-i cu ea? întrebă Shorty.

— Vezi-ți de treaba ta, Veasey. Spune-i ăluia de la telefon, oricine o fi el, să închidă aparatul și să nu mai sune niciodată aici. Apoi continuă cu voce tare și mânioasă: Și spune-i ăluia, oricare o fi, că Jenny Royster a spus așa și că ea știe ce spune!

— De ce? întrebă Shorty.

— Nu e treaba ta de ce! răspunse Jenny tăios. Fă cum ți-am spus, iar pe urmă întoarce-te aici să-mi dai o mână de ajutor. Am s-o bag pe Betty în pat și am să mă îngrijesc de dânsa. Au lăsat-o nervii de tot, e la pământ.

— Dar poate că Betty vrea...

— Niciun poate! N-ai auzit ce ți-am spus, Veasey?

Shorty se retrase din prag de-a-ndăratelea și coborî în grabă scările către telefonul din hol. Glasul lui piţigăiat se auzea în toată casa.

Când Shorty se întoarse la etaj, Jenny o și dezbrăcase pe Betty de palton și încerca să-i tragă puloverul peste cap.

— Ține-i brațele ridicate ca să-i pot scoate puloverul, Veasey, îi ceru Jenny. Urcă-te pe pat, să mă poți ajuta mai bine.

— Dar de ce o dezbraci așa? întrebă Shorty stând în picioare pe pat.

— Fiindcă e prăpădită de tot și are nevoie de mine s-o îngrijesc, de asta.

După ce-i scoase puloverul, Jenny îi descheie restul îmbrăcăminții.

— Du-te în cameră la mine și adu-mi cutiuța cu pilule de pe măsuța de toaletă! îi porunci Jenny. Și mai adu și un pahar cu apă.

La întoarcerea lui Shorty, Jenny terminase cu dezbrăcatul lui Betty. Ridicându-i ușor capul, îi dădu câteva somnifere și o înghițitură de apă.

— Ce fată frumoasă e, remarcă Jenny, uitându-se la ea cu admirație. Câtă plăcere îți face s-o privești, parcă ar fi un tablou. Ar trebui să fie un calendar, s-o atârni pe perete și s-o poată vedea oricine.

Shorty se urcă pe un scaun și rămase acolo în picioare, ca să poată vedea mai bine.

— Dac-ar fi să spun adevărul-adevărat, n-aș putea condamna niciun bărbat pentru că o dorește, zise Jenny, și cei mai mulți așa ar face dacă ar putea s-o vadă acum. Jenny întoarse către Shorty o căutătură aspră: Dar să nu-ți treacă prin cap asemenea idei, Veasey! Tu ești băiatul meu de inimă, și asta să n-o uiți niciodată. Pe urmă se uită la Betty cu o expresie melancolică: Nu-mi place să recunosc, dar tare mi-e teamă că nu arătam chiar atât de bine când eram de vârsta ei. Întotdeauna am fost cam lată în

şolduri şi cam joasă şi mare în fund, şi amândouă au sporit an de an de când mi-aduc aminte.

— De ce nu i-ai dat voie să răspundă la telefon? întrebă Shorty.

— Acum lasă-te de pus întrebări! îl repezi Jenny. Pentru asta o să ai vreme destulă mai târziu. Dă cuvertura la o parte ca s-o pot pune în pat şi s-o învelesc.

Shorty coborî de pe scaun, se sui pe pat şi trase cuvertura la o parte.

— De ce nu-i pui o cămaşă de noapte? întrebă Shorty.

— De data asta n-o să aibă nevoie de cămaşă de noapte, răspunse Jenny, acoperind-o pe fată cu cuvertura. Are să adoarmă numaidecât. Peste câteva clipe încep să-şi facă efectul pilulele acelea de dormit. Mâine dimineaţă, când s-o trezi după o noapte întreagă de somn zdravăn, toţi nervii ei zdruncinaţi au să fie din nou liniştiţi, şi Betty are să fie iarăşi cum era de obicei. Eu, de fiecare dată când mă trudesc să scap de un necaz, mă desfăt cu o doză zdravănă de somnifere.

Jenny trase un scaun lângă pat şi se aşeză pe el, cât mai aproape de Betty.

— Veasey, zise ea după o vreme şi vorbind abia şoptit, tu du-te jos şi aşteaptă-mă în salon. Şi dacă mai sună cumva telefonul, adu-ţi aminte ce ţi-am spus. Indiferent cine ar fi, îi spui că Jenny Royster a zis să termine cu sunatul.

După ce Shorty părăsi încăperea, Jenny mai şterse o dată obrajii fetei cu prosopul cel umed.

— Acum odihneşte-te şi las-o pe Jenny să aibă grijă de tine, porumbiţo, şopti ea. Ai avut destule necazuri pe ziua de azi şi vreau să dormi zdravăn şi să te odihneşti bine toată noaptea. Gata, închide ochii şi visează toate lucrurile frumoase de pe lumea asta.

— Dar ce-am să fac acum? întrebă încet Betty, toropită. Ţinea ochii închişi şi respira domol. Sunt atât de nenorocită... mi-e ruşine, ruşine de mine însămi... am fost atât de proastă. Ar trebui să plec undeva... îmi dau seama c-aşa ar trebui... şi nu ştiu niciun loc unde m-aş putea duce. Dar nu

vreau să mă despart de Monty... vreau să rămân acolo unde e el... poate că dacă ar avea cum să știe... dacă i-aș putea spune... Monty...

Jenny se aplecă și o sărută ușor pe obraz.

După ce se încredință că Betty adormise, Jenny străbătu odaia în vârful picioarelor și stinse lumina. Pe urmă închise ușa, făcând cât mai puțin zgomot cu putință, și se îndreptă spre scări.

CAPITOLUL OPT

DUPĂ CE COBORÎ scările, Jenny intră în salon, unde îl găsi pe Shorty Goodwillie aşezat în capătul cel mai depărtat al camerei şi zâmbind plin de satisfacţie. Picioarele i se bâţâiau mult deasupra podelei.

În loc să urmărească programul de la televizor, aşa cum făcea de obicei seara la ora aceea, Shorty nici măcar nu deschisese aparatul. De când se afla acolo, fumase mai multe ţigări, şi nori groşi de fum pluteau prin încăpere. Jenny tocmai se pregătea să-i atragă atenţia ca nu cumva să scape scrum pe covor, când observă o fată brunetă, pe care n-o cunoştea, instalată în fotoliul de lângă fereastră.

Mai întâi rămase pe loc, mirată, şi se uită cu atenţie la fată, iar pe urmă, convingându-se repede că într-adevăr n-o mai văzuse niciodată pe străina aceea, Jenny străbătu camera şi veni lângă Shorty.

Veasey, cine-i fata asta? întrebă, aplecându-se asupra lui şi coborând glasul.

— Nu ştiu, răspunse el cu un rânjet larg, în vreme ce picioarele i se bâţâiau energic deasupra podelei. Nu mi-a spus cum o cheamă.

Chiar pe când vorbea cu Jenny, Shorty continua să zâmbească spre fata cu păr negru. Iar fata îşi trase cu grijă fusta peste genunchi.

— Şi ce face aici? întrebă Jenny în şoaptă. Ce vrea?

Shorty azvârli în sus un rotocol de fum.

— A bătut la uşă, şi eu i-am deschis. Mi-a spus că îşi caută un loc unde să rămână, şi m-am gândit că poate vrei să-i închiriezi o cameră. Zicea că nişte oameni din oraş au îndrumat-o spre casa ta. I-am spus că ai două

camere libere de închiriat şi poate că ai să-i dai ei una, dar că nu ştiu ce chirie o să-i ceri. Întotdeauna te-am auzit spunând că vrei să ai cât mai multe camere închiriate. Are valiza la ea, aşa că poate să ocupe camera imediat. Ar fi târziu al naibii să mai umble acum, noaptea, prin alte părţi, să-şi caute cameră.

Întinzându-şi trupul cărnos pe sofaua de pluş roşu, Jenny zâmbi cu bunăvoinţă către fată.

— Da, atâta vreme cât am în casă o cameră liberă, sunt oricând gata să las totul la pământ şi să stau de vorbă cu vreun amator, spuse Jenny pe tonul cel mai firesc. Îşi încrucişă braţele peste pântece şi se aşeză comod pe sofa. Nu-i prea uşor să te descurci în ziua de azi, când chiar şi traiul cel mai modest costă atât de scump. E-o ruşine strigătoare la cer felul cum negustorii iau până şi pielea de pe om pentru fleacurile şi porcăriile lor. Dacă n-aş mai câştiga din când în când câte un ban cu camerele date cu chirie, ar trebui să umblu cerşind pe drumuri. În ziua de azi e singurul şi unicul fel în care îşi poate câştiga cinstit traiul o femeie respectabilă şi retrasă din afaceri, aşa ca mine. Dacă ar mai exista şi altul, sunt sigură că aş fi auzit de el până acum.

Continuând să şadă, fata se aplecă înainte.

— Dumneavoastră sunteţi doamna Royster, nu-i aşa? întrebă ea.

— Draga mea, eu sunt domnişoara Royster... domnişoara Jenny Royster. Nu ştiu cum s-au petrecut lucrurile cu dumneata, dar eu nu m-am cununat niciodată. Cu toate astea, n-aş putea spune că mi-e chiar ruşine. Nu-i decât unul dintre necazurile şi ghinioanele pe care s-a întâmplat să le am în viaţă. Port încă numele meu de fată, ăsta fiind şi singurul lucru de fată care mi-a mai rămas. Cu toate astea, dacă îmi poţi arăta o singură femeie măritată care şi-a făcut patul şi l-a folosit măcar pe jumătate cât l-am folosit eu, îţi fac cinste cu tot ce pot pregăti mai grozav dintr-un pui de găină.

— O, nici eu n-am fost vreodată măritată, domnişoară Royster. Şi nu m-am gândit deloc să vă întreb lucruri atât de personale.

— Porumbiţo, astăzi sunt o femeie respectabilă, retrasă din afaceri, o asigură Jenny, şi viaţa mea particulară e la fel de curată ca şi a oricărui

altuia în ziua de azi. Lucrul ăsta vreau să fie ştiut de toată lumea.

— Da’ o să-mi închiriaţi o cameră, nu-i aşa? întrebă fata cu teamă, împreunându-şi mâinile în poală. Toată ziua am alergat după o cameră... şi nu ştiu ce-o să mă fac dacă...

— Mai întâi să-mi spui câte ceva despre dumneata, şi pe urmă am să mă hotărăsc, răspunse Jenny, precaută. Se întoarse către Shorty şi se încruntă la el până ce acesta conteni cu bâţâitul picioarelor. Sunt întotdeauna foarte atentă cui îi închiriez camerele, fiindcă vreau să fiu sigură că nu iau sub acoperişul meu cine ştie ce pramatie. Tot oraşul mă ştie că sunt prietenoasă şi suflet de aur, dar în anumite chestii există o limită, şi de aceea îmi place să aleg cu atenţie. În afară de asta, sunt în oraşul nostru unii oameni care şi-au făcut obiceiul să găsească pricini oricui îi închiriez eu o cameră, şi de aceea vreau să ştiu dinainte totul despre chiriaşii mei. Ei, şi ca să începem, te-aş ruga să-mi spui cum te cheamă şi de unde vii.

Ţinând mâinile încleştate în poală şi genunchii strânşi unul lângă celălalt, fata cu părul negru se trase pe marginea scaunului. Rânjind la ea şi bâţâind iar din picioare, Shorty aprinse altă ţigară.

— Numele meu este Lawana Neleigh, zise fata cu glas nervos. Am venit la Sallisaw...

— Ce frumos nume pentru o fată! exclamă Jenny. Pe urmă îşi săltă braţele pe pântece, ca să se simtă cât mai comod. Îmi face plăcere chiar şi numai să mă gândesc la un nume atât de frumos. Nu cred să mai fi auzit vreodată un nume ca ăsta, şi de-acum fără îndoială că nici n-am să-l mai uit. Lawana Neleigh... Lawana Neleigh... Zău că sună frumos şi e cum nu se poate mai potrivit pentru o fată... şi unde mai pui că-i şade şi bine unei fete frumoase ca dumneata. Dacă stau să mă gândesc la numele obişnuite şi oarecare ale fetelor — cum ar fi Ethel, sau Bertha, sau Nancy, ori chiar Charlotte — zău că mă întristez şi parcă mă doare sufletul. E-o ruşine şi un păcat strigător la cer că fetele sunt obligate să trăiască toată viaţa cu numele care le-au fost puse în spinare unora dintre ele. Niciodată nu mi-a plăcut că mă cheamă Jenny, dar am fost una dintr-acelea care n-au avut noroc. De câte ori m-am gândit la un nume mai frumos şi am vrut să mi se spună aşa,

lumea a fost de părere că Jenny mi se potrivește cel mai bine, și nimeni n-a vrut să-mi zică altfel. De asta mă și cheamă așa, cu un cuvânt care vrea să zică de parte femeiască, de asta Jenny sunt și Jenny mă cheamă[9].

Lawana surâse recunoscătoare.

— Ei, acum dă-i înainte și mai spune-mi câte ceva despre tine, o îndemnă Jenny.

— Păi, am sosit la Sallisaw cu autobuzul de azi-dimineață și am umblat prin tot orașul să caut o cameră. Am fost în zeci de locuri. Am citit toate anunțurile din ziare și am umblat cu ochii după bilete de închiriat de pe la case, dar nicăieri n-am putut găsi o cameră. Unii spuneau la început că au camere disponibile, dar pe urmă se răzgândeau din cine știe ce motiv. Spuneau fie că s-au hotărât să nu mai închirieze, fie că chiria are să fie mult mai mare decât pot eu plăti. Așa s-a întâmplat peste tot pe unde am fost. Eram atât de obosită și descurajată, că nu mai știam încotro s-apuc, și în cele din urmă m-am întors la stația de autobuze să mă mai odihnesc. Cred că începusem să plâng nițel, când a venit un șofer de taxi și m-a întrebat ce am. După ce i-am spus, a zis că dacă s-o găsi în orașul ăsta cineva să-mi închirieze o cameră, aceea numai dumneavoastră puteți fi. Nu eram sigură dacă e bine să mă încred în el, dar acum îmi pare foarte bine că am făcut-o.

— La Sallisaw sunt unii șoferi de taxi în care poți avea încredere, și alții în care nu poți să te încrezi, și asta e bine s-o ții minte de-acum încolo. Tot ce pot spune e că ai nimerit peste un om de încredere. Ei, spune mai departe: de unde vii?

— De la Jenkinstown... cam la vreo cincizeci și cinci de kilometri de aici. În comitatul Palmetto.

— Știu totul despre Jenkinstown din ce am auzit pe alții povestind, zise Jenny, dar uite că n-am găsit niciodată timp să mă duc și să văd cu ochii mei. Lumea spune că pe-acolo se cultivă pepeni mulți, și verzi, și galbeni. Eu după cei verzi nu prea mă omor, dar cei galbeni îmi plac la nebunie. Îmi lasă gura apă numai când mă gândesc la ei. În fiecare an abia-abia aștept până vine vremea pepenilor galbeni, și pe urmă, cât e vara de lungă, mă

îndop ca un porc. E unul dintre lucrurile de care, de când mă știu, nu m-am văzut sătulă.

— Tata cultivă pepeni galbeni la ferma lui de lângă Jenkinstown, zise Lawana, zâmbind din nou. În fiecare an seamănă hectare întregi cu pepeni galbeni. Când eram acasă, dădeam și eu o mână de ajutor la culesul și încărcatul lor în camion. Uneori se făceau atâția, că nu mai avea cui îi vinde, și ce rămânea trebuia să dăm la porci.

— Asta-i o adevărată rușine! Să dai la porci pepeni galbeni, când eu vreau să mănânc până nu mai încape în mine!

Închizând ochii ca să se poată gândi mai în tihnă la pepenii ei favoriți, Jenny își apăsă și mai tare brațele pe pântece.

— Ei, să-mi mai spui încă ceva despre tine, urmă Jenny. De ce ai venit la Sallisaw și ai început să-ți cauți locuință?

— Vreau să-mi găsesc ceva de lucru la un birou, răspunse Lawana, și fața i se lumină dintr-odată. Am urmat doi ani la școala comercială, și acum vreau să-mi găsesc o muncă de secretariat. Stenografiez foarte bine, pot face orice fel de lucrări la mașina de scris și știu să țin evidența lucrărilor de secretariat. În plus, știu să lucrez la orice fel de mașini de birou. Am învățat perfect treburile astea la școala comercială. Jenkinstown e-un orășel atât de mic, încât acolo poți foarte greu găsi o slujbă în orice branșă. M-am hotărât să vin la Sallisaw fiindcă nădăjduiesc că aici am să pot găsi o slujbă mult mai bună.

Jenny clătina încet din cap.

— La asta nu mă pricep. Nici Sallisaw nu-i cine știe ce oraș mare. Nu trăiesc în el decât vreo cinci mii de oameni și nu crește grozav de la un an la altul. De asta nu sunt prea multe slujbe de găsit. Dar nu vreau să te descurajez. Tinerii ca tine de obicei găsesc ce caută. Presupun că doctorii și avocații sunt mereu nevoiți să angajeze pe cineva în locul fetelor care părăsesc slujba din diverse pricini — fiindcă se mărită, fiindcă trebuie să nască ori mai știu eu pentru ce. Pe urmă vin Societatea de gaz și electricitate, și băncile, și birourile autorităților. Dacă stau și mă gândesc,

cred că, făcând legăturile potrivite cu unii politicieni care conduc treburile orășelului...

Jenny se opri, fără să termine ce avea de gând să spună. Rămase nemișcată în tăcerea din cameră, uitându-se gânditoare la fata cu păr negru. În timpul cât stătuseră de vorbă, fuseseră momente când Lawana se arătase temătoare și rezervată, ca și când i-ar fi fost frică și s-ar fi așteptat la ceva rău, dar când zâmbea, purtarea ei devenea naivă și degajată, ca a unei școlărițe fără griji. Pe măsură ce Jenny se uita la ea, fata se arăta tot mai prietenoasă și mai rugătoare. Părul des al Lawanei era albastru-întunecat, iar tenul părea puternic ars de soare. Era subțirică și de statură mijlocie, cu mâini delicate și trăsături plăcut rotunjite, și părea abia trecută de douăzeci de ani.

— Să știi că admir din toată inima frumosul tău păr negru, spuse Jenny cu o notă de invidie în glas. Oftă din adânc, și sânii masivi îi săltară și coborâră la loc. Poate ești încă prea tânără ca să-ți poți da seama ce mare noroc e să fii blagoslovită cu un păr atât de frumos. Privește numai cu ce păr m-a făcut mama pe mine, iar dacă vrei să afli cât zbucium și câte necazuri am tras de pe urma lui, n-ai decât să mă întrebi. Fără discuție că frumosul tău păr face să crape de rușine bietele mele smocuri bătrâne de puf castaniu. Am încercat tot ce mi-a trecut prin minte și tot ce-am auzit de la alții ca să-l fac s-arate măcar ceva-ceva mai acătării, dar nu m-am ales cu nimic. Întotdeauna ajunge s-arate exact așa cum îl vezi acum. Am cheltuit bani cu nemiluita pe tot soiul de unsori, de vopsele și tot ce se poate cumpăra la drogherie, și tot arată ca dracu', ori ceva mai rău. Ascultă vorba mea, Lawana. Să mulțumești stelei tale norocoase că ai un păr ca ăsta.

Lawana zâmbi și zise:

— Îmi pare bine că vă place părul meu.

— Zău că-mi place! declară Jenny afectat. Pe urmă tăcu vreo câteva clipe și se uită lung la fată. Dar nu cred să mai fi văzut vreodată pe cineva cu pielea atât de întunecată ca a ta. Adică afară doar de negrii de sânge. Tăcu iar, apoi adăugă: Vreau să spun de mulatri.

Încleștându-și și mai tare mâinile, Lawana zâmbi nervos.

— Asta-i din pricină că am sânge indian, zise fata. Tatăl mamei... bunicul...

— Înţeleg, rosti Jenny, dând încet din cap, în vreme ce se uita şi mai atent la fată. Înţeleg, zise încă o dată. E ceva ce n-aş fi ştiut niciodată dacă nu mi-ai fi spus. Dar adevărul e că începeam şi eu să mă mir. În ziua de azi vezi atâţia mulatri, că ţi-e cu neputinţă să nu te miri gândindu-te cum se tot amestecă lumea. În orice caz, prin părţile astea n-au mai rămas mulţi indieni adevăraţi, după câte aud. Mi s-a spus că nu cu mult în urmă erau cu duiumul, asta până ce au început să se încrucişeze cu albii. Sau albii cu ei, lucru mult mai de crezut. De fapt, poţi să te aştepţi la tot soiul de încrucişări, fiindcă oamenii sunt ceea ce sunt şi, ca să te convingi, n-ai decât să te uiţi câţi mulatri sunt în Sallisaw. Se tot vorbeşte că nu trebuie să fie lăsaţi negrii şi albii să se încrucişeze, dar astea nu-s decât palavre. Auzi vorbe dintr-astea ziua, dar când vine noaptea, nu mai fac nici doi bani! Eu îmi dau seama că dacă aş fi fost bărbat...

Telefonul din hol sună cu zgomot mare. La început, Jenny îşi pusese în gând să-şi vadă de treabă şi să nu răspundă, fiind convinsă că pe Betty o căuta cineva, dar când văzu că tot sună întruna, îşi pierdu răbdarea.

— Veasey, du-te la telefon şi spune-i oricui o fi că nu poate vorbi cu nimeni din casa asta, iar dacă îndrăzneşte să mai sune o singură dată, am să-i fac una să mă ţină minte. Nu ştiu ce, dar ceva tot am să fac. Spune-i neapărat că aşa a zis Jenny Royster.

Coborând de pe scaun şi străbătând salonul cu paşii lui mărunţi, Shorty ieşi în hol. După ce discută cu cineva la telefon, se întoarse şi se opri în uşă.

— E judecătorul Rainey şi zice...

— Cum?

— Judecătorul Rainey zice...

— Milo Rainey! strigă Jenny. Ticălosul ăla bătrân! L-a apucat cheful şi s-a apucat de treburi dintr-astea?! Nici nu mi-ar fi trecut prin cap c-are s-o cheme pe Betty Woodruff! Uite că şi ăsta e ca toţi ceilalţi! Ia să stau eu de vorbă cu el! Am să-i spun câteva să mă ţină minte până la adânci bătrâneţe!

Jenny tocmai se ridica de pe sofa, când văzu că Shorty clatina mereu din cap.

— Judecătorul Rainey n-a spus nimic de Betty... despre tine e vorba.

— Despre mine? făcu Jenny potolită. Trupul greu i se înfundă în sofa. Cu mine vrea să vorbească?

— A spus să te întreb dacă nu cumva ai putea să te duci până la el acasă pentru câteva minute. Zice că are ceva important de discutat cu tine.

Jenny respiră adânc, se lăsă pe spate și își încrucișă mâinile pe pântece.

— Ei, păi asta-i cu totul altceva. Spune-i lui Milo că am să fiu la el de îndată ce termin o anumită treabă pe care vreau s-o pun la punct. Dar să nu îndrăznești cumva să-i istorisești ce-am zis eu adineauri...

Shorty reveni în salon și, în timp ce se cățăra la loc pe scaun, mormăia ceva nedesluşit.

— De data asta ce ți-a mai spus Milo în limba aceea străină, Veasey?

— A zis că sunt o mentă... o mentă necompusă[10], ori cam așa ceva.

— Nu trebuie să te superi, Veasey. Așa își dovedește Milo prietenia și îți arată că-i ești simpatic.

— Zilele astea am să găsesc eu ceva să-i zic, și să vezi atunci ce-o să-și iasă din minți, de-o să uite toate limbile!

Gândindu-se întruna ce-o fi vrând judecătorul Rainey să discute cu ea, Jenny începu să bată nervos toba cu degetele pe brațul sofalei.

— O să-mi închiriați o cameră, nu-i așa, domnișoară Royster? o auzi pe Lawana întrebând.

Shorty, rânjind din nou, începu să-și bâțâie picioarele sub scaun.

— Păi, zise Jenny, uitându-se de-a curmezișul camerei înspre Lawana, mie mi se pare că ești o fată într-adevăr drăguță, și am hotărât să-ți dau o cameră.

— Vă mulțumesc, domnișoară Royster, răspunse imediat Lawana.

— Dar trebuie să-mi promiți ceva — două lucruri, de fapt.

— Ce?

— Vreau să-mi promiți că ai să ții întotdeauna ușa încuiată în timpul nopții, și asta fără excepție. Uite, dumnealui de-aici e Veasey Goodwillie, și

e un chiriaș special de-al meu. Dar numai fiindcă e mic nu înseamnă că nu îi trec prin cap gânduri ca unuia mare. Și cu niciun chip nu vreau să aud alergături de la o cameră la alta acolo sus. Asta nu îngădui. Celălalt lucru pe care trebuie să mi-l promiți e că dacă o să ai întâlniri cu bărbați din oraș, ai să te vezi cu ei în salonul ăsta, ori altminteri o să vă duceți la cinematograf sau așa ceva. În niciun caz să nu pleci singură de acasă și să te întâlnești cu bărbați prin alte locuri. Mai înainte s-au iscat unele neplăceri în privința asta, și de aceea am pus piciorul în prag o dată pentru totdeauna.

Lawana se uită la Shorty, apoi întoarse ochii spre Jenny.

— Dar ce fel de casă cu odăi de închiriat e asta? întrebă ea, stânjenită.

— O foarte respectabilă casă cu camere de închiriat, răspunse Jenny tăios, cu o expresie jignită. Și de acum încolo, numai pentru fete cuminți.

Pe chipul Lawanei apăru un zâmbet cam încordat.

— Sper că nici nu m-ați crezut altfel. Și pentru nimic în lume n-aș fi vrut să stau într-o casă cu faimă rea.

— Porumbițo, îmi pare foarte bine că te aud vorbind așa. Tot ce-ți mai rămâne acum de făcut e să dovedești cât de bună fată ești. Și Jenny se ridică în picioare: Sunt teribil de grăbită. Trebuie să mă duc într-un loc și să văd pe cineva până nu se face prea târziu. Cu chiria o să ne înțelegem mâine dimineață, când om putea discuta mai pe-ndelete. Dar nu trebuie să fii îngrijorată. Cu chiria am să fiu dreaptă și cinstită. Poți avea încredere în mine că n-am să-ți pretind prea mult. Se întoarse în loc și îi făcu semn lui Shorty: Veasey, arată-i tu Lawanei camera liberă de vizavi de Betty. Și cât ești acolo, arată-i și unde-i baia. Dar băgați de seamă când umblați pe acolo pe sus să nu faceți niciun zgomot — nici cel mai mic zgomot — fiindcă nu vreau pentru nimic în lume să se trezească Betty până mâine dimineață. Și încă ceva, Veasey. De îndată ce-i arăți fetei camera, vreau să vii direct aici jos și să privești ceva la televizor. Și aici să rămâi, auzi? Dacă ți se face prea somn până mă întorc eu, n-ai decât să te întinzi pe sofa și să dormi puțin. Nu uita că n-ai voie să calci pe sus cât sunt eu plecată.

După ce ieșiră din salon, Jenny aștepta la capătul scărilor până ce Lawana își luă valiza. Shorty și ajunsese pe la jumătatea scărilor, când

Jenny puse mâna pe braţul Lawanei.

— Stai o clipă, o rugă ea.

Şi o privi cu atenţie pe fată la lumina puternică din hol.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lawana neliniştită, ţinându-şi respiraţia şi lăsând jos valiza. De ce vă uitaţi aşa la mine?

Jenny continuă s-o privească cercetător.

— Sunt curioasă să aflu un lucru, zise ea rar, uitându-se la fată şi dintr-o parte şi din cealaltă. Nu mă pot opri să mă tot gândesc la ceva. Nu te-a luat nimeni niciodată, din greşeală, drept mulatră... vreau să spun... cu sânge de negru?

Lawanei începură să-i tremure buzele.

— Lumina aceea din salon e cam chioară, spuse Jenny, şi până n-am ieşit aici, nu te-am putut vedea cum trebuie.

— De ce mi-aţi pus întrebarea asta? zise Lawana, şi lacrimile îi năpădiră ochii. Îşi muşcă iute buzele. De ce?

— Nu ştiu, răspunse Jenny, clătinând din cap. Nu ştiu de ce te-am întrebat asta. Cred că a fost cel dintâi lucru care mi-a trecut prin minte.

— Doar v-am spus cine sunt, adăugă Lawana repede, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Şi iar îşi muşcă buzele. Nu trebuia să-mi puneţi întrebarea aceea.

Jenny întinse iar mâna şi îi atinse braţul.

— Porumbiţo, îmi pare foarte rău acum, după ce am făcut-o, spuse ea apropiindu-se şi mai mult de fată şi mângâind-o pe braţ, fiindcă n-am vrut să te supăr în halul ăsta. Eu spun întotdeauna ce-mi trăsneşte prin cap, şi pe urmă îmi pare rău. Dar până astăzi n-am văzut nicio indiancă, şi mi-a fost cu neputinţă să nu-mi pun întrebările acelea. De altminteri, s-ar părea că e o greşeală pe care multă lume ar putea foarte uşor s-o facă, dacă ţii seama de câţi mulatri sunt în ziua de astăzi prin părţile noastre şi că pe zi ce trece se înmulţesc.

Lawana se trase în lături, astfel ca Jenny să n-o mai poată atinge. Braţul acesteia căzu de-a lungul trupului.

— Sunt mândră de ce sunt! rosti fata energic. Și oricum aș fi, tot mândră aș fi că sunt așa, fie neagră, fie indiană! La fel de mândră cum ești și dumneata, sau oricare altă ființă albă pe lumea asta!

Luându-și de jos valiza, Lawana urcă pe scări cât de repede era în stare. Plângea de-a binelea când ajunse la etaj, unde o aștepta Shorty să-i arate camera de la capătul holului.

Jenny rămase în fața scărilor, urmărind-o pe Lawana cu privirea până când îi pieri din vedere; în clipa aceea ochii îi erau împăienjeniți de lacrimi și trebui să și-i șteargă ca să poată vedea în jur. După aceea își puse paltonul și ieși din casă.

9 În limba engleză cuvântul *Jenny*, folosit alături de un nume de animal, indică sexul feminin al acestuia. (*n.tr.*)

10 Judecătorul îi spusese probabil *non compas mentis*, adică „neîntreg la minte”. (*n.tr.*)

CAPITOLUL NOUĂ

JUDECĂTORUL Rainey turnă cu generozitate whisky într-un pahar şi i-l întinse lui Jenny. În pahar se găsea un cub de gheaţă, dar niciun strop de apă.

— Rostul ăstuia nu-i să te încălzească pe dinăuntru, Jenny, spuse solemn judecătorul. E ca să-ţi înconjoare chipul cu o aureolă pe care s-o contemplu eu.

— Nu am adus cu mine floarea preferată, să avem unde vărsa apa, Milo, răspunse Jenny cu un râs înfundat, ce făcu să-i salte sânii. Când am plecat de-acasă eram atât de agitată, că am uitat cu totul. Un telefon de la tine a fost prea de-ajuns ca să mă zăpăcească.

Judecătorul turnă whisky şi în paharul lui şi adăugă un cub de gheaţă.

— În seara asta n-o să fie nevoie de ghiveciul tău, Jenny, spuse judecătorul fără umbră de zâmbet şi aşezându-se în fotoliul lui de lângă foc. N-o să avem ce apă turna în el. O biată bucăţică de gheaţă e tot ce ar trebui să pună lumea în whisky.

După ce sorbi de câteva ori din băutură şi aşează paharul pe masa de alături, judecătorul Rainey luă vătraiul şi scurmă energic în jarul de pe grătar. Scânteile se învârtejiră pe coş în sus şi flăcările aruncară o lucire roşiatică pe chipurile celor doi.

Noaptea era răcoroasă, dar nu îngheţată. Judecătorul Rainey avea o colecţie bogată de cărţi juridice, şi pe cele mai multe le păstra acasă pentru a le putea consulta cu uşurinţă seara. Pe de altă parte, biroul lui, situat în partea dinspre răsărit a pieţei, unde se afla Palatul Administrativ, era atât de

mic, încât abia găsea loc pentru registrele de deconturi cu clienţii şi pentru dosare.

Uitându-se la el în tăcere, Jenny se întreba din ce pricină o fi arătând atât de grav şi preocupat. Îl cunoştea de vreme îndelungată, dar chiar atât de neliniştit şi cufundat în gânduri nu-l mai văzuse niciodată. De la venirea ei nu schiţase nici măcar un singur zâmbet.

— Jenny, spuse curând judecătorul Rainey fără s-o privească, vreau să discut cu tine o chestiune de cea mai mare importanţă. Se tot apleca şi scurma în cărbunii de pe grătar. Snopi de scântei se ridicau vârtej spre coş. De asta te-am rugat să vii aici astă-seară, chiar la o oră atât de târzie. În mod obişnuit, după cum ştii, aş fi venit acasă la tine, dar mi-am dat seama că pentru a discuta o treabă de asemenea importanţă avem nevoie de un loc mai retras.

Jenny se aplecă în faţă şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Milo?

Judecătorul puse vătraiul la loc pe marginea căminului şi se răsturnă în încăpătorul său fotoliu de piele. Ca şi cum şi-ar fi orânduit mai întâi în minte ce avea să spună şi ar fi hotărât în ce fel putea să le exprime cât mai bine, el zăbovi mult cu aprinsul unei alte ţigări de foi.

— Despre ce-i vorba, Milo? insistă Jenny.

Judecătorul aruncă fumul către tavan.

— Jenny, cu puţin timp înainte de a mă întoarce acasă în seara asta am primit nişte veşti foarte supărătoare.

— Dacă e vorba despre Betty Woodruff, am aflat şi eu toată povestea, Milo. Şi încă chiar de la sursă. Betty s-a întors nu demult acasă şi mi-a istorisit cu de-amănuntul ce s-a întâmplat acolo la motel astă-noapte. Era atât de tulburată, că a trebuit s-o bag în pat şi să-i dau câteva somnifere ca să-i calmez nervii, iar acum are să-i treacă. Ţie trebuie să-ţi mulţumească pentru că i-ai împiedicat pe Stanley Prichard şi pe şeriful Huffman să ducă până la capăt ce aveau de gând să facă, şi să ştii că şi eu îţi mulţumesc. Ar fi fost o ruşine nemaipomenită şi un păcat strigător la cer să închidă o fată ca ea în temniţa aceea îngrozitoare din Sallisaw. O cunosc foarte bine. E exact

așa cum era și acum douăzeci de ani, ba chiar mai rău. Polițiștii și gardienii s-ar fi fâțâit prin celulă cât e noaptea de lungă și s-ar fi perindat prin patul ei fără ca biata fată să poată spune o vorbă. Dar ce nu-mi poate intra mie în cap e cum de-a fost în stare predicatorul Clough să se ducă la motelul *Pleasant Hours* și...

Judecătorul Rainey dădu din cap și clătină din mână, încercând s-o oprească.

— Nu, Jenny, nu, o domoli el în cele din urmă. Ascultă-mă. Tu vrei să treci de-a dreptul la concluzii. Dar nu-i deloc vorba despre povestea asta. Întâmplarea la care te referi tu e sfârșită și încheiată. A trecut și-o putem socoti uitată. Treburi dintr-astea se petrec zilnic. De obicei, după oarecare timp, asemenea chestiuni sunt date uitării. Bineînțeles că și scandalurile pot fi mai grave ori mai neînsemnate, dar în mod obișnuit astfel de escapade mărunte nu au consecințe durabile. Dacă toată lumea din Sallisaw ar fi chemată să dea socoteală de orice abatere ori greșeală și ar fi silită să părăsească orașul pentru atâta lucru, n-ar mai rămâne nici atâția câți să poți înjgheba un pocher în trei. E una dintre părțile noastre bune, ale celor din Sallisaw — uităm și iertăm repede abaterile de la morală. Trase din țigară și aruncă în sus un rotocol de fum. Acum, fiindcă a venit vorba, de predicatorul Clough. Predicatorul Clough e omul cel mai zelos în strângerea de fonduri pe care l-a avut vreodată biserica Rugged Cross, și enoriașii bisericii nu vor fi probabil dispuși ca din pricina unor biete slăbiciuni omenești să-și schimbe atitudinea față de el. Asta cel puțin până își vor realiza ambițiosul lor program de construcții, iar pe urmă i-ar putea cere să părăsească orașul.

— Pe proprietatea mea n-au să pună mâna dacă nu-mi plătesc atâta cât le cer eu, zise Jenny cu hotărâre. Și dacă au să mă mai necăjească mult cu povestea asta, s-ar putea să-mi intre în cap că nu le-o mai vând oricât bănet mi-ar da. Azi-dimineață i-am spus Clarei Crockmore...

— Asta-i altă poveste, pentru altă vreme și alt loc, o întrerupse judecătorul cu un gest nerăbdător. Uite, Jenny, lasă-mă să termin ce am de spus. Scurt și cuprinzător: oamenii din Sallisaw sunt prin tradiție toleranți și

îngăduitori față de așa-zisa descompunere morală. Ai trăit în Sallisaw destulă vreme ca să-ți poți da seama cât e de adevărat ce spun eu. Iar dacă ai să-ți aduci aminte chiar de anii când erai tânără, ai să poți sesiza adevărul acesta mai repede decât oricine. Nu se poate spune că oamenii noștri ar fi intoleranți cu slăbiciunile omenești, și asta din pricină că nimeni nu-i scutit de ele.

— Dar, Milo, dacă nu vorbești nici despre Betty Woodruff și nici despre domnul predicator Clough, atunci nu înțeleg...

Judecătorul Rainey pufăi din țigară până ce un nor de fum i se ridică deasupra capului.

— Jenny, am încercat să ajung la o chestiune gravă pe o cale cât mai logică. Vreau să fii cât mai bine pregătită.

— Bine, Milo. Și aștept nerăbdătoare. Ce e?

— Uite ce e. În seara asta, chiar înainte de-a porni spre casă, am primit un telefon de la Dade Womack. Știi tot atât de bine ca și mine cine e Dade Womack. Și mai ales știm amândoi că nu e unul pe care să-l tratezi așa, oricum, și cu atât mai puțin să nu-l iei în seamă. Bizuindu-se pe o bună cunoaștere a legii, pe care a combinat-o cu un foarte dezvoltat instinct de acaparare, a avut posibilitatea să se angajeze într-o lungă serie de manevre extrem de fructuoase în branșa acordării și executării de împrumuturi ipotecare — bineînțeles, toate în cel mai strict cadru legal — și astfel s-a îmbogățit. Dade Womack e astăzi un om bogat, probabil cel mai bogat om din comitatul Indianola. Iar o asemenea bogăție înseamnă putere. Mai mult decât atât, fiind un avocat iscusit și un politician abil, Dade a stăpânit de unul singur orașul ăsta în ultimii cincisprezece ani, și încă îl mai stăpânește. Să nu uiți! La fiecare alegere el îl înscăunează pe primar și el hotărăște cine să facă parte din consiliul local. Dacă vrea el să se facă ceva, e de ajuns să trimită vorbă, că primarul și consilierii sar ca iepurii speriați în culcuș. Dacă Dade dorește să deschidă o stradă ori să închidă o alee cu scopul de a spori valoarea unei proprietăți de-a lui, nimeni din Sallisaw nu va fi nebun să i se împotrivească. În trecut a mai fost câte unul care a încercat să-i stea împotrivă, dar ori și-a pierdut averea, prin hotărâre judecătorească sau

altfel, ori a plecat din comitatul Indianola cât mai avea încă posibilitatea s-o facă. Asta-i o față a lui Dade Womack. Cealaltă poate fi descrisă foarte pe scurt. Dade e oricând gata să spună în gura mare că-i urăște pe negri, pe mulatri sau oricare rasă dintr-astea, așa cum urăște dracul tămâia.

— Dar unde vrei să ajungi cu toate astea, Milo? întrebă Jenny, uluită. Am auzit despre Dade Womack, bineînțeles. Dar nu înțeleg ce...

— Am să-ți explic în cuvinte cât mai simple despre ce este vorba, Jenny. Dade mi-a spus în seara asta că o mulatră a încercat astăzi toată ziua să se dea drept albă și să închirieze o cameră de partea asta a lui Peachtree Street. Știi bine că, prin tradiție, așa ceva nu este îngăduit la Sallisaw, Jenny. În orice caz, Dade mi-a spus că până acum câteva ceasuri mulatra a fost alungată de peste tot pe unde a încercat să caute cameră. Dade era informat că un șofer de taxi, care, fără îndoială, ori era beat, ori nu și-a dat seama ce face, a dus-o acasă la tine. Și, din întâmplare, șoferul acela a fost dat afară din slujbă, și în clipa de față a și părăsit orașul, pentru vina de a fi transportat un mulatru într-o mașină rezervată exclusiv albilor. Cu iuțeala asta s-au petrecut lucrurile. Acum ai aflat la ce mă referem, Jenny.

Jenny se și ridicase bățoasă din fotoliu. Era roșie ca focul.

— Fata are dreptul să fie ce este! zise ea mânioasă. Iar Dade Womack e un mincinos! Nu e neagră... e indiancă! Mi-a spus-o cu gura ei! De altminteri, mie nu-mi pasă ce este și ce spun alții despre ea. Are tot dreptul să locuiască în casă la mine.

Judecătorul Rainey luă vătraiul și scormoni iar în jăraticul de pe grătar.

— Jenny... începu el.

— Când aud lucruri dintr-astea, îmi vine să înjur ca la ușa cortului! strigă ea, aprinsă la față și clocotind de mânie. Acum însă m-am înfuriat atât de rău, că nu știu ce să mai zic!

— Jenny, începu judecătorul din nou, vorbind cât mai potolit, Jenny, indiferent ce crezi tu că este fata aceea sau ce spune ea că ar fi, important rămâne faptul că pentru Dade Womack e o mulatră care încearcă să se dea drept albă, și ăsta este singurul lucru care contează...

— Dar știu eu cine are să fie cel dintâi bărbat alb pe care o să-l apuce poftele și care o să alerge după ea, și nu numai el are s-o facă, știu eu bine! îl întrerupse Jenny, aproape strigând. Mi-e atât de scârbă, că-mi vine să scuip!

— Jenny, s-ar putea foarte bine să fie indiancă sau de orice altă rasă, dar asta n-ar schimba cu nimic situația, de vreme ce pielea ei nu-i la fel de albă ca a lui Dade Womack. Oamenii din Sallisaw pot să se dovedească cei mai toleranți din toată țara în chestiuni de religie, de politică sau de morală, dar n-or să arate nici cea mai mică fărâmă de îngăduință față de negri atâta vreme cât Dade Womack va avea grijă să le otrăvească mințile și sufletele. Și nu s-a născut încă omul care să fie mai intolerant decât Dade Womack. Ei, aș ține foarte mult să-ți intre bine-n cap cuvintele mele, Jenny. Eu știu ce vorbesc. Situația asta e foarte primejdioasă. Să nu treci cu vederea ce ți-am spus.

Trăgând aer adânc în piept, Jenny se lăsă pe speteaza fotoliului.

— Și ce are de gând să facă? întrebă ea peste o clipă...

— Nu există limită pentru ce poate el face, Jenny.

— Dar ceva tot trebuie să bănuiești, Milo.

— Nu știu. Chiar habar n-am.

— Dar ai putea să-l oprești, Milo.

— Nu, Jenny, nu pot.

— De ce nu poți?

După ce pufăi de mai multe ori din țigară, judecătorul Rainey începu să clatine grav din cap.

— Jenny, dacă-i vorba pe-așa, niciun om din Sallisaw ori din întreg comitatul Indianola nu dorește sau nu poate să-l oprească pe Dade Womack într-o chestiune ca asta, și Dade o știe foarte bine. De obicei sunt în stare să găsesc chichițe și procedee ca să câștig sau să ajung la o hotărâre de compromis în pricini obișnuite, ori să tergiversez o procedură *ad infinitum*, dar rămân neputincios ca un prunc nou-născut atunci când e vorba de o pricină rasială în orașul lui Dade Womack. Nu-mi pot îngădui să ies în stradă și să mă declar pe față împotriva lui în chestiunea asta, oricare ar fi

părerile mele personale. Aş fi boicotat de acum şi până la sfârşitul firesc al zilelor mele. Ăsta e oraşul meu, aici profesez eu avocatura şi aici trebuie să trăiesc. Din pricina asta, indiferent ce credem noi doi despre el...

— E un porc-de-câine... asta e!

— Poţi să spui că e un mare porc-de-câine, un bigot, un fanatic, un instigator, sau orice altceva ţi-ar trece prin minte, dar nu poţi anula faptul că într-adevăr se pricepe să aţâţe minţile şi simţămintele oamenilor de duzină şi poate s-o facă, iar în comitatul Indianola oamenii de duzină sunt de nouă ori mai numeroşi decât ceilalţi. În trecut am avut de nenumărate ori prilejul să-l văd pe Dade exercitându-şi puterea asupra oamenilor, şi treaba merge la fel de lin ca şi mecanismul unui ceasornic, şi e tot atât de lesne de întors, să ştii.

Cu mâna tremurândă, Jenny ridică paharul şi sorbi dintr-o înghiţitură tot restul de whisky. Judecătorul Rainey umplu la loc amândouă paharele.

— Nu ştiu ce să mai cred, zise Jenny uitându-se la judecătorul Rainey şi clătinând din cap uluită. Ştiu că ar trebui să te ascult, fiindcă eşti avocat şi prieten totodată, dar îmi e peste putinţă să fiu rea cu o făptură ca Lawana şi s-o azvârl afară din casa mea.

— Aşa o cheamă? întrebă judecătorul.

Jenny zâmbi.

— Lawana... Lawana Neleigh. Frumos nume de fată, nu-i aşa, Milo?

Judecătorul se grăbi să încuviinţeze:

— Sună tare frumos.

— Lawana e ea însăşi o fată foarte frumoasă. E atât de gingaşă şi vorbeşte atât de frumos. Ar trebui să vezi ce păr negru şi frumos are, cum îi luceşte şi-i scânteiază părul la lumină. Pe lângă al ei, bătrânul meu păr castaniu pare doar o mortăciune târâtă în casă de vreo pisică.

— Ei, Jenny, nu mai vorbi aşa despre tine, spuse judecătorul Rainey încruntându-se. De unde vine fata?

— De la Jenkinstown, din comitatul Palmetto.

— Îmi aduc aminte de vremea când în comitatul Palmetto erau foarte mulţi indieni. Şi aici, în Indianola, erau mulţi. De la ei se trage şi numele

comitatului. Până și Sallisaw și-a primit numele tot de la indieni, și nu și l-a mai schimbat după ce au venit albii și le-au luat pământurile.

— Lawana mi-a spus că bunicul ei a fost indian.

— Dar ce caută la Sallisaw?

— Umblă să-și găsească o slujbă într-un birou. Mi-a spus că a urmat doi ani la școala de comerț și a învățat acolo tot ce trebuie să știe cineva despre munca asta. Am îndemnat-o să se intereseze la Societatea de gaz și electricitate, sau la birourile din Palatul Administrativ.

Judecătorul Rainey o întrerupse cu o mișcare a mâinii.

— Jenny, n-are să poată găsi niciodată o asemenea slujbă la Sallisaw. Nici vorbă nu poate fi. Mai ales după zarva făcută în jurul ei de Dade Womack. Dacă ar fi vorba de treburi în gospodărie, să gătească ori să deretice prin casă, și să-și închirieze o locuință de cealaltă parte a Peachtree Street, ei, atunci n-ar fi nicio greutate. Dacă ai vrea să o sfătuiești în sensul ăsta, i-ai fi într-adevăr de folos.

Jenny privi multă vreme țintă la jarul de pe grătar. Doar ochii îi clipeau, gânditori.

— Uneori mi-e rușine de rasa din care fac parte, zise ea deodată, apăsându-și brațele pe pântece și apoi săltându-le. Asta fără nicio discuție. Oamenii albi pot să fie cei mai josnici dintre toți.

— Ascultă, Jenny, spuse judecătorul Rainey întinzându-se și bătând-o încet cu palma pe braț, nu te lăsa descumpănită, nu-ți pierde firea din pricina unei asemenea socoteli. Nu e prima întâmplare de felul ăsta petrecută la Sallisaw și nu va fi nici ultima. Oricât de puternice ar fi simțămintele tale, există și lucruri care nu pot fi schimbate după cum vrea omul. Este cu neputință să scoți cu un simplu bobârnac prejudecățile din mintea unor oameni ca Dade Womack.

— Am același drept ca și el să-mi păstrez propriile păreri și sentimente.

— Dreptul poți să-l ai, Jenny, dar nu ai puterea de a-ți exercita dreptul. Iar Dade o are.

— Milo, vorbești ca și cum ai ține cu el.

— Nu, nu ţin cu el. Urmez calea dictată de înţelepciune în împrejurările date şi-ţi dau sfaturi în acest sens. Toleranţa despre care vorbeşti tu în chestiunile rasiale trebuie să vină cândva, dar nu ne vom întâlni cu ea chiar mâine. Până atunci...

— Ceea ce am eu de gând să fac, voi face acum, şi nu altă dată! declară Jenny cu glas hotărât. Şi n-am să mă las înduplecată de vorbe.

— Ce vrei să spui cu asta, Jenny?

— Am hotărât că nu eu voi fi aceea care s-o silească pe fată să plece din casa mea numai fiindcă aşa vrea Dade Womack. Şi am să fac precum spun, să ştii. Mai întâi au încercat să mă silească să-l alung din casă pe Veasey Goodwillie, pe urmă a venit la rând Betty Woodruff, iar acum Lawana Neleigh. Am să mă ridic în apărarea drepturilor ei, la fel cum am făcut pentru Veasey şi pentru Betty. Lawana poate să se mute de la mine dacă vrea, dar eu n-am de gând s-o pun pe fugă.

— Ascultă-mă, Jenny. Situaţia de acum este cu totul diferită, şi în acelaşi timp mult mai serioasă. Nu are absolut nimic de-a face cu depravarea morală. Oamenii de la noi au învăţat să fie toleranţi în unele privinţe, dar...

— E casa mea şi am dreptul...

Telefonul de pe masă zbârnâi strident. Judecătorul Rainey tresări şi se îndreptă în fotoliu. Strânse nervos fălcile şi, înainte de a întinde mâna să ia receptorul, îl privi câteva clipe. Când îl ridică, telefonul tocmai începuse să sune a doua oară.

— Milo Rainey la aparat.

— *Hello*, Milo. Aici e Dade Womack.

Judecătorul Rainey se uită la Jenny, dar îşi mută repede privirea în altă parte.

— Hehei, *Hello*, Dade, răspunse amabil judecătorul. Îmi pare bine că te aud. Ce mai faci? Toţi ai tăi sunt bine? Cum se simte doamna Womack astă-seară?

— Foarte bine, Milo, foarte bine, mulţumesc. Cât se poate de bine. Dar tu?

— Încă în viață, Dade.

— Foarte bine, Milo, foarte bine. Ia ascultă, te-am sunat fiindcă ședeam așa, de unul singur, și mă întrebam dacă ai fi amator să mergi cu mine, într-o zi din săptămâna viitoare, să vânăm prepelițe. Se spune că la vremea asta e vânat berechet prin comitatul Palmetto, și mă calcă pe nervi când mă gândesc la mulțimea aceea de prepelițe cum stau acolo așa, proptite în târtița lor grăsană, iar eu nu fac nimic. O să-i luăm cu noi și pe Burge Cobber și Harry Drummond, ca să umplem mașina. Și o să le dăm posibilitatea să se arate folositori punându-i să ne aducă vreo câteva sticle de whisky. Ce zici de treaba asta, Milo?

— Sunt încântat, Dade. De-a dreptul încântat. De mult mă gândeam să mai ies și eu odată din birou și să respir aer curat de țară. Numai să-mi spui în ce zi anume vrei să mergem, Dade. Trebuie să-mi cumpăr câteva cartușe.

— Foarte bine, Milo, foarte bine. Am să-ți dau un telefon la începutul săptămânii viitoare, și-am să-ți spun în ce zi plecăm.

— Aștept să mă chemi. Noapte bună, Dade.

Începând să zâmbească, judecătorul Rainey se aplecă înspre masă, vrând să pună la loc receptorul.

— A, bine că mi-am adus aminte, Milo, vreau să te mai întreb ceva înainte de-a închide.

Judecătorul Rainey căzu la loc în fotoliu, și orice urmă de zâmbet îi dispăru de pe buze.

— Ce anume, Dade?

— Aș vrea să știu dacă ai avut până acum prilej să discuți cu Jenny Royster. Ți-aduci aminte... În legătură cu fata aceea neagră despre care ți-am vorbit. Cred că e prea târziu s-o mai scoți în noaptea asta din casa lui Jenny Royster, fiindcă s-a făcut aproape douăsprezece. Dar nici mâine nu e prea târziu... astfel ca la apusul soarelui să fie plecată de acolo și să se afle pe partea cealaltă a Peachtree Street. Să stai de vorbă pe îndelete cu Jenny Royster, Milo, și asigură-te că înțelege bine cât de serioasă e chestiunea asta. A trăit aici destul de mult ca să-și poată da seama ce gândesc și ce fac oamenii din Sallisaw când se întâmplă ceva de felul ăsta. Știu că Jenny

Royster e o clientă de-a ta şi m-ar durea sufletul, te asigur, să văd că se întâmplă cine ştie ce încurcătură într-o treabă în care ai fi amestecat personal. Procedează exact aşa cum crezi tu de cuviinţă, Milo, dar numai asigură-te că Jenny Royster înţelege limpede: niciun fel de negru nu se mută şi nu locuieşte de partea asta a Peachtree Street. *All right*, Milo?

— *All right*, Dade.

— Foarte bine, Milo, foarte bine. Dă-mi, te rog, un telefon mâine, după ce totul are să fie aranjat cu grijă. Noapte bună, Milo, noapte bună.

— Noapte bună, Dade.

— Ce-a spus? întrebă Jenny neliniştită, în vreme ce judecătorul lăsă receptorul să cadă în furcă.

Judecătorul Rainey se aplecă înainte şi scormoni cu vătraiul în focul de pe grătar. Părea obosit şi îmbătrânit în lumina flăcărilor ce-i luminau chipul brăzdat de cute adânci.

— Milo, ce-a spus Dade? stărui Jenny.

— Jenny, îi spuse judecătorul vorbind domol, Jenny, ştiu ce se petrece în sufletul tău când nu vrei s-o alungi pe fata aceea din casă, şi îţi admir atitudinea. Ţara asta ar fi o ţară mult mai bună dacă ar trăi în ea mulţi oameni ca tine. Dar uite ceea ce vreau eu să-ţi spun acum: sunt convins că singurul lucru înţelept e s-o faci să plece din casa ta chiar mâine, şi cât mai devreme, înainte de apusul soarelui. De fapt, chiar insist să faci aşa. Eu am mai trecut şi înainte prin asemenea încercări, şi astăzi, la vârsta mea, nu mă mai trage inima să vâslesc împotriva curentului. Se întoarse spre ea şi o privi cu asprime. Jenny, scapă-te de fată... scoate-o afară din casa ta mâine înainte de apusul soarelui! Mă auzi, Jenny?

Jenny tăcea. Strângea buzele cu înverşunare.

— Jenny! M-ai auzit?

— Da, te-am auzit, Milo.

— Ei, şi o să faci aşa?

— Nu.

Sam Moxley intră în bibliotecă şi scoase cenuşa de sub grătar. După aceea, zdrăngănind tare din căldarea în care adusese cărbuni şi hârşâind

apăsat cu vătraiul pe grătar, înteți focul. Se ridică gemând obosit, clătină din cap și cercetă orologiul de pe marginea căminului, socotind în tăcere ceasurile. Mormăi apoi nelămurit, dar fără să spună vreo vorbă, și se îndreptă spre ușă. Când trecu pe lângă fotoliul ocupat de Jenny, întoarse capul și privi în jos la ea ca și cum ar fi fost un străin pe care nu l-ar mai fi zărit în viața lui.

CAPITOLUL ZECE

TRECUSE de douăsprezece când Jenny părăsi casa mare şi albă a judecătorului Rainey, aşezată la capătul de sus al Morningside Street şi, în tăcerea nopţii, porni încet către casă. Ceaţa umedă ce se lăsase către seară se ridicase, şi acum o pâclă străvezie plutea peste grădini şi peste pavaj.

Jenny locuia doar cu două grupuri de case mai departe, şi îi spusese judecătorului Rainey că vrea să se ducă singură, pe jos, când acesta îi propusese s-o însoţească, pentru a fi sigur că ajunge cu bine acasă. Judele protestase, zicând că nu se cade să umble singură pe stradă la ora aceea din noapte, dar Jenny nu se lăsase înduplecată, aşa că o condusese doar până la poartă.

La o oră atât de târzie aproape toate clădirile de pe ambele părţi ale Morningside Street erau întunecate, dar luminile de la colţurile străzii străluceau cu putere, şi lui Jenny nu-i era frică să umble singură chiar şi după miezul nopţii. Pe de altă parte, ameninţările lui Dade Womack şi stăruinţa cu care judecătorul Rainey îi ceruse să n-o mai ţină încă o noapte pe Lawana Neleigh în casa ei o tulburaseră şi o mâhniseră atât de rău, încât nici măcar nu se mai gândise la teamă.

După ce trecu de biserica Rugged Cross, cufundată în întuneric şi ascunsă în parte de frunzişul stejarilor, Jenny ajunse acasă şi începu să urce scările de la intrare. Încă nu ajunsese la capătul lor, când auzi din verandă un târşâit de paşi şi hârşâitul unor picioare de scaun pe podea. Speriată de aceste zgomote şi simţind că o cuprinde frica pentru prima oară de când plecase de la judecătorul Rainey, Jenny rămase pe loc, neclintită. În timp ce

inima îi bătea cu putere, se întreba cât i-ar trebui unui vecin ca să ajungă până acolo dacă ea s-ar vedea silită să strige după ajutor.

Stând aşa pe treptele verandei şi gândindu-se ce să facă, Jenny izbuti să zărească pe cineva ridicându-se de pe scaun şi venind spre ea. Lămpile din hol şi din salon erau încă aprinse, dar pe verandă nu răzbătea decât o lumină foarte slabă. La început crezuse că Shorty Goodwillie o aştepta să se întoarcă de la judecătorul Rainey, dar când distinse silueta înaltă şi spătoasă a unui bărbat pe care nu-l putea recunoaşte în întuneric, fu de-a dreptul înfricoşată.

— Cine-i acolo? strigă ea, repezindu-se pe scări şi încercând să ajungă la uşă şi să pătrundă în casă, unde s-ar fi simţit în siguranţă. Ce cauţi aici?

În urma celor petrecute la locuinţa judecătorului Rainey, singurul om despre care îşi închipuia că ar fi posibil să se afle acolo la acea oră din noapte era Dade Womack. Începu să regrete că nu i-a îngăduit judecătorului Rainey s-o însoţească până acasă.

— Cine eşti dumneata? strigă ea din nou.

În vremea asta Jenny ajunsese la uşă.

— Eşti Dade Womack?

— Domnişoară Royster... eu sunt... Monty Biscoe.

Când deschise uşa, lumina puternică din hol căzu direct asupra lui Monty. Trecuse aproape un an de când îl văzuse ultima oară şi uitase cât de voinic, de înalt şi de musculos este. Putea să distingă că pe obrazul drept încă mai avea cicatricea lăsată de crampoanele unui bocanc de fotbal şi că trupul îi era mai masiv ca oricând. Monty se uita la ea, şi un zâmbet nesigur îi stăruia pe faţă.

— Sunt Monty Biscoe, domnişoară Royster, zise el pe când Jenny continua să-l privească fix. Vă mai aduceţi aminte de mine, nu-i aşa?

Deschizând şi mai larg uşa, Jenny păşi pragul.

— Ce cauţi aici, în casa mea, la ceasul ăsta din noapte? întrebă ea cu glas tăios. Acum, când ştia cine este, i se luase o piatră de pe inimă, dar încă respira sacadat, din pricina spaimei. M-ai speriat de era să-mi iasă sufletul, Monty Biscoe. Ce te-a apucat să faci o treabă ca asta? Ce vrei?

— Domnișoară Royster, n-am vrut să vă sperii, zise Monty cu voce spartă și parcă cerându-și iertare. Zău că n-am vrut. Îmi pare foarte rău. Dar trebuia neapărat să stau de vorbă ce dumneavoastră, domnișoară Royster. De aceea am așteptat să vă întoarceți. E ceva foarte important.

— Ai fi putut s-aștepți, ca oamenii cumsecade, să se lumineze de ziuă, Monty Biscoe, și nu să vii aici la miezul nopții și să mă faci să-mi sară inima de spaimă.

— Nu puteam s-aștept. Trebuia să vă văd în noaptea asta.

— Să mă vezi în ce scop?

— E vorba de Betty... Betty Woodruff.

— Ce-i cu ea?

— Păi... Betty locuiește aici, în casa dumneavoastră, și de aceea m-am gândit...

Jenny deschise larg ușa. Respirând, în fine, normal, stătu pe loc și îl cercetă cu priviri tăioase, la lumina puternică din hol. De mai multe ori la rând, Monty își vârî adânc mâinile în buzunare și repede le trase afară.

— Ai o îndrăzneală de măgar cretin, Monty Biscoe. Să vii aici așa cum ai venit, după ce acum un an ai avut o purtare atât de rușinoasă față de biata fată. Dacă altceva mai bun nu ai în tine, s-ar zice că cel puțin rușinea n-ar fi trebuit să-ți îngăduie să te mai arăți în casa asta, după ce cu atâta ticăloșie ai părăsit-o pe Betty și te-ai însurat cu profesoara cealaltă. Cel puțin acum las-o în pace pe Betty Woodruff. Ce putem avea noi de discutat? Vorbele nu mai pot schimba nimic, în orice caz. E prea târziu pentru așa ceva. Tu ți-ai căutat de mult de interesele tale și ai făcut ce-ai făcut.

— Domnișoară Royster, anul trecut m-am aflat într-o situație foarte grea. Ăsta-i adevărul. N-am avut cum mă feri de ce s-a întâmplat. Vă spun cu toată sinceritatea. Trebuie să mă credeți, domnișoară Royster. Am fost obligat să fac așa, ca să-mi păstrez slujba de antrenor de la școală. Dacă le-ar fi spus ălora...

— Cine și ce dac-ar fi spus cui?

— Dacă Mayrita i-ar fi spus directorului că a rămas însărcinată cu mine. Ăsta-i adevărul-adevărat, domnișoară Royster.

— Dacă vrei să afli un adevăr încă şi mai adevărat, am să-ţi spun eu unul, Monty Biscoe. Mai există un lucru pe care l-ai fi putut face în povestea asta.

— Ce anume, domnişoară Royster?

— Pe vremea când te ţineai de chestii dintr-astea, ai fi putut să intri în aceeaşi încurcătură cu Betty Woodruff, şi nu cu cealaltă profesoară, acum ştii?

— Sigur c-aş fi fericit să se fi întâmplat aşa, domnişoară Royster, mărturisi Monty cu înfrigurare. Lăsându-şi capul în piept, începu să frece podeaua verandei cu vârful unui pantof. De nu ştiu câte ori am încercat să vorbesc cu Betty despre chestia asta, dar ea nici n-a vrut s-audă.

Jenny îi râse în nas.

— Să vorbeşti despre chestia asta! Să vorbeşti! Vorbe... vorbe... vorbe! Din ce crezi tu că e făcută o fată? Numai din urechi? Poţi să fii tu un antrenor de fotbal cât muntele şi mătăhălos ca un juncan îndopat, dar n-ai avut în capul tău minte destulă să faci şi altceva decât să vorbeşti şi iar să vorbeşti. Şi în timp ce tu îi dădeai mereu cu gura, ce crezi că aştepta ea? Să se schimbe vremea? Dacă te-ai fi slujit de cap şi i-ai fi arătat că eşti bărbat, ar fi fost şi ea tot atât de doritoare ca orice altă fată. Dacă ţi-o da Dumnezeu zile destule, poate că odată şi odată ai să afli că atunci când o femeie iese cu un bărbat, aşteaptă să se întâmple şi altceva în afară de vorbărie. Altminteri, ar sta acasă şi şi-ar pune părul pe moaţe sau ar citi o carte. Betty Woodruff s-a văzut cu mulţi bărbaţi de când s-a întors la Sallisaw, în toamna asta, şi nu doar ca să le asculte trăncăneala.

Frământându-se nervos, Monty îşi cufundă adânc mâinile în buzunare.

— Despre asta vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnişoară Royster, zise el agitându-se mereu. Chiar despre asta. Dacă mi-aţi îngădui să intru în casă doar pentru... şi mai făcu un pas către uşă.

— Nu ştiu dacă să te primesc în casă, răspunse Jenny neîncrezătoare, urmărindu-i mişcările nervoase. Nu sunt sigură că ar fi o treabă înţeleaptă. Şi, la urma urmei, toată vorbăria asta nu poate schimba absolut nimic.

— Dar trebuie neapărat să discut cu dumneavoastră, domnișoară Royster, și nu-i plăcut pentru mine să vă țin atâta vreme în picioare aici, pe verandă. Dacă am putea sta jos undeva, ca să vă spun...

Jenny îl întrerupse cu o mișcare a mâinii.

— Nu văd la ce am putea ajunge, fie într-un fel, fie într-altul — indiferent ce ai spune și unde ai spune — dar dacă vrei, poți să intri pentru câteva minute. Până azi nu am oprit încă pe nimeni să intre în casa mea, și nu am de gând să încep chiar acum. Dar va trebui să te grăbești și să spui repede ce ai pe suflet, fiindcă a trecut de mult vremea la care obișnuiesc să mă bag în pat. Hai, vino înăuntru.

Monty se grăbi s-o urmeze pe Jenny în hol, închizând ușa în urma lui, apoi intrară în salon. La lumina puternică din încăpere, Monty părea mai masiv decât oricând. Avea mai mult de 1,80 metri în înălțime, era bine legat, cu brațe și picioare vânjoase, iar părul negru și tuns ca peria îi stătea drept în sus. Purta un vindiac gri și pantaloni maro fără dungă. Gulerul cămășii roșii era descheiat.

— Stai jos, îi spuse Jenny repezită, în vreme ce ea se așeza pe sofaua de pluș roșu. Ia ce scaun îți place.

Zâmbind strepezit, Monty se așeză pe scaunul cel mai apropiat. Își trase picioarele îndărăt și le ascunse sub scaun.

Jenny își împreună brațele peste pântece, săltându-le ușor, și îl privi bănuitoare.

— Te-ascult.

— Domnișoară Royster... începu tânărul.

Dar Jenny îl întrerupse numaidecât:

— Să știi, însă, dacă îți închipui cumva că ai să mă poți păcăli încă o dată, pe mine ori pe Betty Woodruff, indiferent pe care, înseamnă că nu ești nici cu prilejul ăsta mai deștept decât ai fost înainte. Pe Betty ai dus-o de nas o dată, dar a doua oară n-ai s-o mai poți păcăli câte zile ăi avea! Ei, și-acum dă-i înainte și spune-mi ce ai de spus.

Aplecându-se în față și gheboșându-și umerii largi, Monty își trecu degetele prin părul țepos și negru. Pe urmă își umezi cu limba buzele

uscate.

— Aş vrea să stau de vorbă cu Betty Woodruff, domnişoară Royster. Şi din nou îşi umezi buzele. De asta am venit aici.

Înainte de a-i răspunde, Jenny îl cercetă îndelung cu privirea. Îşi strânse braţele încrucişate peste pântece şi iarăşi le săltă.

— Să stai de vorbă cu ea despre ce?

— Domnişoară Royster, uitaţi cum stau lucrurile. Am fost ceva mai devreme prin oraş şi am auzit spunându-se multe despre ce s-a petrecut astă-seară la un motel. Şi tot ce se spunea era în legătură cu Betty. Am mai auzit şi înainte că ar fi avut multe întâlniri după ce s-a întors la Sallisaw, dar am crezut că sunt doar întâlniri obişnuite, aşa cum avusesem şi eu cu ea. Dar ce-am auzit acum în oraş era cu totul altceva. Lumea spune că seară de seară se ducea la unul din motelurile acelea de pe autostradă şi de fiecare dată se întâlnea cu alt bărbat. Se pare că nu-i om în oraş să nu ştie totul despre treaba asta, iar mie îmi vine foarte greu să cred ce vorbeşte lumea despre ea. Pot să vă asigur că sunt uluit. Nu era aşa pe vremea când mă vedeam eu cu ea, anul trecut.

— Şi ce-i cu asta?

— Păi, de aceea am venit încoace... să stau de vorbă cu ea astă-noapte. M-am gândit că poate...

Jenny se lăsă pe spate şi începu să râdă.

— Monty Biscoe, vorbeşti de parcă ai fi un puşti de şapte anişori, care a dat cuiva toate acadelele şi pe urmă se întoarce bâzâind, fiindcă vrea să le capete îndărăt. Şi iar începu să râdă. Acum ştiu de ce ai venit aici. Vrei îndărăt câteva acadele, până nu le-o mânca vreunul pe toate.

— Nu-i chiar aşa, răspunse Monty, trăgându-se până la marginea scaunului. Nu în felul ăsta m-am gândit eu, domnişoară Royster. Ce vreau acum e să-i spun lui Betty că m-am hotărât să demisionez din postul de antrenor la şcoală îndată ce terminăm şi ultimul meci din sezonul ăsta. Până atunci nu mai sunt decât trei săptămâni. Mi-am pus în gând să plec undeva, cât mai departe, cum ar fi în Tennessee sau Arkansas, ori poate chiar în

Texas, și să caut un alt post de antrenor. Și aș vrea ca Betty să meargă cu mine... și să ne căsătorim.

— Vorbești ca și cum ai fi pierdut și ce brumă de minte mai aveai, Monty Biscoe. Doar ești de mult însurat cu cealaltă profesoară. Betty Woodruff, sau oricare altă fată cu judecată, n-ar pleca niciodată așa, cu un bărbat însurat.

— Dar o să divorțez de Mayrita. Am și discutat cu un avocat despre treaba asta și mi-a spus c-are să găsească el destule motive de divorț. Zicea că pentru două sute de dolari rezolvă absolut totul. Iar pe urmă, imediat ce se termină divorțul, Betty și cu mine ne putem căsători.

— Asta crezi tu. Acum am să-ți spun și ce cred eu. Betty Woodruff n-are să se mărite cu tine după ce te-ai purtat cu ea așa cum te-ai purtat. Are prea multă minte ca să facă una ca asta, deși până acum n-a avut niciun fel de mândrie.

— Dar o iubesc ca un nebun, domnișoară Royster, declară Monty, frământându-se neliniștit pe scaun.

Jenny tăcu și continuă să-l privească.

— Sunt gata să fac orice dacă primește să plece cu mine și să ne căsătorim, zise tânărul.

— Sunt gata să-ți spun eu un lucru pe care l-ai putea face, îi răspunse Jenny.

— Ce anume, domnișoară Royster? întrebă Monty încrezător.

— Poți să te ridici și să pleci acasă. A trecut de mult ora mea de culcare, și-acum sunt obosită și mi-e somn. Chiar dacă ai sta aici toată noaptea și ai vorbi până ți s-ar muta gura la ceafă, tot n-aș sfătui-o pe Betty să plece din oraș și să facă măcar un pas — într-o parte, înainte, sau înapoi — cu un bărbat însurat, care a mai mințit-o o dată. Jenny își ridică încet de pe sofa trupul cărnos și se scula în picioare. Întorcându-i spatele lui Monty, se îndreptă spre ușă. Eu mă duc să mă culc. Noapte bună!

Îndesându-și mâinile în buzunare, Monty o urmări pe Jenny cu privirea, în vreme ce ea stingea luminile din salon. După aceea veni după ea în hol.

— Domnișoară Royster, nu-i vina mea dacă astăzi sunt însurat, zise Monty deznădăjduit. Mai întâi de toate, eu n-am rugat-o niciodată să se mărite cu mine. Ea a spus că, dacă nu mă însor, se duce şi reclamă directorului şi consiliului şcolar că-i însărcinată şi că eu sunt tatăl copilului. Iar ăia m-ar fi dat afară. De asta a trebuit să fac ce-am făcut.

— Ei, şi a născut copilul?

— Nu.

— Şi nici Betty Woodruff n-are să nască. Aşa că n-o să-ţi fie de niciun folos să dai mereu târcoale pe-aici, spunând că vrei să te însori cu ea din pricina asta, sau din orice altă pricină. Şi-acum, cu toate că ţi-am mai spus o dată, îţi spun din nou: Noapte bună, Monty Biscoe!

Monty se duse la picioarele scărilor şi rămase acolo uitându-se în sus, spre holul de la etaj. Jenny îl văzu cum pune piciorul pe prima treaptă.

— Să nu faci una ca asta, Monty Biscoe! auzi el din spate glasul lui Jenny. Să nu îndrăznești!

Monty o privi peste umăr.

— Nu mă poți opri, domnișoară Royster. De altminteri, dumneata nici n-ai de ce să te amesteci.

Apucase să mai facă un pas în sus pe scări, când Jenny alergă spre el şi îl înhăţă de braţ cu amândouă mâinile. Dar Monty se eliberă foarte uşor, cu o singură smucitură.

— Am venit aici să stau de vorbă cu Betty... şi am să stau!

Şi porni mai departe în sus pe scări.

— Veasey! Veasey! strigă Jenny din toate puterile. Vino repede, Veasey! Ajută-mă să-l opresc! Monty Biscoe încearcă să se ducă în cameră la Betty! Repede, Veasey!

— Nu-ți ajută la nimic dacă-l chemi, spuse Monty întorcându-se şi privind în jos către Jenny. Nu-i destul de înalt ca să care o găleată de apă fără s-o târască pe pământ.

Shorty Goodwillie veni în fugă până în capul scărilor, mai înainte ca Monty să poată ajunge la etaj. Stătea acolo, îmbrăcat în scurta lui cămaşă de noapte şi clipind din ochii orbiţi de lumina puternică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu-l lăsa să urce, Veasey! strigă Jenny urcând scările cât de repede putea. Nu-l lăsa să mai facă niciun pas! Ar vrea să se ducă sus şi să se bage în patul lui Betty!

Monty se opri acolo, pe trepte, şi se uită la Shorty.

— Ce cauţi aici, Monty? îl întrebă celălalt. Ce doreşti?

— Dă-te la o parte până nu-ţi ard una, Shorty, îi zise el ameninţător. Nu-s deloc bucuros să stâlcesc pe cineva aşa de mărunţel ca tine. Hai, dă-te la o parte, cum ţi-am spus.

— Nu-l asculta, Veasey! strigă Jenny.

Între timp Jenny ajunsese şi ea aproape de capul scărilor, iar peste o clipă se aruncă înainte şi-şi încleştă braţele în jurul picioarelor lui Monty.

Pierzându-şi echilibrul şi neizbutind să scape din strânsoare, Monty se prăvăli pe spate peste Jenny. Atunci ea îi dădu drumul, iar Monty se rostogoli în jos pe scări, bătând aerul cu mâinile şi bocănind cu capul pe trepte. Se întinse cât era de lung pe podeaua holului şi rămase câteva clipe năucit.

Jenny şi Shorty ajunseră lângă Monty înainte de-a apuca el să se scoale în picioare. După ce se pipăi la cap şi se frecă la ochi, Monty se ridică în genunchi şi pe urmă, foarte încet, în picioare. Când îl văzu pe Shorty stând între el şi scări, îl ridică şi-l aşeză drept în mijlocul holului.

— Bagă de seamă, Shorty. Dacă ţi-e milă de rasele tale, stai aici unde te afli.

Răsucindu-se iar în loc, o văzu pe Jenny proţăpită pe prima treaptă şi închizându-i drumul. Aprinsă la faţă şi clocotind de furie, se uita la el sfidătoare.

— Ieşi afară din casa mea, Monty Biscoe! strigă Jenny.

— Fă bine şi dă-te la o parte din faţa mea! răspunse Monty.

— Puţin îmi pasă cât de vlăjgan eşti şi cât de neobrăzat poţi vorbi! zise ea cu hotărâre. N-ai să urci la Betty. În privinţa asta, m-am hotărât, Monty Biscoe. În seara asta i-am dat fetei o doză mare de somnifere ca să-i potolesc nervii, şi nimeni n-are să se bage în patul ei când e prea

neputincioasă ca să-l gonească. Poate că n-oi fi eu sfântă în anume privințe, dar asta e ceva ce n-am să îngădui. Un an întreg nici n-ai vrut să știi de ea, până ce ai auzit bârfelile despre cele petrecute în noaptea asta, iar pe urmă te-au apucat poftele și-ai alergat încoace să te năpustești în patul ei. Asta-i pricina adevărată pentru care ai venit aici acum — ai minţit cu nerușinare când ai spus că vrei să divorțezi și să te însori cu ea. Mi-am dat seama după felul cum te-ai frământat toată vremea. Dar n-o să-ți meargă!

Fără o vorbă, Monty o împinse cu ușurință la o parte. După aceea porni din nou în sus pe scări, privind cu grijă în urmă, ca nu cumva Jenny să se repeadă iar și să-l prindă de picioare. Chiar în clipa când era să ajungă la etaj, Jenny alergă la telefon. Începu să formeze un număr cu cea mai mare iuțeală de care era în stare.

— Ce faci acolo? întrebă Monty din capul scărilor.

— Chem poliția, îi răspunse ea liniștită. Apoi îi strigă lui Shorty: Veasey, dacă vezi că vrea să mă împiedice să telefonez, dă fuga cât poți de repede și strigă din răsputeri să ne sară vecinii într-ajutor.

Strângându-și cămașa de noapte în jurul trupului, Shorty deschise ușa din față și alergă afară în noapte.

— Nu telefona, domnișoară Royster! se rugă Monty. Privi cu nostalgie înspre camera lui Betty din capătul celălalt al holului, apoi începu să coboare scările. Te rog nu telefona, domnișoară Royster! Mă dă imediat afară de la școală! Nu chema poliția!

— Dacă n-ai ieșit din casa asta până răspunde poliția la telefon, Monty Biscoe, poți fi sigur c-ai să fii aruncat afară din slujba de antrenor, fiindcă îți jur că am să declar la poliție absolut exact pentru ce motiv ai vrut să urci sus, în camera lui Betty. Iar asta o să te aranjeze definitiv.

— *All right*, domnișoară Royster, plec, zise el cu gas spart. Te rog să nu reclami nimic la poliție.

Uitându-se atent să vadă ce face Jenny la telefon și fără să mai scoată un singur cuvânt, Monty străbătu în grabă holul. Când ajunse în prag, o luă la fugă prin verandă și tot în fugă coborî scările către stradă.

Jenny aşteptă ca zgomotul paşilor să se stingă, pe urmă puse receptorul în furcă. Ieşi în verandă şi rămase acolo până ce Shorty, ţinându-şi cămaşa de noapte cât mai strâns înfăşurată în jurul trupului, se întoarse în casă. După ce încuie cu grijă uşa şi stinse luminile din hol, Jenny şi Shorty porniră pe scări în sus, să se culce.

Se aflau pe la jumătatea scărilor, când Jenny se opri deodată în loc şi îl apucă pe Shorty de braţ.

— Ia ascultă! îi zise ea încruntată. Parcă îmi aduc aminte că ţi-am spus să stai jos în salon şi să aştepţi până mă întorc! Ce-ai făcut în vremea asta acolo, la etaj? De ce n-ai făcut aşa cum ţi-am spus, Veasey Goodwillie?

— Jenny, îţi mărturisesc adevărul-adevărat. Era atât de târziu şi îngheţasem aşa de rău acolo jos, că a trebuit neapărat să mă culc şi să mă bag în aşternut, ca să mă mai încălzesc. Ăsta-i adevărul-adevărat, Jenny.

— Nu ştiu dacă să te cred sau nu, răspunse Jenny nesigură. Îţi cunosc năravurile, şi ar fi trebuit să mă gândesc bine de tot înainte de a pleca de acasă şi de-a te lăsa aici cu o chiriaşă nouă. Îi dădu drumul de braţ şi îl împinse încet în sus pe scări. Acum du-te repede de te culcă. Las’ că am eu grijă să nu se mai întâmple altă dată!

CAPITOLUL UNSPREZECE

SE LĂSASE o căldură ca de vară.

La vremea aceea a anului, o nouă schimbare bruscă a temperaturii era ceva neobișnuit; de obicei, în octombrie, după primul îngheț din toamnă, vremea rămânea rece și senină până în decembrie, când se porneau ploile de iarnă. Iar acum, pentru a doua oară în aceeași săptămână, temperatura trecuse de la o extremă la cealaltă.

În dimineața aceea, puțin după ce se crăpase de ziuă, nori negri și amenințători se ridicaseră deasupra zării dinspre miazăzi și se întinseseră cu repeziciune peste câmpuri și peste pășuni, stârnind vârtejuri de praf și răbufniri de vânt ca la apropierea unei furtuni din toiul verii. Totuși, nu plouase, iar către sfârșitul dimineții trecuse și amenințarea averselor. În schimb, aerul cald și umed venit dinspre golf atârna în văzduh ca o pătură cenușie și udă, împiedicând soarele să atingă fața pământului. La amiază, oamenii începură să deschidă ușile și ferestrele caselor ca să întâmpine aerul văratic ce se răspândea pe străzi într-o adiere îmbălsămată.

Mulți dintre negustorii de îmbrăcăminte din Sallisaw, care-și aveau prăvăliile chiar în Piața Palatului Administrativ, se plimbau numai în talie de colo până colo pe trotuar și se plângeau unul altuia de neașteptata întoarcere a vremii călduroase. Unii dintre ei făceau presupuneri cu privire la intrarea climei într-un nou ciclu, iar alții ocărau știința că a stricat vechea și sănătoasa rânduială a naturii. Oprindu-se din când în când și clătinând din cap cu tristețe, negustorii priveau abătuți vitrinele încărcate cu haine de iarnă, se gândeau la prăvăliile goale de mușterii și socoteau cât are să mai

treacă până ce vremea şi-o relua cursul firesc. După cum învăţaseră din ani îndelungi de negustorie, oamenii de la ţară n-aveau să înceapă a veni la oraş să-şi cumpere haine de iarnă cât avea să ţină vremea călduroasă.

Pe latura dinspre sud a pieţei, la postul de pompieri, un pompier care-şi scosese haina îşi rezemase scaunul de zidul de cărămidă şi moţăia lenevind în căldura amiezii.

La parterul unei clădiri dinspre partea de răsărit a pieţei, acolo unde se aflau birourile de avocaţi, un avocat aştepta să înceapă şedinţele de după-amiază ale instanţelor. Şedea cu picioarele ridicate pe pervazul ferestrei deschise, şi în ultima jumătate de oră nu făcuse nici cea mai mică mişcare.

După ce îşi consumase prânzul adus într-o pungă de hârtie, un şofer de taxi îşi lăsase maşina lângă trotuar şi se întinsese pe pajiştea din faţa Palatului Administrativ, acoperindu-şi faţa cu un jurnal ca să nu-l sâcâie porumbeii. Trecuse multă vreme de când adormise.

La marginea dinspre apus a pieţei, la cafeneaua Johnny Reb, ai cărei pereţi erau împodobiţi cu insigne şi drapele ale confederaţilor[11], caloriferul fusese închis şi se dăduse drumul ventilatoarelor, iar aproape toţi cei aşezaţi la bar cereau ceai de la gheaţă în loc de cafea fierbinte.

Lawana Neleigh pornise în oraş încă de la zece dimineaţa şi alergase de la un birou la altul ca să ceară de lucru, iar acum era obosită şi descurajată. Cu toate acestea, rămânea încă hotărâtă să încerce mai departe, până ce va izbuti să-şi găsească o slujbă.

Când intră în biroul de asigurări şi tranzacţii imobiliare al lui Cleve Mangrum, Lawana încă mai nădăjduia să găsească o slujbă convenabilă, dar Cleve îi spuse că angajase de mai multă vreme o secretară, iar de alte ajutoare nu avea nevoie. Secretara lui Cleve tocmai plecase, fiind ora ei liberă pentru dejun, şi în birou nu se mai afla atunci nimeni. În timp ce Lawana dădea să plece, Cleve întinse mâna şi o apucă de braţ.

— Stai puţin, spuse el. Vreau să te întreb ceva. Vino înapoi.

Ţinând-o strâns de braţ, Cleve o trase către fundul încăperii, dincolo de peretele despărţitor al biroului, unde nimeni nu i-ar fi putut vedea din stradă.

— Ce vreţi să mă întrebaţi? se interesă Lawana, încercând să-şi elibereze braţul din strânsoare. Dacă nu aveţi niciun post liber pentru mine...

— Nu fi nervoasă, zise Cleve, trăgând-o şi mai departe de peretele despărţitor. N-are de ce să-ţi fie teamă.

Fata tot încerca să scape din strânsoare.

— Cum te cheamă? întrebă Cleve.

— Lawana Neleigh.

— De câtă vreme eşti la Sallisaw?

— De ieri.

— De unde ai venit?

— Din comitatul Palmetto.

— Nu poţi căpăta o slujbă de felul celei despre care vorbeai. Nu în oraşul ăsta. Îţi pierzi vremea degeaba. Dar eu pot să găsesc altceva pentru tine. Şi aş face-o cu mare plăcere. Ce spui?

— Despre ce fel de slujbă vorbiţi?

— Nevastă-mea are nevoie de cineva s-o ajute la gospodărie. O să ai leafă bună, şi-avem şi o cameră în spatele casei, pentru tine. Camera ţi-am da-o gratis, nu ar trebui să plăteşti nicio chirie. Totul ar fi în cea mai perfectă ordine. O pot convinge pe nevastă-mea să te angajeze. Tocmai vrea să vină în oraş şi să caute pe cineva pentru slujba asta. Tot ce ai de făcut e să fii fată înţelegătoare, şi-atunci lucrurile au să meargă strună. Ce zici?

— Nu vreau muncă de servitoare. Vreau o muncă de birou.

Cleve o cuprinse cu braţul şi o smuci, lipindu-i trupul de trupul lui. Lawana se zbătu să se elibereze ca să poată fugi în stradă, dar puterile ei erau cu totul copleşite de ale bărbatului. Închise ochii când îi simţi pe faţă şi pe gât răsuflarea fierbinte.

— Lăsaţi-mă în pace, se rugă ea, abia mai putând să respire în strânsoarea aceea puternică. Lăsaţi-mă, vă rog, să plec.

— Nu trebuie să vorbeşti aşa, zise Cleve. O să am grijă de tine să nu-ţi lipsească nimic.

Lawana nu-şi dădu seama că îi descheiase unele părţi ale îmbrăcăminţii decât atunci când simţi mâinile bărbatului alunecându-i pe trupul gol. De îndată ce înţelese ce se întâmplase, deşi se temea să nu-şi rupă hainele, se zbătu cu şi mai multă disperare să-l împingă la o parte şi să scape. Dar el o înlănţui atât de strâns cu braţele, încât nu mai putu face nicio mişcare.

— Vreau să-ţi spun ceva, zise bărbatul, aruncându-i drept în faţă suflarea lui fierbinte. De multă vreme n-am mai văzut o fată atât de frumoasă cum eşti tu. Şi de când aştept să se ivească una ca tine! Eşti chiar aşa cum îmi doream eu. Iar dacă ai să te porţi frumos cu mine, n-o să-ţi lipsească nimic. De când mă ştiu, am avut o slăbiciune pentru fetele de felul tău... ai chiar culoarea care îmi place. Spune numai un cuvânt, şi să vezi ce frumos o să mă port, şi câtă grijă o să am de tine. Ce zici?

Lawana scutură din cap, refuzând să răspundă.

— N-ai să câştigi nimic scuturând aşa din cap, îi spuse Cleve. Am să te ţin aici până ai să spui ceva... şi trebuie să-mi dai răspunsul cuvenit, nu altul.

— Dacă nu mă lăsaţi să plec, am să strig, zise Lawana.

— N-ai decât să strigi. Strigă până n-ai să mai poţi. Nimeni nu te aude de aici, din fund. Dar dacă încerci s-o faci, ştiu eu cum să te liniştesc.

Simţea că îi desface şi mai mult îmbrăcămintea, dar era atât de slabă şi de istovită, încât nici nu mai încercă să-l oprească.

— N-are să-ţi pară rău, îl auzi ea spunând. Am să fac totul pentru tine. Nu trebuie decât să te porţi frumos, şi să vezi câtă grijă o să am de tine. Ai auzit? Îţi promit.

— Ce vrei? întrebă Lawana peste câteva clipe.

— Ce-ţi închipui că vreau? Ce vrea oricine de la o fată frumoasă ca tine. Nu-i nevoie să te lămuresc cu de-amănuntul, că doar ştii despre ce vorbesc. Ţi-am spus că îmi place culoarea ta, şi îmi place din ce în ce mai mult.

— Te rog, lasă-mă să plec... nu mă ţine aici, se rugă Lawana. Eu nu-s dintr-alea.

— Nu există decât un singur fel de femei... cele pe care le doresc.

— Nu... nu!

— Ce înseamnă asta? Crezi că eşti prea de soi pentru mine?

— Nu ştiu... dar te rog lasă-mă să plec.

— Dacă-ţi face plăcere, n-ai decât să-i dai înainte spunând că nu vrei, dar cu vorba nu mă opreşti de la ce vreau eu.

Prinzând-o cu un braţ de mijloc şi cu celălalt pe sub genunchi, Cleve se lăsă jos pe podea, trăgând-o pe fată după sine. Când se dădu şi mai aproape de ea, Lawana începu să plângă.

— Nu merită să plângi pentru treaba asta, o sfătui Cleve. Dacă te porţi frumos cu mine şi eşti înţelegătoare, n-are să-ţi pară rău. Ţi-am promis-o şi am să mă ţin de cuvânt.

Cineva deschise uşa din faţă şi intră în birou, venind din stradă, iar Cleve se şi repezi să-i pună Lawanei palma peste gură, pentru a o împiedica să strige. Peretele despărţitor era mai înalt decât un stat de om, şi Cleve n-avea cum să vadă pe deasupra lui. Pe când stătea în aşteptare, sperând că, oricine ar fi fost cel care intrase în birou, până la urmă avea să plece, auzi zgomot de paşi pe podeaua goală.

— Cleve! Unde eşti, Cleve?

Îndată ce recunoscu vocea neveste-sii, o ridică pe Lawana în picioare şi o împinse către uşa din spate. În timp ce deschise uşa şi îi făcu vânt afară în alee, nevastă-sa îl strigă încă o dată. Întorcându-se cu faţa spre încăpere, văzu pe podea pantofii şi poşeta fetei. Îi ridică de jos şi i-i aruncă, apoi trânti uşa şi o încuie înainte ca nevastă-sa să fi ajuns la uşiţa din capătul peretelui despărţitor.

Ameţită şi tremurând din tot trupul, Lawana alergă o bucată bună pe alee, înainte de a se opri în loc să-şi încheie îmbrăcămintea şi să-şi ridice părul de pe faţă. Nu era nimeni pe-acolo s-o vadă, aşa că se rezemă de zidul unei clădiri, până ce se simţi în stare să umble şi să ajungă-n stradă.

Deşi încă nu găsise de lucru, după cele petrecute în biroul de asigurări şi tranzacţii imobiliare al lui Cleve Mangrum, era prea tulburată ca să poată căuta mai departe, şi ştia că va trebui să aştepte până a doua zi ca s-o ia iar de la capăt.

Lawana nu-şi dădu seama cât de slăbită şi înfometată era până nu ieşi la capătul aleii şi ajunse de cealaltă parte a pieţei. Se făcuse aproape ora două, şi nu mai mâncase nimic de la gustarea luată dis-de-dimineaţă. Doar la câţiva paşi mai încolo era un local de dejun, de unde se auzea până-n stradă muzica prietenoasă şi îmbietoare a unui tonomat.

După ce intră în cafeneaua Johnny Reb, abia apucă să înainteze câţiva paşi, când Bud Purdy, patronul, se repezi de lângă maşina de marcat şi îi tăie calea. Omul nu scosese nicio vorbă şi, deci, neavând cum să cunoască rostul acestui gest, Lawana încercă să-l ocolească, pentru a ajunge la bar.

Bud Purdy trecu din nou în faţa ei, întinzând de astă dată mâna şi oprind-o să mai înainteze. Muzica puternică a tonomatului continuă, iar râsetele şi zarva gălăgioasă făcută de cei vreo zece clienţi aflaţi în cafenea scăzură treptat pe măsură ce fiecare întorcea capul şi se uita la fată.

Cu mâna încă întinsă, Bud se apropie de ea. Lawana trebui să se tragă îndărăt.

— Ei?! exclamă Bud morocănos.

Fata era atât de uluită de purtarea lui, încât nu ştia ce să spună.

— Ce cauţi aici? întrebă Bud pe un ton la fel de ursuz. Ce vrei?

— Am intrat să mănânc ceva.

— Nu poţi mânca aici.

— De ce nu?

— Ştii tu foarte bine de ce.

Lawana scutură din cap.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ai să înţelegi imediat. Mi-am rezervat dreptul de a refuza să servesc pe oricine nu-mi place... iar printre ăia eşti şi tu.

Patronul arătă cu degetul un anunţ mare scris pe un carton atârnat pe perete, în spatele maşinii de marcat.

— Dacă n-ai chiorât de tot, ce scrie pe afiş are să te lămurească pe deplin. Cască bine ochii acolo şi pe urmă ieşi afară din localul meu.

— Nu înţeleg, zise fata buimăcită.

Muzica puternică încetă brusc şi putu să audă râsetele câtorva dintre clienţii aşezaţi la bar.

— Dacă tot n-ai înţeles încă despre ce este vorba, spuse Bud râzând scurt, ar trebui să te grăbeşti să afli. Mie mi se pare însă că numai faci pe mortu-n păpuşoi şi încerci să ne duci pe noi de nas.

Bud lăsă mâna în jos, întoarse capul şi se uită spre clienţii aşezaţi la bar. Toţi stăteau cu ochii aţintiţi la el şi aşteptau să vadă ce are să facă. Pe urmă, vorbind destul de tare ca să poată fi auzit de oricine, se adresă iar fetei:

— De când eşti în oraş?

— De ieri.

— Şi de unde ai venit?

— Din comitatul Palmetto.

— După cum te porţi, nu s-ar părea. Te porţi de parcă ai veni de undeva din Nord. Cum te cheamă?

— Lawana... Lawana Neleigh.

— Ei, nu ştiu cum o fi pe-acolo de unde vii cu-adevărat, dar ştiu cum e la noi. Oraşul ăsta e un oraş de oameni albi. Gata, acum ieşi de-aici, aşa cum ţi-am spus.

Muzica tonomatului izbucni deodată, cu un zgomot asurzitor. Oamenii din cafenea încă o priveau, dar ea nu le mai putea auzi râsul. Chipurile lor se retraseră treptat, până ce ajunseră grozav de depărtate şi confuze.

Ridicând din nou mâna, Bud Purdy o împinse înapoi pe Lawana până dincolo de uşă. Când ajunseră în stradă, lăsă mâna în jos şi o privi cercetător. Peste o clipă îi zâmbi, pentru prima oară. Lawana se trase îndărăt, iar el păşi înainte.

— Stai puţin, îi spuse Bud, făcându-i cu ochiul. Nu pleca încă. Am să-ţi spun ceva.

Lawana se uită la el fără să-i răspundă.

— Aici în stradă pot să te văd mult mai bine, zise Bud coborând vocea şi vorbind pe un ton de intimitate. Zău că aş putea să mă îndrăgostesc de tine, Lawana. Hai să stăm puţin de vorbă. Ce zici?

Bud aşteptă să-i răspundă ceva, dar fata continua să tacă.

— Permite-mi să-ţi spun ceva, Lawana. Îmi pare foarte bine că ai intrat în cafenea chiar acum. Te rog să mă crezi. Fiindcă de n-ai fi intrat, nu te-aş fi cunoscut. Hai să ne întâlnim la noapte şi să petrecem în doi. Ce zici? Da?

Fata se depărtă de el. Aruncând peste umăr o privire către cei care şedeau în cafenea şi se uitau la ei pe fereastră, Bud porni în pas cu Lawana. Lăsaseră în urmă cafeneaua Johnny Reb şi treceau prin faţa unui magazin de îmbrăcăminte. O chelneriţă şi câţiva clienţi ieşiseră din cafenea şi se uitau la ei cum merg.

— De ce nu răspunzi nimic? întrebă Bud. Nu trebuie să mai fii supărată pe mine. Când ne vedem diseară, am să te răsplătesc eu pentru toate.

— Te rog, lasă-mă în pace, îi zise fata.

— Vreau să-ţi spun ceva. Nu mă sfiesc deloc să recunosc că-mi place culoarea pielii tale, şi să ştii că îmi place din ce în ce mai mult. Am o mare slăbiciune pentru fete cu tenul aşa, ca al tău. Mă dă gata.

Lawana continua să meargă înainte pe stradă, ca şi cum n-ar fi auzit niciun singur cuvânt din cele rostite de Bud.

— Umbli cu nasul pe sus şi faci pe nebuna, nu-i aşa? Te porţi de parcă ai vrea să spui că eşti prea de soi pentru unul ca mine, aşa-i? Da’ nu mă duci! Doar cât mă uit la tine, şi pot să-ţi spun că alergi şi tu la distracţie ca oricare alta. Ce zici de petrecerea aia în doi? Ei? Vii, da? Ştii doar că-mi place tenul tău. Vrei să te întorci aici la noapte, pe la ceasurile zece? Atunci închid cafeneaua. La ora aceea e numai bine. N-o să mai fie nimeni altcineva, doar eu singur. Să vii la uşa din spate. Am să te aştept acolo. Aşa... să nu uiţi... diseară la zece.

Grăbind pasul, Lawana stărui în tăcerea ei.

— Nu vrei să fim prieteni buni? întrebă el insistent. N-are să-ţi pară rău. Întotdeauna mi-au plăcut fetele ca tine, şi genul tău mai mult decât oricare. Te-ntorci încoace diseară la zece? Ai să fii aici, da? Hai, te rog, spune că da!

Între timp ajunseseră aproape la colţ, şi Lawana începu să meargă cât putea mai repede, ca să scape odată de el. Bud o însoţi până la bordura

trotuarului şi acolo se opri.

— Ia ascultă! strigă el în gura mare, pe când Lawana traversa strada. Tu trebuie să fii aia despre care am auzit! De-aceea te porţi de parcă ai fi mult prea dată dracului pentru un alb! Nu vrei să bănuiască nimeni că eşti mulatră! Dar eu recunosc dintr-o ochire mulatrul.

Lawana nu privi înapoi.

După ce străbătu în grabă Piaţa Palatului Administrativ, porni înainte pe Morningside Street, către casa lui Jenny Royster, aflată cu patru grupuri de clădiri mai în sus. Lacrimile îi umpleau ochii şi trebui să se oprească de mai multe ori ca să şi-i şteargă şi să poată vedea pe unde merge. Încerca să nu se gândească la felul cum se purtase Bud Purdy cu ea în cafenea şi la modul cum îi vorbise pe trotuar, dar ştia bine că niciodată n-avea să mai uite cele întâmplate.

Şi în vreme ce înainta încet pe stradă, dându-şi seama că nu izbutise să-şi găsească slujbă, Lawana era atât de nefericită şi descurajată, încât dorea să nu fi venit niciodată la Sallisaw. Nicăieri nu primise nici cea mai slabă încurajare, nimeni n-o întrebase măcar ce calificare şi ce practică are; nu fuseseră dispuşi nici cel puţin să-i primească o cerere de serviciu. Aproape de fiecare dată când intra într-un birou, o întâmpina cineva şi îi spunea că nu au niciun fel de post liber. Până şi la Societatea de gaz şi electricitate, care avea cele mai mari birouri comerciale din oraş, i se spusese că orice cerere de angajare trebuie depusă la birourile centralei, iar secţia din Sallisaw nu avea la dispoziţie formulare în acest scop.

După ce trecuse de Piaţa Palatului Administrativ, Lawana nu mai zărise niciun om pe stradă până ajunse la jumătatea drumului către casa lui Jenny Royster. Atunci auzi pe cineva fluierând voios, şi când îşi ridică privirea, îl văzu pe Shorty Goodwillie venind spre ea. În clipa aceea era însă prea târziu să mai treacă pe cealaltă parte a străzii, ca să evite discuţia cu el.

Shorty se ducea în oraş să-şi petreacă după-amiaza şi se grăbea într-acolo cu paşii lui mărunţi şi fluiera cât putea mai tare. Avea obiceiul ca în fiecare zi la ora aceea să se ducă în oraş să joace biliard cocoţat pe banca pe care ceilalţi jucători îi îngăduiau s-o folosească şi să bea câteva sticle de

bere la vreun bar. Mai târziu, după ce se terminau ședințele instanțelor judecătorești, de obicei se organiza o partidă de pocher la postul de pompieri, iar lui Shorty îi plăcea să joace orice variantă de pocher, până ce se făcea ora când trebuia să se ducă acasă, unde în fiecare seară îl aștepta fără greș cina.

Zâmbindu-i grăbit, Lawana îl salută pe Shorty cu o înclinare a capului și încercă să treacă pe lângă el fără să se oprească. Dar Shorty i se proțăpi drept în față, așa că nu mai avu încotro.

— *Hello*, Lawana, zise el zâmbindu-i prietenos și uitându-se la ea drept în sus.

— *Hello*, răspunse Lawana.

— Unde ai fost?

— În oraș.

— Dar de ce te întorci atât de devreme? N-ai găsit slujbă?

Fata clătină din cap.

— Nu.

— N-ai găsit?! exclamă el compătimitor, cu glasul lui pițigăiat. Ei, asta-i destul de rău, Lawana. Dar, oricum ar fi, îmi închipui că nu te așteptai să găsești chiar de la prima încercare. Trebuie timp ca să găsești o slujbă, și eu am auzit întotdeauna că, cu cât mai greu o găsești, cu atâta mai bine îți merge pe urmă. Ai auzit vreodată teoria asta?

Lawana încercă să se stăpânească și să nu plângă, dar fu silită să-și șteargă lacrimile de pe obraji.

— De asta plângi... fiindcă nu ți-ai găsit imediat slujbă?

Fata se uită la el, dar nu încercă să-i răspundă.

— Nu te amărî, Lawana, o sfătui Shorty, întinzându-se spre mâna ei și strângându-i-o încurajator. În câteva zile ai să găsești slujbă pe placul tău. Se zice că slujbă găsești întotdeauna atunci când te aștepți mai puțin. Ai auzit vreodată teoria asta?

Shorty aşteptă, încă ținând-o de mână, dar când văzu că fata nu spune nimic, o cuprinse cu brațele peste coapse și o strânse așa cum știa că-i place lui Jenny să fie strânsă. Iar capul și-l cuibări la pântecele ei.

— Îți spun eu ce-am să fac în chestia asta, zise Shorty repede, uitându-se în sus la ea. Mă duc chiar acum în oraș și întreb peste tot, să văd cine știe unde se găsește o slujbă. Ăsta-i cel mai sigur mijloc de găsit slujbă: să cauți și să vorbești cu oamenii. Iar dacă am să dau peste ceva sigur azi, îți spun imediat ce mă întorc acasă.

Lawana îl împinse deoparte.

— Nu, să nu faci așa ceva, se împotrivi ea. Te rog să nu faci nimic din ce ai spus adineauri.

— De ce nu? întrebă Shorty. Ce-i rău dacă am să fac așa? Doar ai nevoie de slujbă, nu? De ce să nu-ți dau o mână de ajutor? Lui Jenny așa i-ai spus astă-noapte. Te-am auzit eu.

— Acum nu mai știu sigur... nu sunt sigură ce aș vrea să fac, îi spuse ea, urnindu-se din loc. Dar te rog să nu faci nimic din ce ai spus adineauri. Nu vreau!

Până să apuce el să deschidă gura, fata plecase repede în sus pe stradă.

— Ciudat fel de-a vorbi și la fata asta! își spuse Shorty cu voce tare, răsucindu-se în loc și pornind din nou spre oraș.

11 Adică ale taberei alcătuite de statele sclavagiste din Sud în timpul Războiului de Secesiune (1861-1965). *Johnny Reb* este folosit ca poreclă sau nume generic pentru soldații sudiști. (*n.tr.*)

CAPITOLUL DOISPREZECE

CÂND AJUNSE atât de aproape încât putea să vadă casa lui Jenny Royster, Lawana ridică privirea şi o zări pe Betty Woodruff coborând treptele verandei cu o valiză şi un maldăr de haine.

Imediat în urma ei şi vorbind întruna foarte aprins, venea Jenny, care, mergând cât de iute îi îngăduia trupul cărnos, străbătu veranda şi se repezi pe scări către maşina alb-albastră ce staţiona în faţa casei. Aerul era fierbinte şi umed, şi de aceea, nefiind obişnuită să se chinuiască şi să se zbuciume atât de mult ziua, pe asemenea căldură, Jenny îşi ştergea cu mişcări largi sudoarea ce i se scurgea pe obraji şi pe gât.

Betty aşează valiza în maşină şi aruncă nepăsătoare hainele pe bancheta din spate. Avusese în mână şi o pereche de pantofi, iar când unul dintre ei îi scăpă pe trotuar, îl ridică de jos şi îl azvârli în maşină.

Văzând-o pe Lawana că urcă strada, Jenny începu să dea din mâini cu disperare, făcând semn fetei să vină mai repede.

— Hai iute încoace, Lawana, vino şi ajută-mă s-o opresc! strigă Jenny, foarte agitată. Nu trebuie s-o lăsăm pe Betty să plece. Nu-şi dă seama ce face! Tare mi-e frică să nu-i fi stricat ceva la cap somniferele alea. Orice i-aş spune, tot nu m-ascultă!

Când Lawana ajunse lângă Jenny, Betty şi pornise înapoi spre casă pentru a-şi aduce alte lucruri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lawana.

— Vai, e ceva cumplit... ceva înspăimântător! strigă Jenny, frecându-şi cu amândouă mâinile faţa năduşită. Betty vrea să-şi strângă toate hainele şi

să plece! Trebuie s-o oprim! Trebuie să facem ceva! Pentru binele ei trebuie s-o oprim să plece! Biata fată şi-a ieşit cu totul din minţi! Uită-te numai ce face!

— Dar de ce pleacă?

— Vai, nu ştiu... nu-şi dă seama nici măcar pe ce lume e! Atât de rău şi-a ieşit din minţi! Trebuie să găsim ceva ca s-o readucem în simţiri!

Între timp Betty intrase în casă, iar Jenny o urmă până la treptele verandei. Din pricina oboselii tremura şi gâfâia şi îşi ştergea sudoarea de pe faţă cu mişcări largi şi dezordonate ale mâinilor.

— N-ai să faci o prostie ca asta, Betty Wooddruff! strigă ea prin uşa deschisă. Nu te las! M-ai auzit? Ai să rămâi aici unde eşti, acasă la tine! Auzi ce spun?

Înainte ca Jenny să poată urca toate treptele pentru a încerca s-o oprească în casă, Betty ieşi cu o altă valiză şi cu paltonul ei cel gros. Cum nu izbuti s-o ajungă şi s-o prindă de braţ, Jenny se ţinu iar după ea până la maşină.

— Nu-mi pasă de vorbele tale, Betty Woodruff! strigă Jenny cu durere, când o văzu că-şi aruncă paltonul pe bancheta din spate. N-am să te las să pleci aşa. Nu mi-aş mai ierta-o până la capătul zilelor mele dacă nu te-aş opri acum. Mă auzi?

— Ţi-am spus că m-am hotărât definitiv, rosti Betty liniştită, întorcându-se cu faţa spre Jenny. De-acum încolo, orice ai zice, oricât te-ai zbate, e zadarnic, că tot n-am să-mi schimb hotărârea. Am avut destulă vreme să mă gândesc, iar în clipa de faţă ştiu foarte bine ce fac. Plec, Jenny, asta-i, şi nimic altceva.

— Dar nu se poate!

— Ba se poate!

— Chiar dacă eu nu vreau?

— Chiar.

— Porumbiţo, te rog ascult-o pe bătrâna şi necăjita Jenny, insistă ea înlăcrimată. Te rog nu-ţi strânge aşa lucrurile şi nu pleca. Dacă pleci tu, toate au să se năruiască. Pur şi simplu n-aş putea să îndur. Mai mult ca sigur

aș muri de inimă. Hai să intrăm în casă, să stăm jos și să discutăm puțin despre treaba asta. Ai s-o faci pentru biata Jenny, nu-i așa, porumbițo?

— Ți-am mai spus că m-am hotărât să plec, Jenny, și trebuie să plec. Oricât am vorbi, tot nu mai putem schimba nimic. M-am făcut de râs în asemenea hal, că mi-e rușine să mă privesc în oglindă. Trebuie să mă duc undeva și să încerc să uit ce s-a întâmplat. Vreau să mă duc într-un loc unde nimeni n-a auzit de mine, unde nimeni nu mă cunoaște, și să devin alt om după toate astea. Nu mai pot vieți cu mine însămi — așa cum am fost până acum — nici măcar o singură zi de-aici înainte. Plecarea de aici este singurul lucru pe care îl mai pot face în clipa de față, Jenny. De asta trebuie să plec.

— Te rog, porumbițo, ascultă-mă puțin, stărui Jenny. Are să treacă și asta. Știu ce simți acum, dar n-o să dureze cât lumea. Și oamenii n-au să vorbească despre tine așa cum crezi tu. Îți dau cuvântul meu de onoare c-o să am grijă și-o să curm orice palavre dacă aud șoptindu-se o singură vorbă despre purtarea ta. Și în orice caz, peste câteva zile orice bârfeli au să se stingă și nimeni n-are să mai spună nicio vorbă despre tine. Vorbele de felul ăsta vin și se duc, și am trăit destul ca să știu cum pot fi oprite, la fel de bine cum știu și să le stârnesc. Și, înainte de orice, iau asupra mea toată vina, fiindcă te-am lăsat să faci ce-ai făcut.

— Nimic din toate astea nu mai poate fi de folos acum, Jenny, răspunse Betty, neclintită. E prea târziu ca să se mai poată drege ceva. Am ajuns de râsul orașului. Trebuie să plec, fiindcă numai așa pot să nu mai fiu eu însămi.

— Te rog ascultă-mă, porumbițo. N-ai făcut niciun lucru pe care nu l-au făcut o mulțime de alte femei — într-un fel ori într-altul. Mai curând sau mai târziu, un lucru ca ăsta se întâmplă fiecăreia. Întreabă ce fată vrei tu dacă nu crezi că-i adevărat.

Jenny întinse mâna spre Lawana, o apucă de braț și o trase mai aproape.

— Lawana, mărturisește cum ți s-a întâmplat ție... mărturisește-i cât de ușor ți-ai pierdut din când în când capul pentru câte un bărbat. Asta o să-i

dovedească lui Betty ce i-am spus eu. Haide, mărturisește-i.

— Dar nu știu... nu știu ce să-i spun, protestă Lawana.

Dezamăgită și iritată, Jenny o împinse pe Lawana deoparte și se întoarse către Betty.

— Atunci, uită-te la mine, porumbițo. Eu sunt cel mai bun exemplu care poate exista. Poate nu ți-ar veni să crezi, dacă te uiți azi la mine, dar a fost o vreme, și nu e prea mult de-atunci, când lumea bârfea pe socoteala mea de să te îngrozești. Și uite că am ajuns astăzi femeie respectabilă, retrasă din afaceri.

— Nu-mi pasă ce-o să trăncănească după asta lumea din Sallisaw despre mine, îi răspunse Betty, la fel de dârză și neînduplecată. Dacă-i place, oricine poate să bârfească pe socoteala mea. De-acum încolo n-au decât să spună câte în lună și-n stele, care ce-i vine la gură. Pe mine nu mă interesează — fie vorbe bune, fie vorbe rele — fiindcă au să bârfească pe socoteala celei care am fost, nu a celei care am să fiu. Și, în afară de asta, oricum tot n-o să fiu aici să-i aud.

— Dacă nu-ți pasă ce spune lumea despre tine, atunci pentru ce trebuie să mai pleci așa, porumbițo?

Betty nu-i răspunse.

— Știu eu care-i necazul cel adevărat, spuse Jenny după un moment de gândire. Toate vorbele astea nu fac două parale. Ar fi trebuit să înțeleg mai repede. E antrenorul ăla de fotbal de-acolo, de la școală, e Monty Biscoe. Ăsta-i necazul adevărat. Încă nu ai trecut peste ce s-a întâmplat acum un an, și încă îți pui inima pe jăratic pentru el. Istoria asta e o rușine și un păcat strigător la cer! Aș putea să mă duc și s-o ciomăgesc pe toate părțile pe prefăcuta aceea de profesoară fiindcă l-a păcălit și l-a obligat să se însoare cu ea. Dar ce-aș vrea eu mai degrabă să fac ar fi s-o gonesc, plesnind-o cu ciomagul peste fundul ăla al ei bâțâitor, de-aici până la Summer Glade și îndărăt, ba chiar așa s-ar putea să și fac dacă m-o mai întărâta mult. Acum știu cu siguranță că n-a fost niciodată însărcinată — ca să spun numai atâta — nici atunci și nici de-atunci încoace. Azi-noapte am aflat tot adevărul.

— Despre ce naiba vorbești? întrebă Betty, curioasă.

Jenny își șterse sudoarea de pe față.

— Porumbițo, tu n-ai știut, fiindcă dormeai dusă, dar azi-noapte a venit aici Monty Biscoe și s-a milogit de mine să-l las să vină sus, în camera ta. Când a văzut că nu-l las, a pornit să urce scările, și nu l-am putut opri decât amenințând că chem poliția. Doar nu era să stau ca de lemn și să-i îngădui să se bage în patul tău după ce te îndopasem cu somniferele acelea și nu mai știai nici care-i albă și care-i neagră. Uite, porumbițo, dacă ai vrea să intrăm îndărăt în casă și să stăm de vorbă ca oamenii, îți dau cuvântul meu de onoare...

— Nu vreau să-l mai văd în viața mea... nici să mai aud de numele lui nu vreau! zise Betty cu înverșunare.

— Porumbițo, eu știu de ce vorbești așa. Din mândrie. Orice femeie are oarecare mândrie, și chiar se cuvine să aibă, dar ca o femeie să fie fericită, mai trebuie și altceva decât mândrie. Stai numai o clipă și te gândește cât de adevărate sunt vorbele mele. Ei, eu știu cum s-o întorc în chip cuviincios astfel ca tu să-ți păstrezi câtă mândrie vrei și să-l ai și pe el. Tot ce-ți rămâne de făcut e să mă asculți, fiindcă eu știu din instinct cum trebuie să procedezi în împrejurări dintr-astea. Mă duc chiar eu să stau de vorbă cu Monty Biscoe și, după ce am să termin discuția cu el, primul lucru pe care o să-l vezi are să fie dumnealui târându-se în patru labe în fața ta și rugându-te să-l primești înapoi. Nici n-ai idee ce ușor e! Și să nu-ți faci vreo grijă din pricină că e însurat. Alții au divorțat pentru motive mult mai neînsemnate decât are Monty Biscoe, și chiar de-o fi să fie ultima mea faptă bună pe lumea asta, tot o să am grijă ca judecătorul Rainey să aranjeze treaba. Și pe urmă te trezești măritată cu el până nici n-apuci să-ți dai seama. Asta îți promit eu, pe cuvânt de onoare! Ei, porumbițo, nu vrei să-ți duci lucrurile îndărăt în casă și să rămâi?

— Doar ți-am spus de nu știu câte ori că am terminat cu el, și să știi că așa e, răspunse Betty, neîmblânzită. N-are rost să mai vorbim despre asta. Niciodată n-aș mai avea încredere în el. Cum aș putea să mai am? Cât am fost logodiți, el făcea pe-ascuns dragoste cu Mayrita Yeager. Acum sunt bucuroasă că s-a întâmplat așa cum s-a întâmplat. Are exact ce merită. Sper

c-o să rămână întotdeauna însurat cu ea şi că n-o să poată divorţa niciodată. Orice om ca el trebuie să fie nefericit, şi sper că de acum încolo fiecare minut din viaţă are să-i fie un chin.

Jenny îşi ridică poalele rochiei şi îşi şterse faţa năduşită. După ce se zbătuse atâta ca s-o convingă pe Betty să nu plece, părea obosită şi descurajată.

— Ei, dacă astea-s adevăratele tale simţăminte pentru el, bănuiesc că nu îmi mai rămâne nimic de făcut, zise Jenny amărâtă. Eu am încercat, dar uite că nu-mi mai vine în minte nimic care să pledeze în favoarea lui, care să te facă să ţii la el atâta cât să nu mai pleci. Continuând să vorbească, se întoarse şi se uită gânditoare la Lawana: Poate că pentru noi toate e o lecţie bună, din care să tragem învăţăminte. Să ţii minte asta, Lawana, şi să nu îngădui niciodată să ţi se întâmple aşa ceva. Dacă o să fii atentă la lucruri dintr-astea, n-ai să înduri şi tu aceleaşi chinuri. Iar când ai să întâlneşti un bărbat pe care îl vrei numai pentru tine, ai grijă şi vezi ce faci ca să nu poată veni altă femeie să ţi-l ia fără ştiinţa ta. Ăsta-i singurul lucru urât pe care l-am spus vreodată despre femei, şi nu-mi pare rău că l-am spus, deşi sunt şi eu femeie. Dar ăsta-i adevărul: nu poţi avea încredere în ele că n-au să se lege de bărbatul alteia. Şi, zâmbind pentru prima oară, Jenny puse mâna pe braţul lui Betty: Nu mă mai pot certa cu tine, porumbiţo. Am vorbit atâta, că abia îmi mai trag sufletul. Îmi pare foarte rău că pleci, dar, la urma urmei, faci ce se cuvine să fie făcut. Dacă vrei să afli adevărul-adevărat, niciodată n-am avut cine ştie ce respect pentru antrenorii ăia de la şcoală, antrenori de fotbal sau de ce-or fi ei. Ştiu ce spun, fiindcă la vremea mea am avut şi eu legături personale cu unii dintre ei. Întotdeauna am fost de părere că e o meserie prea de nimica pentru un bărbat în toată firea. Cât e ziulica de lungă bat mingea, împreună cu o mână de şcolari, iar când se lasă noaptea, încep să gonească după femei, de parcă ar fi câini nărăviţi la găini şi scăpaţi în curtea păsărilor. Mie întotdeauna mi-a plăcut un bărbat ca toţi oamenii — dintr-aceia pe care să-i poţi ţine noaptea sub plapumă şi să ştii unde se află de câte ori te întorci de pe o parte pe cealaltă.

Betty îşi împreună braţele în jurul gâtului cărnos al lui Jenny şi o strânse la piept cu duioşie.

— Îmi pare foarte rău că plec şi te las, Jenny, fiindcă ai fost atât de bună şi de drăguţă cu mine. Dar nu mai pot rămâne în Sallisaw. Trebuie să plec şi să mă duc într-altă parte, undeva unde să nu mă cunoască nimeni. Am să-ţi fiu însă veşnic recunoscătoare, Jenny, şi veşnic am să-mi aduc aminte de tine. Dacă s-o întâmpla să am vreun noroc şi să-mi meargă bine, am să-ţi dau de veste. Dar dacă n-oi izbuti...

Jenny se agăţă de ea cu deznădejde, încercând să prelungească acele ultime minute. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Nu vorbi aşa, porumbiţo. O fată ca tine are să ştie întotdeauna cum să se descurce în lume.

Betty încercă să se depărteze şi să se urce în maşină, dar braţele lui Jenny erau puternic încleştate în jurul ei.

— Unde ai să te duci tu în lumea asta largă, porumbiţo? hohoti Jenny, cutremurându-se din tot trupul. De unde am să aflu eu unde eşti şi cum o duci? Cum am să mă mai întâlnesc eu vreodată cu tine?

— Am să mă urc în maşină şi-o să mă tot duc... o să mă tot duc. Nu ştiu unde anume. De fapt, nici nu-mi pasă. Poate o să mă duc în Florida, poate în California. Dar am să mă descurc, Jenny. Să nu-mi duci grija. Tu te-ai descurcat atâta vreme singură, şi dacă ai putut s-o faci tu, am să mă descurc şi eu. Rămâi cu bine, Jenny.

În sfârşit, putu să plece.

— Cu bine, porumbiţo, răspunse Jenny, în vreme ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Să nu mai laşi vreodată o altă profesoară să-ţi ia bărbatul. Nu există pe lume cale mai sigură şi mai iute ca o femeie să-şi piardă încrederea în sine.

După ce-i strânse mâna Lawanei şi o îmbrăţişă în grabă, Betty se urcă în maşină. Pornise motorul şi tocmai se pregătea să plece la drum, când Jenny dădu fuga şi se aruncă peste portieră.

— Porumbiţo, promite-mi un lucru! Dacă vreodată te răzgândeşti şi vrei să te întorci înapoi, sau dacă dai de un bărbat care nu se dovedeşte a fi

om, vreau să vii de-a dreptul la bătrâna şi necăjita Jenny. Promite-mi lucrul ăsta, porumbiţo!

— N-am să uit, răspunse Betty. Am să ţin minte.

Jenny se agăţa cu deznădejde de portieră.

— Şi încă ceva, porumbiţo. Sunt o făptură grozav de sentimentală, şi dacă ai să-mi trimiţi câte o ilustrată de Crăciun, de 4 Iulie[12] ori în ocazii dintr-astea, poţi fi sigură c-o să mă bucur tare mult. Ai să faci asta pentru bătrâna şi necăjita Jenny, nu-i aşa?

— N-am să uit nici asta.

Maşina se urni lin din loc. Cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, Jenny încercă să se atârne de portieră, pe când automobilul înainta din ce în mai repede. Jenny ajunse aproape să alerge, dar când nu mai putu să ţină pasul cu maşina, mâinile îi alunecară de pe portieră. Continuă să meargă în urma ei până la primul colţ.

După aceea maşina vopsită în albastru şi alb alergă cu viteză pe Morningside Street înspre autostrada naţională. Stând stingheră în mijlocul străzii şi gâfâind din greu, Jenny o urmări cu tristeţe, până ce n-o mai putu vedea.

Multă vreme după ce dispăru maşina lui Betty, Jenny se întoarse înapoi pe trotuar, unde o aştepta Lawana. Fără să facă vreo sforţare pentru a-şi opri lacrimile, o chemă cu un semn pe fată, apoi se târî încetişor către casă. Nu rostiră niciun cuvânt până ce ajunseră în casă şi intrară în salon.

— E cea mai tristă zi pe care am trăit-o până astăzi! strigă Jenny, căzând cu faţa în jos pe sofa. Şi începu să bată cu pumnii în somiera de pluş roşu. Ştiu cu siguranţă că n-am s-o mai văd pe Betty Woodruff câte zile oi trăi, şi mi-a fost chiar ca o fiică. E cel mai îngrozitor dintre câte necazuri şi ghinioane am avut de îndurat până astăzi.

Peste câtva timp se ridică în capul oaselor pe sofa şi privi prin toată camera — scaunele, şi masa, şi tablourile de pe pereţi — ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama ce lucru mult îndrăgit pierise de la locul lui obişnuit. În cele din urmă, ochii ei sticloşi din pricina durerii priviră neajutoraţi spre Lawana.

— Lawana, porumbițo, nu poți să-ți dai seama cât mă doare sufletul s-o văd pe Betty plecând pentru totdeauna, așa cum a plecat. E ca și când ai da o ființă dragă pe mâna cioclilor, s-o înmormânteze în cimitir. Poate că e chiar și mai rău, fiindcă ea încă trăiește, dar e la fel de dispărută. Îi făcu semn fetei să se apropie: Lawana, porumbițo, stai aici lângă mine și ține-mă de mână. Nu pot îndura să fiu singură într-un moment ca ăsta. Trebuie să am pe cineva, să-l pot atinge și simți aproape.

De îndată ce Lawana veni și se așeză pe sofa, Jenny o cuprinse în brațe.

— Porumbițo, promite-mi că niciodată n-ai să pleci și n-ai să mă părăsești așa, se rugă Jenny, strângând-o la piept cu deznădejde. Dacă vrei să afli adevărul-adevărat, sunt atât de sentimentală și slabă de suflet, că m-aș răsuci ca un vrej uscat și m-aș prăpădi dacă ai pleca și tu cum a plecat Betty și m-ai lăsa singură-singurică. Numai o femeie ca mine poate ști cât de înspăimântător e să fii singură-singurică pe lumea asta. Își șterse cu mâna lacrimile de pe față. E adevărat că îl mai am încă pe Veasey Goodwillie, dar numai o parte din timp, fiindcă opt sau nouă luni pe an e plecat în turneu cu circul, și există mereu primejdia să se încurce cu vreo pitică și să nu se mai întoarcă la mine. Și am început să mă tem că judecătorul Rainey nu se va hotărî niciodată să se însoare cu mine. Aluzii a făcut până acum câte vrei, dar uite că timpul trece, zilele se scurg una după alta, și el nu spune de fapt nimic sigur. La vârsta mea mi-ar fi cu neputință să trăiesc singură de la un capăt la altul al anului. Când a ajuns la anii mei, chiar și unei femei respectabile și retrase din afaceri, așa ca mine, îi pare rău că nu s-a măritat la vremea când era încă destul de arătoasă ca să găsească un bărbat. La o vreme ca asta, orice bărbat e bun, cât o fi el de leneș, de lasă-mă-să-te-las și de păcătos. Dar nu cred că mai pot trage nădejde prea mare, dacă nu se întâmplă foarte repede ceva neprevăzut, și de asta am nevoie de tine să-mi ții tovărășie. Te rog spune-mi că n-ai să pleci și n-ai să mă lași singură, porumbițo.

Telefonul din hol sună strident. Jenny nu-l luă în seamă. După ce sună a doua oară, și pe urmă a treia oară, se ridică în capul oaselor, încruntându-se

plictisită. Era sigură că cineva o caută pe Betty, şi se hotărâse să nu răspundă.

Dar telefonul continuă să sune întruna, şi zbârnâitul devenea din ce în ce mai insistent şi mai nerăbdător.

— Răspund eu în locul tău, zise Lawana, ridicându-se în picioare.

Apucând-o de braţ, Jenny o trase înapoi pe sofa.

— Nu! se împotrivi ea, aruncându-i o privire încruntată. Nu vreau să faci asta, porumbiţo. E mai bine să răspund eu. Ştiu ce trebuie să spun dacă o caută cineva pe Betty Woodruff. Nu vreau să poată vorbi cu tine niciunul dintr-ăia.

Telefonul continuă să sune în răstimpul cât Jenny străbătu salonul şi trecu în hol. Când se aşeză pe scaunul de lângă telefon şi ridică receptorul, era furioasă.

— Nu ştiu cine eşti şi nici nu vreau să aflu, dar nu-i aici şi nici n-are să mai fie, iar eu nu vreau s-o mai caute nimeni la telefonul ăsta! Vorbea cu voce puternică şi tăioasă. Acum închide aparatul şi să nu mai suni!

După asta urmă pe fir un scurt răstimp de tăcere.

— Cu cine vorbeşti, Jenny? auzi ea întrebarea judecătorului Rainey.

— O, vai! exclamă Jenny. Doamne sfinte! N-am ştiut că eşti tu, Milo! Îţi dai seama că dacă aş fi ştiut, nu vorbeam aşa. Credeam că e cineva care o caută pe Betty Woodruff.

Şi începu să-i povestească despre plecarea lui Betty şi cum spusese fata că n-avea să se mai întoarcă niciodată la Sallisaw.

— Betty şi-a strâns lucrurile, s-a urcat în maşină şi...

Judele Rainey o întrerupse:

— Jenny, unde-i acum Lawana Neleigh?

— Lawana-i chiar aici cu mine în casă, Milo. E o mare alinare pentru sufletul meu acum, când Betty a plecat, şi...

— Ascultă, Jenny, spuse aspru judecătorul, nu mai am timp să vin la tine acasă şi să discutăm despre asta, fiindcă e destul de târziu, mai e puţin şi se lasă seara. Prin urmare, trebuie să rezolvăm totul la telefon. E o chestiune foarte urgentă şi te rog să asculţi cu toată atenţia ce am să-ţi spun.

Și nici să nu-ți închipui că avem vreme de palavre, e vremea să trecem la fapte, Jenny.

— Milo, știu despre ce vorbești, dar n-am să fac așa cum zici tu. Ți-am spus și astă-noapte că n-am de gând s-o izgonesc din casă pe Lawana, și nu mi-am schimbat hotărârea. Când alții au încercat să mă sileacă să-i alung din casă pe Veasey Goodwillie și pe Betty Woodruff...

— Jenny, ți-am mai explicat și înainte că de data asta nu mai este vorba de abateri de la morală și vreau să încetezi odată și să nu mai privești chestiunea în felul ăsta. Unii oameni din orașul nostru sunt dominați de prejudecăți rasiale care acum au devenit un lucru inseparabil de ființa lor. Când intri în conflict cu asemenea treburi, nu mai poate exista compromis. Iată ce avem astăzi de înfruntat și iată din ce pricină chestiunea e atât de serioasă. După cum foarte bine știi, anumite persoane din Sallisaw...

— Nu mă interesează ce crede sau ce spune altcineva, oricine o fi el. M-am hotărât, și am să fac așa cum am hotărât. Pot fi și eu la fel de încăpățânată ca oricare altul.

— Jenny, te rog ascultă-mă, stărui judecătorul Rainey. De astă-noapte și până acum s-au petrecut fapte noi. Putem găsi o cale de a ieși din încurcătura stârnită în jurul fetei ăleia — Lawana Neleigh — și ar putea fi o soluție plăcută și echitabilă pentru toți cei interesați. Ar fi toată lumea mulțumită. Mie îmi place întotdeauna să obțin o hotărâre netă în favoarea clientului, dar când văd că nu-i posibil, și chiar așa se prezintă lucrurile acum, o soluție echitabilă mi se pare de fiecare dată cea mai înțeleaptă rezolvare. Îți vorbesc în calitate de avocat al tău, ca și în calitate de vechi prieten, și te-aș ruga să faci așa cum te sfătuiesc eu.

— Nu știu despre ce vorbești, Milo, răspunse Jenny foarte mirată. Niciodată nu m-am priceput la legi și la vorbe de-astea juridice, iar de cele mai multe ori nici nu înțeleg ce vor avocații să spună. Pentru mine toți avocații parcă vorbesc păsărește.

— Dacă ai să mă urmărești cu atenție, Jenny, zise răbdător judecătorul, am să te fac să înțelegi totul limpede și precis. Trebuie să-ți spun în cât mai

puţine cuvinte, fiindcă timpul e scurt şi se scurtează din ce în ce mai mult cu fiecare minut. Eşti atentă, Jenny?

— Ascult, răspunse Jenny.

— *All right*. Ţine însă minte că vreau neapărat să-mi urmezi sfatul în chestiunea asta. A fost nevoie să mă zbat toată ziua ca să ajung unde am ajuns, şi acum vreau să duc totul la bun sfârşit. Uite, după cum ştii, noaptea trecută Dade Womack mi-a spus cât de mult ţine ca astăzi, la apusul soarelui, fata aceea — Lawana — să plece din casa ta, iar dacă are de gând să rămână în Sallisaw, trebuie să-şi găsească locuinţă de cealaltă parte a Peachtree Street. Mă asculţi, Jenny?

— Te aud.

— Ei bine, mare parte din ziua de azi fata şi-a petrecut-o în oraş, umblând din birou în birou şi încercând să-şi găsească o muncă de secretariat. Dade a răspândit vorba că e o mulatră care vrea să se dea drept albă, iar acum nu mai există în Sallisaw om dispus să-i ofere o slujbă cum caută ea. Chiar cu puţin mai înainte am discutat încă o dată cu Dade, şi de asta te-am chemat. Şi am să vorbesc deschis şi direct de data asta, Jenny. Dade n-a văzut-o încă, dar a auzit despre ea de la diverşi oameni care au văzut-o, iar acum vrea ca fata să se ducă imediat la el la birou. E gata să aibă cu ea o discuţie în particular.

— Pentru ce? întrebă Jenny bănuitoare. Să discute cu ea despre ce?

— Pentru tine e uşor să ghiceşti, Jenny.

— Dar eu nu ghicesc nimic, ascult.

— Aşa, urmă judecătorul după un moment de tăcere. Ţinând seama de cele auzite în legătură cu Lawana, Dade zice că s-ar putea arăta dispus să-i poarte el de grijă. Are o mulţime de case şi apartamente în cartierul negrilor de-aici din oraş şi ar putea să-i ofere ei unul dintre cele mai bune, dacă o să se arate drăguţă cu el după ce or sta de vorbă pe-ndelete. Vezi, deci, important pentru tine e că n-o să mai ai niciun fel de supărări dacă o trimiţi chiar acum în oraş, să stea de vorbă cu Dade.

— Altceva? întrebă Jenny cu răceală.

— Jenny, astăzi am ţinut neîntrerupt legătura cu Dade şi îţi pot spune că e tot atât de hotărât ca şi mai înainte s-o silească să plece din casa ta şi să se mute din partea asta a oraşului. Îţi spun foarte sincer, Jenny, că am epuizat toate posibilităţile. De aceea am ajuns la convingerea că soluţia pe care ţi-am propus-o este cea mai fericită şi pentru tine, şi pentru toţi ceilalţi. Eu sunt gata s-o accept şi te sfătuiesc cu toată tăria să faci la fel. Ia spune, Jenny, ai s-o trimiţi chiar acum pe Lawana la biroul lui Dade Womack, să poată discuta cu ea?

— N-am s-o trimit! răspunse Jenny, fără să stea pe gânduri. Poţi fi sigur că n-am s-o trimit! Dacă Lawana vrea să se lase întreţinută de Dade Womack sau de oricine altul, o priveşte. Dar eu nu voi fi aceea care s-o sfătuiesc să facă fie şi măcar un singur pas pe calea asta. Dacă vrei să-i comunici şi lui Dade Womack că asta am spus eu, n-ai decât. Spune-i chiar de două ori, ca să fii sigur că a auzit. Dacă merită să fie întreţinută de el, atunci merită să stea şi în casa mea. Nu uita să-i spui şi treaba asta când o veni vorba. O fi ea mulatră sau indiancă, sau orice altceva, dar pentru mine este Lawana Neleigh şi atât, şi poate să rămână în casa mea cât timp i-o face plăcere.

— Jenny, eu ştiu ce e în sufletul tău, dar să nu uiţi că există şi împrejurări când e bine să te arăţi înţelegător. Iar eu rămân convins că ne aflăm într-una din împrejurările astea. Un astfel de compromis...

— Nu îl fac, Milo! Şi doar tu mă cunoşti! Asta-s eu: Jenny sunt, şi Jenny mă cheamă!

12 Sărbătoarea naţională a SUA — Ziua Independenţei. (*n.tr.*)

CAPITOLUL TREISPREZECE

ABIA TRECUSE ora patru după-amiază, când Dade Womack părăsi biroul de inscripţii imobiliare din Palatul Administrativ — o clădire cu colonade, din cărămidă roşie — şi o luă pe cărarea ce străbătea în diagonală peluza. De aici porni încet spre Harry’s Bar, pe latura de la răsărit a pieţei. Chiar la ora aceea din zi, aerul era cald şi umed, ceaţa cenuşie şi jilavă însă plutea pe deasupra pământului, iar Dade îşi scosese haina şi o ducea pe braţ. Pe stradă se afla foarte puţină lume, dar el era adânc cufundat în gânduri şi nu se opri să stea de vorbă cu nimeni.

Întotdeauna grijuliu şi prevăzător în astfel de chestiuni, Dade pierduse o mulţime de vreme cu cercetarea prealabilă a titlurilor şi a situaţiei ilegale ale unei noi proprietăţi pe care ar fi dorit s-o achiziţioneze.

În dimineaţa aceea hotărâse să acorde un împrumut de cinci mii de dolari, cu ipotecă de rangul întâi, asupra unui imobil din cartierul negrilor, situat deci de cealaltă parte a Peachtree Street şi era încântat de perspectivele ce i se deschideau astfel. Proprietarul imobilului care-l interesa suferise de curând câteva pierderi în afaceri, şi fiind presat de bancă pentru anumite plăţi, veni la Dade Womack să facă repede rost de bani şi să-şi achite datoriile. Imobilul era o clădire cu etaj, situat într-un excelent vad comercial, şi era ca nou, zidit cu mai puţin de cinci ani în urmă. Etajul fusese împărţit în şase apartamente de câte două camere, toate închiriate, iar parterul era ocupat de un restaurant cu dever mare, de o sală de biliard, o frizerie şi o băcănie.

Când avea să ajungă proprietar al acestui preţios imobil, ceea ce era sigur c-o să se întâmple în următorii doi sau trei ani, fie prin neplata datoriei, fie prin alte mijloace, însemna că toate acestea ar fi intrat în posesia lui. Dade era de pe acum proprietar a aproape jumătate din imobilele situate în cartierul negrilor din Sallisaw, ceea ce îi asigura cam jumătate din chiriile pentru locuinţe şi localuri plătite de cei două mii de negri care trăiau de partea aceea a Peachtree Street. Spusese cândva că ambiţia vieţii lui e să ajungă să ia chirie de la fiecare negru din Sallisaw, şi până în acel moment izbutise să nu îngăduie niciunuia să locuiască în alt cartier al oraşului.

Când Dade intră şi îşi azvârli haina pe un scaun, în afară de Harry Hoxie, patronul, înăuntru se mai aflau câţiva bărbaţi care şedeau la bar şi beau bere.

— *Hello*, Harry! zise Dade cu vocea lui răsunătoare, aruncând o monedă pe tejgheaua barului. Dă-i bătaie şi hai să facem o treabă ca lumea! Îşi scoase pălăria de pe cap şi o aruncă deoparte. Salutare, George... Bill... Joe... Fred! Mijindu-şi ochii, se uită la bărbatul aşezat în celălalt capăt al barului. Cine-i ăla de-acolo, care s-ascunde? E vreun cunoscut? Ori e vreun amărât de băiat de la ţară, venit acum de la Summer Glade sau de la Peewee Creek?

— Eu sunt... Houston Brusley, răspunse omul de la capătul celălalt al barului. Ce mai faci, Dade?

— Straşnic, foarte bine, cât se poate de bine, Houston! răspunse Dade cu voce tunătoare. Ce face doamna Houston?

— O duce destul de bine, Dade.

— Foarte bine, foarte bine, să ştii că mă bucur, Houston!

Se aplecă peste bar şi îi făcu semn lui Harry Hoxie.

— Harry, adă de-acolo de la tine din fund o sticlă din whisky-ul meu şi serveşte gentlemenilor ăstora de ispravă o adevărată băutură bărbătească. Nu-mi place să văd oameni întregi ca ei fără să aibă dinainte o băutură ca lumea. E o ruşine să-i vezi cum stau aici şi-s siliţi să înghită din sticle de limonadă apă de-aceea cu zeamă de caramele, chiar dac-or fi ei metodişti

sau baptiști. Nu m-ar lăsa sufletul să m-așez aici și să trag o dușcă de whisky, când ei nu dau pe gât decât bere spălăcită.

— Dade, de data asta sunt obligat să torn whisky-ul în pahare de bere, zise Harry, parcă cerându-și iertare. Nu-mi face nicio plăcere și sper că n-ai să te superi. Asta din pricină că, după câte am auzit, de vreo zi, două se tot fâțâie pe-aici un agent de la fisc, și nu pot risca să-mi pierd brevetul de bodegă. Știi cât de ușor îți ridică ăștia un brevet de bodegă dacă te prind că servești și altceva decât bere și vin.

— Dă-o dracului, Harry! Să torni whisky de-al meu în pahare de bere?! Pesemne c-ai înnebunit de tot!

— Știu că e whisky-ul tău, Dade, și-s bucuros să-ți fac un serviciu ținându-ți-l la dispoziție aici la mine, dar nu-mi convine să mă joc cu fiscul. S-ar putea să nu-mi mai văd niciodată înapoi brevetul de bodegă dacă mă prind cu whisky la bar. Trag nădejde c-am să mai trăiesc până oi vedea oamenii cu scaun la cap din țara asta votând legea pentru vinderea liberă a whisky-ului și aruncarea la gunoi a tuturor opreliștilor împuțite. Nu-mi place cum merg lucrurile în privința asta, așa cum nu-i place nimănui. Numai bisericoșii ăia de abstinenți sunt de vină...

— Necazul ăsta al tău l-am mai auzit și altă dată, Harry, și tot ca un prezbiterian vorbești, zise Dade, agitându-și mâna cu un gest plictisit. Dacă ești așa de fricos, dă-i drumul și toarnă whisky în pahare de bere. Tot e mai bine decât să-l pui în sticle de limonadă și să fii obligat să sugi din ele ca pruncul lapte din sfârc. Dade se întoarse și făcu cu ochiul spre cei din jur: Nu-i păcat când vezi cât de neajutorați sunt unii oameni? Dacă Harry ar avea un avocat bun, n-ar trebui să se frământe pentru fleacuri dintr-astea. Un avocat bun ar putea să-l țină în același timp pe Harry departe de pușcărie și totodată bodega deschisă. Dar s-ar părea că sunt oameni care nu învață nimic niciodată. N-am dreptate, Joe?

— Cine-i avocatul lui Harry, Dade? întrebă Joe, aplecându-și capul în clipa când Harry arunca în el cu șervetul.

— Avocatul lui Harry? rosti Dade ca să-l audă toată lumea. Eu credeam că tot orașul știe treaba asta. E judecătorul Milo Rainey, bineînțeles. Se

aplecă peste bar şi făcu din nou un semn ce voia să spună că are să le împărtăşească o taină: Da’ voi ştiţi de ce?

— De ce, Dade? întrebă cineva.

— Poate că n-ar trebui să vă spun. Nu s-ar cădea, de faţă cu Harry...

— Dă-i înainte, Dade! îl îndemnă Joe. Eu nu iau seama la fleacuri dintr-astea. Păi eu am fost şi paznic de noapte la dormitorul surorilor din spital.

— Bine, dacă zici tu că e în regulă, am să-ţi spun. Totul e din pricină că Harry poate plăti onorariul lui Milo cu una dintre mulatrele întreţinute de el în partea cealaltă a oraşului. Dar Harry îşi dă seama că pe mine nu m-ar putea plăti în felul ăsta, fiindcă eu am obicei să mi le aleg şi să mi le culeg singur, asta o ştie el foarte bine... nu mă mulţumesc cu ce îmi trimite unul şi altul.

Harry se duse în încăperea din fund şi aduse o sticlă din băutura lui Dade. De cum se întoarse, umplu cu whisky mai multe pahare cu bere şi le rândui pe bar.

— Am auzit că eşti pe cale să-ţi alegi singur încă una, Dade, zise Harry, ştergând întruna tejgheaua. Mi s-a spus că tocmai a sosit în oraş una frumoasă al naibii.

— Oarecare dreptate ai tu, Harry, răspunse Dade. Încă nu am văzut-o pe aia despre care vorbeşti, dar mi s-a povestit despre ea şi am cam început să fierb. Ridică unul dintre paharele de bere şi bău o înghiţitură de whisky. Într-un ceas, două o să ştiu mai multe despre ea. I-am şi trimis vorbă să vină la mine la birou să discutăm între patru ochi. Întotdeauna îmi place să cunosc pe cei proaspăt sosiţi în oraş.

— Asta am auzit întotdeauna spunându-se despre Dade Womack, încuviinţă careva. E om cu adevărat prietenos.

— Sunt un prieten de pus la rană până nu mă calcă vreunul pe coadă, şi vă spun asta deschis tuturor celor de-aici, din bar, ca să nu cumva să ziceţi că n-aţi ştiut. Nu vreau s-aud de nimeni că îi dă târcoale până ce nu mă hotărăsc eu mai întâi în privinţa ei.

Dade se uită pe rând la toți, dar niciunul nu spuse nimic. După ce mai bău o înghițitură de whisky, se îndreptă în scaun și se uită la ceasul din perete.

— Care din voi e în stare să-mi spună când apune soarele în seara asta, deși cerul e așa de înnorat? întrebă Dade, uitându-se la cadranul ceasului. Tocmai când vreau să aflu un lucru atât de simplu, nimeni nu poate zări soarele.

— Dade, răspunse unul dintre cei de față, aș putea să mă duc acasă și să văd când se culcă găinile în seara asta. Mai precis de-atâta n-am cum îți spune.

— Nevastă-mea are un almanah unde se arată ora exactă la care apune soarele, adăugă un altul, dar dacă mă duc acum să mă uit, nu mă mai lasă să ies din casă până mâine dimineață.

Dade se întoarse în loc și se uită la Harry Hoxie.

— Tu ar trebui să știi un lucru atât de simplu, Harry.

— Ar trebui, dar uite că nu știu. Însă de aflat, pot afla. Scrie chiar în jurnalul de azi. În fiecare zi arată ora la care răsare și ora la care apune soarele. Începu să răsfoiască jurnalul, până când dădu peste ce căuta. Uite-aici — cinci și treizeci și cinci, spuse el peste o clipă. Ai, va să zică, ora exactă, Dade. Cinci și treizeci și cinci precis, pe ziua și la data de azi.

— Foarte bine, Harry, bravo! zise Dade. Așa, ia mai toarnă la toată lumea încă un rând din whisky-ul meu... dar să pui porție dublă de data asta. Toarnă-ți și ție, hai, numai că trebuie să bei și tu tot dintr-un pahar de bere, așa cum ne-ai obligat pe noi, ceilalți, să bem.

În vreme ce Harry turna whisky, Dade se dădu aproape de George Southard și îi puse mâna pe umăr.

— George, acum e patru și jumătate, îi șopti Dade. Vino la mine la birou peste cincisprezece minute. Prin urmare, la cinci fără un sfert precis. Să nu vii prin față, pe la stradă, vino pe scările din dos, de pe alee, ca să nu te vadă nimeni. Și adă-l și pe Houston Brusley cu tine. Numai tu și cu el. Altcineva, nimeni. Vreau să vorbesc ceva cu tine și cu Houston. E ceva important. Și să fii punctual, bagă de seamă.

George încuviinţă dând din cap.

— Să nu sufli o vorbă nimănui, afară de Houston. Ştiu eu de ce îţi cer asta. Ai înţeles?

George încuviinţă, umflându-se în pene.

După ce termină whisky-ul din pahar, Dade îşi luă pălăria şi haina şi ieşi din bar fără să scoată o vorbă. Porni cu paşi repezi spre clădirea cu etaj de alături şi începu să urce scările, câte două deodată, înspre biroul lui.

Howard Newhouser, asociatul mai tânăr al lui Dade, şedea la fereastră şi se uita în jos, spre Piaţa Palatului Administrativ, dar se întoarse în loc de îndată ce îl auzi pe Dade intrând în birou. Howard era un tânăr foarte serios, de douăzeci şi şapte de ani, şi îşi trecuse examenul de avocat cu un an în urmă, îndată după ce terminase facultatea de Drept. Avea păr negru şi era un bărbat frumos, cu o fire delicată; pe buze îi flutura veşnic un zâmbet prietenos şi încă nu se însurase.

— Ceva nou? întrebă Dade în vreme ce străbătea camera.

— Nu, Dade, răspunse numaidecât Howard.

— N-a fost nimeni pe-aici după ce am plecat eu?

— Absolut nimeni, Dade.

— Ce se aude cu mulatra?

Howard clătină din cap.

— M-a căutat cineva la telefon?

— Nu.

— Vrei să spui că Milo Rainey n-a dat niciun telefon?

— Nu, Dade.

— Ei, atunci l-am aranjat! Să mă ia dracu’ dacă n-o să-i coc una de-o să mă ţină minte! Cine îşi închipuie dumnealui că e? A avut vreme berechet să facă ce trebuia făcut! Dade izbi cu putere în coşul de hârtii: Al dracului să fiu dacă mă duce el pe mine!

Se aşeză pe scaun şi se uită la câteva dintre hârtiile şi actele împrăştiate în dezordine pe birou. După o clipă, le întoarse cu faţa în jos şi le împinse deoparte.

— Howard, aştept să vină cineva încoace peste câteva minute, zise Dade fără să se uite la celălalt. Le-am spus lui George Southard şi lui Houston Brusley să fie aici la cinci fără un sfert. Şi am aflat şi la ce oră apune azi soarele.

Howard se aşeză de cealaltă parte a biroului. Începu să desfacă nişte clame de prins hârtii şi să le îndoaie în forme curioase.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Dade, încruntându-se şi privindu-l peste birou. De ce stai acolo atât de pleoştit?

Smucindu-şi scaunul mai aproape, Howard se aplecă şi mai mult peste birou.

— Dade, nu cred că e o idee fericită, răspunse el, vorbind rar şi cu hotărâre. Niciodată nu arătase mai serios şi mai îngrijorat decât în clipa aceea. E primejdios, Dade. Asta vreau să spun. Înseamnă să faci o greşeală. Şi n-aş vrea s-o faci.

Ridicând un vraf de acte, Dade le trânti cu putere pe birou. După aceea se răsturnă pe spate în scaun şi îşi propti picioarele într-un sertar al biroului. Răsuflând o dată adânc şi încleştându-şi mâinile la ceafă, se uită la Howard cu o privire pătrunzătoare. Ochii lui albaştri-cenuşii nici nu clipeau.

— Ce dracu’! exclamă el cu voce aspră. Ce mama dracului vrei să spui?

— Asta-i convingerea mea, Dade. Howard vorbea pe un ton sigur şi neînduplecat. E periculos să faci una ca asta. Există alte căi, mult mai înţelepte, ca să realizezi un lucru. Ştii foarte bine. Dacă ţi se pare că trebuie neapărat s-o faci, caută alte căi. Ceea ce pui tu la cale e un fel de sinucidere. Ar putea să te ducă la ruină.

— Ce fel de aiureli mai sunt şi astea? Cum adică? întrebă Dade, trântind sertarul şi ridicându-se drept pe scaun. Aşa vă învaţă astăzi să vorbiţi acolo, la facultatea de Drept?

— S-ar putea să pară nişte vorbe aiurite, Dade, dar eu cred că sunt mult mai înţelepte decât să-ţi asumi riscul la care vrei să te expui. Nu-mi face plăcere să-ţi vorbesc în felul ăsta, fiindcă nu sunt decât asociatul tău mai tânăr, şi tu ai o experienţă mult mai bogată decât a mea, dar nu mă pot opri

să nu ți-o spun. Eu vreau să trăiesc la Sallisaw și să practic avocatura încă mulți ani de-aici înainte, și ăsta e unul dintre motivele pentru care nu doresc să se întâmple așa ceva. Lumea are să-mi pună fapta asta în spinare, fiindcă oricine știe că suntem asociați în același birou de avocatură. Nu vreau însă cu niciun chip să am vreun amestec în povestea asta, și dacă aș putea, i-aș pune capăt imediat. Mai curând ori mai târziu, tot are să scape cineva o vorbă, iar atunci toată lumea o să afle că tu ai pus la cale totul, din umbră. De fiecare dată scapă unul o vorbă. Știi și tu. Și asta nu e bine. Să nu mergi până la capăt, Dade. Există și alte căi.

— Dă-o naibii de treabă, Howard Newhouser, dacă nu-ți place ce fac eu, de ce nu te retragi din asociație și nu pleci dracului din biroul ăsta?

— Am să mă retrag dacă o să faci ce spuneai adineauri că ai de gând, răspunse Howard. Va trebui să mă retrag.

Dade tăcu multă vreme, continuând să se uite la Howard pe deasupra biroului. Își aprinse o țigară și aruncă chibritul înspre scrumieră.

— Ascultă încoace, băiete, zise în cele din urmă Dade Womack, cu un zâmbet larg, întins pe chipu-i roșcovan. Ia aminte ce-ți spun. N-o să ne certăm pentru atâta lucru. Știu foarte bine cum vorbesc tinerii și nu-ți port dușmănie pentru ce mi-ai spus. La vârsta ta ai idealuri înalte, cum se zice, și ți se pare că ești dator să le sprijini cu vorbe vitejești și să debitezi un discurs școlăresc, amenințându-mă că te retragi din asociație. Nu face nimic. Înțeleg. Cu vremea ai să devii mai filosof și mai rațional, pas cu pas ai să înveți cum trebuie apreciată partea practică a vieții, așa cum facem și noi, ceilalți. Dade se aplecă în față, peste birou, urmând: Tu ai spus ce aveai de spus, și e rândul meu să-ți dau un sfat, spre binele tău. Eu am trăit în orașul ăsta al dracului de lungă vreme înainte de a veni tu, iar între timp am învățat cum trebuie să-l stăpânesc. Fiecare oraș trebuie stăpânit de cineva... iar orașul ăsta e al meu și îl stăpânesc așa cum îmi place. De aceea nu mi-e teamă de nimeni. Bagă bine de seamă ce spun! De nimeni!

Howard aruncă în coșul de hârtii clamele răsucite.

— Ai auzit ce-am spus, băiete?

— Am auzit.

— Ei?

Howard tăcea.

— Foarte bine, băiete, foarte bine, zise Dade surâzând. Ei, de-aici înainte să nu te mai gândeşti să te retragi din asociaţie. Ai înaintea ta un viitor strălucit atâta vreme cât lucrezi împreună cu mine. În câţiva ani pot să te fac om bogat. Sunt gata chiar să ţi-o promit, atât de sigur sunt. Şi nu mă gândesc la mici ciupeli, cu clienţi de cinci dolari bucata într-un biet birou de avocatură... departe de mine gândul ăsta! Aşa ceva e pentru neajutoraţi. Mă gândesc la afaceri grase, cu bani grămadă. Mi-am întocmit un plan amănunţit cu privire la proprietăţile imobiliare de dincolo de Peachtree Street, şi am şi început să încasez dividende serioase. Încă de multă vreme am hotărât să-i ţin pe negri în cartierul acela şi să-i ţintuiesc acolo, să nu poată face un pas, în nicio direcţie, fără să verse bani buni în buzunarele mele. Am cumpărat imobilele mărginaşe de jur-împrejurul cartierului lor de la infractorii fiscali şi la executările silite ale creanţelor ipotecare, iar acum cumpăr proprietăţile dinspre centrul cartierului. Ţinându-i îngrămădiţi acolo, strângând puţin şurubul o dată aici şi altă dată dincolo, pot majora treptat-treptat toate chiriile. Ca mâine n-are să mai existe în partea aceea a oraşului niciun negru care să nu-mi plătească exact atâta chirie câtă vreau eu. Acum poţi vedea limpede pentru ce am nevoie de un băiat deştept ca tine, să-mi dea o mână de ajutor în atâtea treburi câte am.

Dade tăcu, iar Howard nu spuse nimic.

— Aşa, băiete, acum hai să ne întoarcem îndărăt de unde am pornit. N-am deloc de gând să îngădui ca o mulatră să vină aici în oraş, să încerce să se dea drept albă şi să închirieze o cameră de partea asta a Peachtree Street. Dacă unul dintre ei ar izbuti, s-ar crea un precedent, şi-atunci le-ar veni şi altora ideea să încerce acelaşi lucru. Iar asta ar fi prost. Mi-ar duce de râpă tot planul. Iată de ce am prevenit pe toată lumea, din vreme şi în chip serios, să facă tot ce trebuie pentru ca mulatra să fie scoasă din casa lui Jenny Royster până astă-seară la apusul soarelui. Ştie şi Milo Rainey, şi ştie şi Jenny Royster. Pe amândoi i-am avertizat aşa cum trebuie.

— Nu sunt sigur că ai dreptate când spui c-ar avea sânge negru, observă Howard. Cred că e pe jumătate indiancă. Am văzut-o astăzi pe stradă.

— Ce dracu'! zise Dade ridicând glasul. E tot o mulatră care încearcă să treacă drept... În ce mă privește pe mine. Nu e albă pură, nu-i așa? Nu! Pe jumătate africană neagră, sau pe jumătate indiancă americancă... e exact același lucru. La ce bun să despici firu-n patru, oricum ai lua-o? E om de culoare, orice fel de culoare ar fi și oricum i-ai spune.

— Dade, instanțele judecătorești au stabilit...

— Ducă-se dracului ce stabilesc arzătorii ăia de gaz! Dade se ridică în picioare și se aplecă pe jumătate deasupra biroului: Eu stăpânesc Sallisaw-ul și comitatul Indianola! Pe urmă, îndreptându-se de mijloc și râzând înăbușit, își aținti arătătorul spre Howard: În anumite state, instanțele judecătorești au stabilit că un bărbat care își bate nevasta comite o crimă, într-unele state se consideră asta un delict, iar în altele, o simplă contravenție. Și crezi că sunt niște hotărâri chiar atât de sfinte, încât nimeni nu mai greșește și nimeni nu-și mai ciocănește nevasta? Nu! Spune-mi adevărul, băiete. Ai fi în stare să declari, sub prestare de jurământ, că nu cunoști niciun om care nu și-a bătut vreodată nevasta în trecut, nu și-o bate în prezent, ori n-are să și-o bată cândva în viitor? Nu! Iar dacă ai face-o, ai comite un sperjur, și tu o știi foarte bine.

— Dade, nu pot discuta cu tine pornind de la premisele astea.

— *All right*! în cazul de față ne-am lămurit. Nu mai discutăm despre ce am eu de gând să fac.

— Cu toate astea, eu încă nu cred...

Dade se duse până la capătul biroului și se întoarse.

— Ascultă încoace, băiete. Spune-mi, te rog, ceva. Și nu uita că vreau să aflu adevărul. De unde știi atât de multe lucruri despre mulatra noastră și ce te face să-i iei apărarea?

— Am văzut-o o dată, răspunse Howard. Am văzut-o pe stradă astăzi la prânz.

— Vasăzică, asta-i socoteala! Ai pus şi tu ochii pe ea, nu-i aşa? M-am gândit eu că trebuie să fie ceva de felul ăsta încă de acum câteva minute, când ai pornit să faci atâta zarvă în jurul ei. Ţi-era frică să nu cumva s-o alung din oraş, nu-i aşa? Vrei să rămână aici în oraş ca să poţi pleca la vânătoare după ea, am ghicit?

Howard surâse slab.

— Ei, asta-i cu totul altceva, Dade.

— Fii fără grijă, băiete, îi spuse Dade şi, trecând de cealaltă parte a biroului, îl bătu prietenește pe umăr. Credeam că eu o să fiu primul, dar bag de seamă că mi-ai luat-o înainte. În orice caz, tot va trebui să se mute de cealaltă parte a Peachtree Street. Iar acolo, oricum, ai să poţi porni la vânătoare după ea mult mai sigur decât în partea asta a oraşului.

Se auzi o bătaie în uşă, iar îndată după aceea George Southard şi Houston Brusley intrară în birou. Înainte de a apuca vreunul dintre cei patru să spună o vorbă, telefonul începu să sune.

Dade arătă cu mâna către uşa biroului alăturat.

— Howard, du-i dincolo şi spune-le să mă aştepte până termin de vorbit la telefon. Şi ai grijă să ţii uşa închisă.

Telefonul continua să sune, dar Dade aşteptă până cei trei trecură în camera alăturată şi închiseră uşa. Abia pe urmă se aşeză la birou şi ridică receptorul.

— Dade Womack la aparat, anunţă el cu voce tare.

— *Hello*, Dade. Aici e Milo Rainey. Ce mai faci?

— Foarte bine, Milo, foarte bine. Cât se poate de bine. Dar tu?

— La fel ca totdeauna, Dade. Te-am sunat...

— Era şi timpul, răspunse Dade tăios. Toată după-amiaza am aşteptat telefonul tău. Speram să-ţi aud glasul mult mai devreme. Şi, în afară de asta, mulatra aia n-a trecut nici ea pe la birou. Am aşteptat-o.

— Dade, m-am străduit din răsputeri, dar mi-e cu neputinţă s-o conving pe Jenny Royster să ne dea o mână de ajutor. Nici nu vrea s-audă. Astă-noapte am discutat cu ea două ceasuri încheiate, acasă la mine, iar azi am stat de vorbă cu ea la telefon. I-am comunicat ce-ai spus tu, dar nu vrea

deloc să renunțe. Și la fel a reacționat când i-am spus că ai dori să ți-o trimită la birou pe fata aceea.

— Milo, tu n-ai nicio autoritate asupra clienților tăi?

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință, Dade, dar în privința asta se arată încăpățânată ca un catâr. Știi cum sunt câteodată femeile. Când vor ele să facă urechea toacă, nu te aud nici măcar dacă ai trage cu tunul.

— Asta e foarte rău, Milo, spuse Dade. Mă doare sufletul că trebuie s-ascult asemenea vorbe.

— Dade, mai lasă-mi câteva zile, insistă judecătorul Rainey. Dacă aș mai avea răgaz, sunt sigur c-aș putea-o convinge să fie înțeleaptă și să se răzgândească. Numai câteva zile, și...

— Știi la ce oră apune soarele azi, Milo?

— Nu... nu știu precis.

— Eu, da. Cinci și treizeci și cinci. Precis.

CAPITOLUL PAISPREZECE

PALID şi tras la faţă, cu privirea speriată şi rătăcită, predicatorul Clough îşi lăsă în spaţiul de parcare de la biserica Rugged Cross maşina plină de praf, apoi, cu paşi grei şi târşiţi, se duse până alături, la uşa casei lui Jenny Royster. Costumul albastru-închis atârna pe el lăbărţat şi boţit, plin tot de scame, iar părul negru, nepieptănat, îi căzuse ca un ciuf pe frunte. Se vedea cât de colo că e cu totul zdrobit şi deznădăjduit.

Predicatorul Clough adunase ce brumă de lucruri şi îmbrăcăminte avea, pusese totul în valize şi cutii de carton, îngrămădindu-le în portbagaj şi pe bancheta din spate a maşinii. *Biblia, Concordanţa* şi un set de douăzeci de volume de predici gata întocmite, cu slujbe pentru cununii şi înmormântări se aflau într-o altă cutie mare de carton pe bancheta din faţă.

Era cu puţin după ceasurile cinci şi, pentru prima dată în ziua aceea, aerul se răcorise şi atmosfera devenise plăcută. Câţiva dintre cei ce locuiau pe Morningside Street şedeau tolăniţi pe verande, iar alţii se plimbau prin grădiniţele lor, bucurându-se de blândeţea vremii. Cerul rămăsese acoperit de nori, şi pe când soarele apunea în spatele perdelei lor cenuşii, amurgul cobora mult mai devreme decât s-ar fi întâmplat pe vreme senină.

Când ajunse la casa lui Jenny, predicatorul Clough păşi fără zgomot, în vârful picioarelor, prin verandă şi bătu sfios la uşa din faţă. Nu veni niciun răspuns. Puse urechea la crăpătura uşii, dar nu putu să audă nimic. Îngrijorat şi zăpăcit, a doua oară bătu mai tare. Hotărât să rămână acolo până ce avea să vină cineva, ascultă cu încordare să răzbată până la el zgomot de paşi din hol.

Încă mai bătea cu îndârjire, când Jenny deschise brusc uşa. Se îmbujorase şi gâfâia din pricină că alergase pe scări să vadă cine o fi.

În ultima jumătate de oră, Jenny stătuse sus, în camera Lawanei. Când îşi dăduse seama cât de obosită şi descurajată era fata după ce alergase toată ziua prin oraş fără să mănânce nimic şi fără măcar să-şi fi găsit slujbă, Jenny insistase ca Lawana să se bage imediat în pat. Îi pregătise mai întâi o farfurie plină cu supă de pasăre şi îi dăduse de asemenea o felie mare de jambon, cu sos fierbinte. Lawana aşteptase prilejul să-i povestească lui Jenny ce i se întâmplase la biroul de tranzacţii imobiliare şi la cafeneaua Johnny Reb, dar, de îndată ce terminase de mâncat, aceasta îi dăduse câteva somnifere de-ale ei, şi după asta se simţise atât de somnoroasă şi obosită, încât nici nu mai încercase să scoată un cuvânt.

În clipa când deschise uşa, Jenny fu atât de surprinsă văzându-l pe predicatorul Clough, încât rămase încremenită şi cu gura căscată.

— Bună seara, domnişoară Royster, spuse el, şi pleoapele porniră să i se zbată nervos. N-aş vrea să vă deranjez, dar dacă n-aţi avea nimic împotrivă, aş dori foarte mult să stau de vorbă câteva minute cu dumneavoastră, în particular.

— Bună seara, domnule predicator Clough, răspunse Jenny, nesigură.

— Aş putea sta de vorbă cu dumneavoastră, domnişoară Royster? insistă pastorul.

— Despre ce? întrebă Jenny, încruntându-se. După cele ce s-au întâmplat, nu m-aş fi aşteptat să te mai văd în casa mea, domnule predicator Clough.

Frecându-şi tălpile pe podea, predicatorul îşi mută greutatea trupului de pe un picior pe celălalt.

— Domnişoară Royster, dacă aţi binevoi să mă primiţi înăuntru...

— Bine, nu vreau să se poată spune vreodată despre mine c-am trântit uşa în nasul unui preot şi nu l-am lăsat să-mi calce pragul. Dar dacă este vorba să puneţi mâna pe casa mea şi s-o dărâmaţi, ca pe urmă să zidiţi o anexă pentru şcoala de duminică, vă osteniţi tot cu atâta spor ca şi când aţi fluiera în sus pe coş. Tot ce puteţi face e să vă răciţi gura de pomană şi în

acelaşi timp să mă înfuriaţi şi mai rău. Nu sunt dispusă să-mi pierd vremea cu asemenea vorbe în vânt, iar eu când mă hotărăsc la ceva, atunci aşa rămâne. Nehotărârea e una dintre slăbiciunile de care sunt mândră că am fost scutită.

— Nu, nu, domnişoară Royster, se grăbi predicatorul s-o asigure, nu-i deloc vorba despre aşa ceva. Nici n-am să pomenesc despre treaba aceea.

— Şi încă un lucru: nu mai am de gând să stau nicio clipă şi să ascult cum îi vorbeşti de rău pe chiriaşii mei. Am ascultat destule predici dintr-astea şi nu mai vreau să aud nici măcar o singură vorbă. Asta-i casa mea particulară, şi nimeni n-are să-mi spună mie cine poate şi cine nu poate trăi în ea.

— E vorba de cu totul altceva, domnişoară Royster, spuse predicatorul nerăbdător, aruncându-i o căutătură gravă. Jur pe Dumnezeul meu!

— Atunci fii bine-venit în casă, domnule predicator Clough, îl pofti Jenny, zâmbindu-i prietenoasă. Şi se dădu în lături, pentru a-i face loc să intre. Dacă nu mai poţi da crezare unui preot când îţi declară ceva luându-l pe Dumnezeu drept martor, atunci nu ştiu în ce s-ar mai putea încrede omul pe lumea asta!

Păşind uşor, Jenny îl conduse pe predicatorul Clough în salon şi aprinse lumina. Afară mai stăruia încă o slabă rămăşiţă cenuşie din lumina zilei, dar înăuntru se şi lăsase întunericul.

Spre deosebire de vizitele precedente, când rămăsese tot timpul în picioare, în afară de clipele când îngenunchease pentru rugăciune, predicatorul Clough se aşeză numaidecât pe scaunul oferit de Jenny. Ea se cuibări pe sofaua de pluş roşu şi îşi căută un loc cât mai comod, împreunându-şi braţele peste pântece şi săltându-le în sus, ca să micşoreze apăsarea.

— Uite, şed aici şi aştept să începi cu o rugăciune, aşa cum ai făcut de fiecare dată până acum, îi spuse Jenny peste câteva clipe. Dacă dumneata vrei aşa, eu n-am nimic împotrivă, domnule predicator. De când am dat eu ochi prima oară cu ei, preoţii întotdeauna blagoslovesc cu dragă inimă o masă gratuită şi spun o rugăciune pentru un lucru pe care speră să-l capete

fără să-l plătească. În afară de ei, n-am cunoscut alţi oameni care să trăiască bine doar rugându-se să capete ceva, fără să dea nimic în schimb. Poate că dumneata ăi fi mai presus de toate astea, dar noi, oamenii ceilalţi, trebuie să muncim ca robii ca să strângem doar cât să putem pune o bucată de pâine pe masă şi să avem un acoperiş deasupra capului.

— Nu mă gândeam să rostesc o rugăciune, răspunse predicatorul, privind-o foarte încurcat. De data asta n-o să fie nevoie.

— Atunci dă-i drumul şi spune ce anume vrei să vorbeşti cu mine, domnule predicator Clough. Despre ce n-o să vorbim, am stabilit mai înainte.

Predicatorul se trase la marginea scaunului şi îşi împreună strâns mâinile.

— Domnişoară Royster, sunt un om distrus, zise el, vorbind cu înfrigurare. Apoi îşi şterse cu dosul palmei buzele şi bărbia. Sunt cu totul şi cu totul ruinat. E cel mai rău lucru ce se poate întâmpla unui om ca mine.

— N-aş putea spune că mă mir prea tare, remarcă Jenny cu severitate, după cele ce s-au petrecut la motel în noaptea trecută.

Predicatorul Clough respiră o dată adânc, ca şi cum ar fi încercat să capete curaj pentru a putea continua.

— Cu puţin mai înainte a trebuit să demisionez din postul de pastor al bisericii Rugged Cross. Îşi trecu din nou dosul palmei peste gură şi peste bărbie. Enoriaşii bisericii s-au adunat azi în secret şi au hotărât prin vot să nu mai predic aici. Ziceau că am stârnit un scandal prea mare, şi în condiţiile astea n-am să mai pot trăi la Sallisaw. Mi-au mai pus în vedere, de asemenea, să părăsesc oraşul şi să nu mă mai întorc niciodată.

— Ei, nu mai spune?! exclamă Jenny, făcând ochii mari. Ce zici de povestea asta?! N-aş fi crezut să treacă atât de repede la fapte!

— O asemenea întâmplare e ceva îngrozitor pentru un om ca mine, domnişoară Royster. Îmi strică reputaţia.

Jenny încuviinţă domol din cap.

— Îmi pare bine că măcar o dată s-au mai petrecut lucrurile şi altfel decât de obicei; am auzit povestea chiar de la sursă. De obicei trebuia să

aştept până mergea vorba de la un capăt la celălalt al oraşului, şi de-abia la urmă ajungea şi la mine.

Predicatorul Clough se lăsă pe spate şi se cufundă adânc în scaun.

— Nu ştiu ce-are să se mai aleagă de mine acum, domnişoară Royster. Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu încotro s-o apuc. Nu mă mai ajută mintea, încă n-am avut vreme să mă rog în privinţa asta, dar mi-e teamă că rugăciunile n-or să-mi fie de niciun folos în asemenea împrejurare. Singurul lucru la care mă pot gândi e să mă duc undeva unde nu s-a auzit nimic despre scandalul ăsta şi să încep a alcătui o nouă biserică. Dacă aş fi mai tânăr, până s-ar mai potoli scandalul, m-aş putea duce undeva să trăiesc din munca pământului, dar mă tem că nu mi-ar îngădui sănătatea. Întotdeauna am fost prea şubred pentru asemenea îndeletnicire.

Jenny clătina din cap şi se uita la el cu o privire compătimitoare.

— Oricum, mă pricep mult mai bine să strâng bani pentru o biserică, urmă predicatorul. Este singurul lucru pe care aş putea spune că îl fac cu oarecare uşurinţă, şi bănuiesc că m-am născut cu o înclinaţie specială în privinţa asta. De-aceea vreau să rămân la meseria mea de până acum. Va trebui deci s-o iau de la capăt, să adun bani de la lume şi să clădesc o biserică nouă, cărămidă cu cărămidă, şi încă de la temelie, şi n-am auzit de niciun loc unde oamenii vor să ridice o biserică nouă. S-ar zice că în ziua de azi sunt multe şi destule biserici gata clădite. Poate că ar fi bine să mă duc undeva, să închiriez o cotineaţă şi să cresc găini până ce-oi putea să mă întorc iar la meseria mea. Poate că să cresc găini n-are să-mi fie prea greu.

Abia atunci Jenny se arătă în sinea ei binevoitoare faţă de el şi se întrebă ce ar fi putut face să-l ajute. Mai avea o cameră liberă şi ar putea să i-o dea fără să-i ceară chirie, iar încă o persoană la masă n-ar fi împovărat-o chiar peste măsură.

— Ce ruşine şi ce păcat strigător la cer! exclamă ea cu înţelegere. Nu mi-am închipuit că preoţii pot trece prin ghinioanele şi necazurile prin care trecem în viaţă noi, oamenii de rând. Eu aş zice că şi oamenii bisericii au tot atâta drept să se-apuce de-o meserie ori s-o lase baltă ca şi-un negustor oarecare, sau oricine altul, dar uite că a te apuca de-o meserie pare a nu fi

un lucru chiar atât de cucernic după ce te-ai zbătut din greu să ridici o biserică fățoasă, numai din cărămidă, şi s-o plăteşti până la ultima lăscaie! Jenny îşi strânse braţele peste pântece. Domnule predicator, îmi pare foarte rău de dumneata, şi nu mă dau în lături s-o mărturisesc. Am fost întotdeauna un suflet larg, şi una dintre cele mai lăudabile slăbiciuni ale mele e că mi-e milă de oameni. Aşa, parcă mă scurmă ceva la inimă când pot da peste cineva alături de care să sufăr. Din pricina asta mi-e atât de milă de dumneata acum. Dacă vrei să afli adevărul despre ce se petrece în clipa asta în sufletul meu, sunt gata să-ţi spun. De-ai veni încoace, te-ai aşeza lângă mine şi mi-ai spune în şoaptă că vrei un lucru oarecare de pe lumea asta, am un suflet atât de mare, încât aş face tot ce pot ca să capeţi lucrul acela aici, pe loc, şi în clipa asta. De asta zice toată lumea că sunt suflet slab, suflet de femeie, că Jenny sunt, şi Jenny mă cheamă.

Jenny rămase în aşteptare, uitându-se la el, şi multă vreme în încăpere domni tăcerea. La un moment dat pastorul îşi ridică privirea spre ea, dar îşi coborî repede ochii în pământ, după care, în loc să spună ceva, se cufundă şi mai adânc în scaun. Minutele treceau unul după altul, şi Jenny începu să bată nervos darabana cu degetele în plușul roșu al sofalei. Obrajii i se îmbujorară.

— Dacă nu te arăţi dispus să înţelegi încotro bat eu, zise Jenny cu asprime, pot să-ţi spun la fel de bine că mai am şi altceva în minte. Ar fi trebuit să iei seama ce faci şi să fii mai prevăzător acolo la motel. Pentru Betty Woodruff a fost un lucru înspăimântător, şi toate s-au întâmplat numai din pricina dumitale. Biata fată, era la pământ! Când s-a întors acasă de la motelul *Pleasant Hours*, după ce ai făcut-o de râs faţă de Clint Huffman şi de Stanley Prichard, sărmana de ea a fost cât pe-aci să-şi piardă minţile. A început să spună că vrea să-şi ia viaţa şi n-am putut-o potoli azi-noapte decât cu somnifere. Dar nenorocirea cea mare e că acum a plecat şi n-are să se mai întoarcă niciodată, şi dumneata eşti de vină!

— De asta am venit încoace, zise predicatorul Clough, frământându-se în scaun.

— Ca s-o vezi pe Betty?

Predicatorul încuviinţă, dând din cap.

— Vreau să-mi cer iertare de la domnişoara Woodruff pentru că am stârnit un asemenea scandal şi să-i spun cât de rău îmi pare. După ce am să-i spun asta... m-am gândit eu... poate o vrea să plece cu mine, de vreme ce suntem amândoi amestecaţi în acelaşi scandal. Dacă ar merge cu mine, mi-ar fi mult mai uşor să părăsesc oraşul. Întâi de toate, automobilul ei e mult mai bun decât al meu, iar eu am să-l vând şi-o să plecăm amândoi cu al ei, care-i mult mai solid. Cauciucurile maşinii mele sunt aproape roase cu totul, pe când ale ei arată ca noi. Dacă o vrea să facă aşa, o să ne ducem împreună undeva şi...

În vreme ce predicatorul vorbea, Jenny şedea pe sofa şi clătina mereu din cap.

— S-a dus. A plecat de mult.

— Ce vreţi să spuneţi, domnişoară Royster? şi se îndreptă în scaun. Unde s-a dus? S-a mutat cumva domnişoara Woodruff în altă locuinţă?

— În clipa asta Betty se află la o sută de kilometri de Sallisaw şi îşi vede de drum tot înainte. Am încercat din toate puterile s-o opresc, dar şi-a împachetat toate lucrurile şi a plecat cu maşina imediat după-amiază. A spus că nu se mai întoarce la Sallisaw câte zile o avea. Din pricina asta sunt atât de supărată şi nenorocită... fiindcă mă gândesc că n-am s-o mai văd niciodată pe Betty Woodruff. Mi-a fost ca o adevărată fiică! Toată viaţa n-am să mă pot împăca eu cu gândul ăsta! Şi numai dumneata eşti vinovat!

Jenny îşi şterse lacrimile care îi împăienjeneau ochii.

— Unde s-a dus? întrebă predicatorul Clough, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii. Spune-mi unde s-a dus, şi plec după ea s-o caut. Chiar acum mă sui în maşină şi plec după ea.

Jenny plângea cu sughiţuri, şi tot trupul i se cutremura.

— Ba s-o laşi în pace, domnule predicator! Cât ăi trăi să nu mai îndrăzneşti s-o tulburi pe Betty Woodruff! Nu ţi-aş spune unde s-a dus chiar dacă aceea ar fi ultima mea suflare! Bagă de seamă, nu face nicio încercare să dai de ea!

Furios şi agitat, cu obrajii săi palizi pentru prima oară îmbujoraţi, predicatorul Clough şedea acolo şi se uita la Jenny, ca şi cum ar fi vrut să arunce asupra ei vina pentru tot ce se întâmplase.

— Astea-s vorbe de-o răutate câinească, oricine le-ar rosti, îi zise el, strângându-şi buzele. Şi eşti de o răutate blestemată după felul cum te porţi.

— Nu vreau să fiu bună cu niciun om din pricina căruia a plecat Betty Woodruff. Şi nu mă interesează de fel cu câtă răutate vorbesc despre treaba asta, s-o ştii!

— Ascultă încoace, domnişoară Royster! N-am venit în casa dumitale ca să te aud vorbindu-mi în felul cum îmi vorbeşti!

— Nici eu nu te-am poftit să vii în casa mea! răspunse Jenny mânioasă. N-ai decât să te ridici de pe scaun, s-o ştergi de-aici şi să te duci în altă parte! Nu sunt obligată să vorbesc aşa cum îţi place dumitale! Nu-s decât vreo câteva minute de când îmi simţeam sufletul plin de înţelegere şi am fost gata să te ajut să mă cunoşti mai bine, dar dumneata n-ai vrut să te foloseşti de prilej, şi asta nu-i o faptă care să poată măguli vreo femeie. Dacă te-ai fi arătat înclinat s-o faci, mă gândeam să te las să te muţi în camera liberă fără să plăteşti nicio chirie. Acum îmi pare bine că n-ai pomenit despre aşa ceva.

— Eşti o femeie bătrână şi rea! Asta eşti, domnişoară Royster! Numai suflet bun şi mare nu se poate spune c-ai avea dumneata!

— Pot avea într-o clipă un suflet mare cât toată casa asta, şi pe urmă în clipa următoare să mă fac rea ca un drac! Şi aşa sunt acum! Rea ca un drac!

Predicatorul Clough se ridică de pe scaun. Dar rămase pe loc şi se uită la Jenny, în vreme ce pleoapele i se zbăteau nervos.

— Cu siguranţă că eşti! zise el. Eşti rea ca un diavol!

— Iar dacă vrei să ştii adevărul, mă fac tot mai rea cu fiecare minut ce trece, da! Adevărul e că, după câte încep să-mi dau seama, eşti preot exact atâta cât sunt şi eu. Şi pot să-ţi mai spun încă un adevăr: încep să cred că eşti cea mai mare înşelătorie văzută vreodată în oraşul ăsta. De multă vreme mă întrebam pentru ce nu-ţi spui pastorul Clough sau reverendul Clough, aşa cum fac ceilalţi preoţi. Dar întotdeauna predicatorul Clough încolo...

predicatorul Clough încoace... E aici ceva care te face să intri rău de tot la bănuială. Tot ce te interesează e să zăpăceşti oamenii şi să-i scoţi din minţi ca să-şi deschidă pungile şi să te lase pe dumneata să scotoceşti în ele şi să iei ce-ţi trebuie. Eşti întocmai ca negustorul ambulant care deschide o sticluţă şi îmi dă să trag pe nas un parfum dulce, iar pe urmă îmi vinde o pereche de ciorapi aşa de buni, că se găuresc de cum îi pun în picioare. Cunosc eu soiul ăsta! Şi m-am săturat până peste cap! Ieşi afară din casa mea!

În salon mirosea a fum. Când simţi prima oară mirosul, Jenny se gândi mai întâi că Shorty Goodwillie scăpase în tapiţeria unui scaun vreo ţigară aprinsă. Scotoci pe sub toate pernele şi cercetă cu atenţie sofaua de pluş roşu, dar nu izbuti să găsească nimic care ardea. Predicatorul Clough simţi şi el mirosul şi începu să tragă tare aerul pe nări, privind în jur prin salon. La început mirosul amintea de cel al frunzelor când ard mocnit, dar peste puţin deveni asemănător cu cel al lemnelor de brad aprinse în cămin.

— Dacă n-ai fi femeie, te-aş înjura, îi spuse predicatorul Clough, plimbându-se prin faţa lui Jenny.

— Dă-i drumul şi înjură... Înjură până ţi s-o muta gura la ceafă! Mi-ar părea bine să începi, fiindcă atunci te-aş înjura şi eu de două ori mai rău şi de trei ori mai repede. Ai auzi nişte înjurături cum n-ai auzit de când eşti... iar pe unele nu le-ai mai uita câte zile ai avea, să ştii! Nu cumva să-ţi închipui că n-aş fi în stare. În ziua de azi sunt o femeie respectabilă şi retrasă din afaceri, dar dacă se iveşte o pricină destul de puternică, pot repede uita ce sunt.

— Întotdeauna am ştiut că eşti o femeie păcătoasă!

— Iar acum nu aştept decât prilejul să ţi-o dovedesc!

Predicatorul Clough mai stătea în picioare, în mijlocul încăperii, când din faţa casei se auziră deodată glasuri speriate. O clipă mai târziu cineva începu să strige din stradă.

Jenny se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre fereastră, să vadă ce e cu toată zarva aceea. Înainte de a ajunge ea la fereastră, cineva deschise uşa din faţă şi alergă în hol.

— Jenny! Jenny! Unde eşti, Jenny?

Jenny recunoscu numaidecât vocea Clarei Crockmore.

— Jenny! Jenny! strigă din nou Clara, speriată.

— Ce Dumnezeu s-a mai întâmplat, Clara? întrebă Jenny, îndreptându-se spre hol. De ce eşti aşa speriată?

Jenny şi Clara se întâlniră în pragul salonului.

— Foc! Jenny! Foc! Îţi arde casa! Toată partea din spate e în flăcări! Ieşi repede afară, Jenny!

— Asta îmi mirosea mie? zise Jenny cu un calm care trăda uluire. M-am gândit eu că e ceva curios.

— Casa ta, Jenny! Arde! E în flăcări! Hai repede afară!

În vremea asta, valuri de fum pătrundeau în hol, şi prin pereţii subţiri se auzeau trosnetele flăcărilor. Strigătele din stradă deveniră mai puternice, şi din depărtare se auzi cum începe să bată clopotul de deasupra postului de pompieri.

— Trebuie să-mi salvez lucrurile de preţ! strigă Jenny, întorcându-se în loc şi intrând din nou în salon. Toate figurinele mele preţioase şi pernele de divan aici sunt!

Clara Crockmore alergă după Jenny şi izbuti s-o tragă înapoi în hol. Chiar atunci năvăliră în casă câţiva bărbaţi.

Predicatorul Clough dădu buzna prin hol, ca să se pună mai repede la adăpost afară în stradă.

— Scoateţi-o de-aici! strigă unul dintre bărbaţi.

Doi dintre ei o înhăţară pe Jenny şi o târâră prin hol către verandă.

— Scoateţi toată lumea afară din casă! Acoperişul e gata să se prăbuşească!

Când maşinile pompierilor cotiră în sus pe Morningside Street, se auzi din depărtare sunetul sirenelor. O mulţime mare de oameni se şi adunase în faţa casei, iar vecinii îşi stropeau acoperişurile şi verandele cu furtunurile cu care îşi udau grădinile şi curţile, ca nu cumva scânteile ce zburau prin aer să aprindă şi casele lor.

— Trebuie să salvez câte ceva! se împotrivea Jenny, smucindu-şi braţele din prinsoare. Nu pot lăsa să-mi ardă toate lucrurile!

Mai înainte ca bărbaţii s-o poată opri, Jenny se şi aplecase şi ridicase de jos două dintre ghivecele ei cu plante. Strângându-le tare la piept, nu se mai împotrivi şi se lăsă împinsă din hol spre veranda din faţă. Chiar pe când coborau scările spre curte, un val de flăcări se năpusti în hol dinspre bucătărie.

— Nu ştiu dacă mi-am salvat sau nu ghiveciul cu floarea mea preferată, zicea Jenny năucită, lăsându-se trasă şi împinsă în stradă. Totul s-a petrecut atât de repede, că n-am mai avut vreme să mă gândesc pe care s-o iau.

Pompierii începură să arunce apă asupra clădirilor din jur, ca să izoleze focul la casa lui Jenny Royster. Udând cu şuvoaie neîntrerupte zidurile şi acoperişul, pompierii puteau feri de foc biserica Rugged Cross. Casa Clarei Crockmore era aşezată destul de departe ca să fie în afara primejdiei, dar câţiva stejari se aprinseră, şi pompierii fură siliţi să întoarcă asupra lor furtunurile, ca să oprească răspândirea flăcărilor.

Când acoperişul se prăbuşi cu zgomot răsunător peste planşeul de la etaj, Jenny stătea în mijlocul străzii şi strângea la piept cele două ghivece cu plante. Un nor uriaş de fum negru şi vârtejuri de scântei ţâşniră în sus cu urlet din pojarul de bârne aprinse şi şindrile ce trosneau.

Jenny ţipă deodată cât putu ea de tare şi se aruncă înainte:

— Vai, Dumnezeule! Dumnezeule mare! Dumnezeule! Fata e acolo! Doarme acolo, sus! S-o salveze cineva!

Bărbaţii de pe stradă o prinseră şi o traseră mai departe de casa în flăcări.

— Cine-i înăuntru? o întrebă careva. Despre cine vorbeşti?

— Lawana... Lawana Neleigh! I-am dat o doză mare de somnifere! N-are să se mai scoale ea niciodată să fugă de-acolo! Ce-am făcut! Salvaţi-o! Vai, Dumnezeule! Salvaţi-o, vă implor!

— Nimeni n-ar fi în stare să intre acum în casă, domnişoară Royster, îi spuse unul dintre bărbaţi. E prea târziu. Chiar şi dumneata ai avut noroc c-ai putut ieşi până nu s-a prăbuşit acoperişul.

— Dar... Lawana... e acolo înăuntru... somniferele...

Câteva femei o conduseră pe Jenny de cealaltă parte a străzii şi o ajutară să se aşeze pe marginea trotuarului. Jenny începu să plângă cu deznădejde. Clara Crockmore se aşează alături de ea şi încercă s-o liniştească.

— Cât oi trăi n-am să mi-o iert că am uitat de Lawana... hohoti Jenny. Aş lăsa să-mi ardă până în temelii zece case, dacă aş putea-o salva şi readuce la viaţă! Lawana! Lawana! Nu vreau să mă ierţi. E vina mea! Numai eu sunt vină!

— Lasă, Jenny, îi spuse Clara, liniştește-te şi nu mai vorbi aşa.

Jenny îşi acoperi faţa cu palmele. Şi o vreme rămase acolo pe loc şi plânse cu sughiţuri, numai pentru sine.

— E atât de îngrozitor, că nici nu mai ştiu pe ce lume sunt... se jelui ea. M-am certat cum nu se poate mai urât cu predicatorul Clough, şi toate s-au petrecut atât de repede, că n-am mai avut vreme să judec ca oamenii. Mă gândeam să-mi salvez figurinele mele preţioase şi pernele de divan, dar nu m-au lăsat să mă întorc şi să le iau. Cu toate astea, eu sunt vinovată pentru ce i s-a întâmplat Lawanei. Am silit-o să se bage în pat din pricină că era atât de ostenită şi descurajată. Toată ziua alergase prin oraş fără să pună nimic în gură, eu am crezut că fac bine ce fac. I-am dat ceva de mâncare... şi pe urmă somniferele! E vina mea! Numai eu sunt de vină!

— Nu mai vorbi aşa, Jenny, îi spuse Clara, bătând-o încet cu palma pe braţ. Nu-i vina ta. Nimeni n-ar fi putut opri nenorocirea. N-ai de ce să-ţi faci reproşuri.

Clara înălţă capul şi se uită la unul dintre bărbaţii care stăteau în picioare lângă ele.

— Dar cred, totuşi, că cineva este de vină, îi spuse ea bărbatului. Nu cred că-i vorba doar de-o întâmplare. Un foc iscat din întâmplare n-ar fi putut mistui casa chiar cu asemenea iuţeală.

— Ce te face să crezi asta, doamnă Crockmore? întrebă bărbatul, venind mai aproape. Casele astea vechi, de bârne, ard cum arde o foaie de

hârtie dacă îi dai foc cu chibritul. Când ia foc o casă dintr-astea, nu mai e chip să-l oprești.

— Știu eu ce mă face să cred asta, îi răspunse Clara. M-am zăpăcit atât de tare, încât până acum am uitat cu totul. Am văzut doi oameni alergând pe după colțul casei lui Jenny doar cu câteva minute înainte de-a observa flăcările înălțându-se din veranda din spate și din bucătărie. Sunt absolut sigură că i-am văzut pe cei doi. Și n-am să mai uit câte zile oi avea.

— Știi cine erau, doamnă Crockmore... adică cei doi bărbați despre care vorbeai?

— Nu. Se făcuse prea întuneric ca să le mai pot distinge fața. Dar de văzut, i-am văzut. Sunt absolut sigură.

— De... rosti bărbatul, întorcându-se să privească spre casa în flăcări, s-ar putea întâmpla. Fără îndoială că da. N-ar trebui decât vreo câteva bidoane de benzină ca să stârnești un foc așa de iute cum e ăsta. Și deodată se întoarse și cătă în jos spre Clara și spre Jenny: Dar cine o fi vrut să dea foc casei lui Jenny Royster? întrebă el. Ce interes ar fi putut avea cineva să facă o asemenea ispravă?

CAPITOLUL CINCISPREZECE

NU TOATĂ LUMEA din Sallisaw venise să vadă cum arde până în temelii casa lui Jenny Royster, dar se părea totuşi că cel puţin jumătate din populaţia oraşului, albi şi negri deopotrivă, se îngrămădise pe distanţă nu prea mare, în ambele sensuri ale Morningside Street.

Flăcările se reflectau pe cerul înnorat, aruncând o lumină roşie, strălucitoare, asupra întregului oraş, şi lumea alergase cu maşina şi pe jos să vadă prăpădul incendiului. Valuri de fum se ridicau în sus, apoi se întindeau pe străzi către câmpurile din împrejurimi şi către păşunile de la poalele înălţimilor.

Unii dintre bărbaţii atraşi de flăcări se căţărau pe acoperişurile caselor învecinate, pentru a fi siguri că n-avea să le scape nimic; mulţime de femei şi copii mai mici stăteau îngrămădiţi prin verande ori pe scări şi discutau cu aprindere despre foc; iar câţiva tineri şi câţiva băietani se căţăraseră pe garduri, în copaci ori pe stâlpii de telefon, ca să vadă mai bine.

Stârniţi de zgomotul şi agitaţia neobişnuită, ca şi de mulţimea de lume străină, dar totodată aţâţaţi chiar de foc, mulţi câini din împrejurimi porniseră să latre şi să urle într-un vacarm neîntrerupt. Din zăpăceală, cineva dintr-o casă vecină uitase aparatul de radio deschis, şi o muzică stridentă de jazz se auzea din ce în ce mai tare. Din când în când, pe deasupra tuturor zgomotelor, izbucnea orăcăitul unui prunc speriat.

Toate maşinile pompierilor din oraş sosiseră acolo şi aruncau trombe de apă de-a dreptul în flăcări. Din pricina potopului de apă, flăcările strălucitoare, roşii şi galbene, ce ţâşneau din bârnele de brad uscate, făceau

treptat loc unor nori deşi de fum negru, amestecat cu aburi albi. După o vreme, doar tăciunii mai luceau printre amestecătura de arcuri de somieră, sticlă topită, ţevi de metal, din care răsăreau frigiderul prăvălit într-o rână şi plita din bucătărie. Deasupra tuturor, arătând ca o piatră funerară ridicată în grabă, şedea impunătorul cămin de cărămidă.

Lipsită de orbitoarea strălucire a flăcărilor, strada deveni deodată întunecoasă şi posomorâtă. Glasurile se stinseră şi, în sfârşit, conteni şi lătratul câinilor. Cineva închise deodată radioul dezlănţuit, iar pe urmă cea mai mare parte din mulţime începu să se piardă treptat în noapte. Pompierii udau acum cenuşa, pregătindu-se să înceapă a căuta rămăşiţele arse ale Lawanei Neleigh.

Înfăşurată într-o pătură roşie, adusă de cineva dintr-o casă vecină, Jenny tot mai stătea aşezată pe marginea trotuarului şi plângea deznădăjduită, când Veasey Goodwillie ajunse în locul acela. Era însă prea buimacă şi zăpăcită ca să-l poată recunoaşte în lumina slabă, şi credea că e doar un copil venit să privească mai de-aproape pompierii şi maşinile.

La început Shorty era din cale-afară de extenuat şi gâfâia atât de tare, că nici nu putea vorbi, fiindcă alergase cât îl ţinuseră picioarele de la sala de biliard şi până acolo, aşa că nu putu face nimic altceva decât să stea şi să privească neputincios la ruinele fumegânde ale casei.

— Niciodată n-o să mi se poată ierta ce am făcut! se jeluia Jenny, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. S-a dus Lawana... s-a dus pentru totdeauna... şi numai eu sunt de vină! Şi am vrut să fiu atât de bună şi de înţelegătoare! I-am dat somnifere cu nemiluita şi am lăsat-o să doarmă atât de adânc, încât era ca dusă de pe lume! Şi am uitat cu totul de ea când a izbucnit focul, nu mi-am scăpat decât pielea mea! N-am vrut să fac nici cel mai mic rău! Şi acum uite ce i s-a întâmplat! Lawana... s-a dus... s-a dus pentru totdeauna! Şi numai eu sunt de vină!

Clara Crockmore încercă s-o liniştească, dar Jenny o împinse cu cotul la o parte.

— Mie îmi spune inima când am făcut o faptă rea, strigă Jenny, şi nimeni nu mă va putea opri să iau asupra mea toată vina! Am tot dreptul s-o

fac! N-am să mi-o iert până la sfârşitul vieţii!

— Doar nu te-ai apucat să dai foc casei, Jenny, îi spuse Clara. Altcineva a făcut treaba asta. Şi tu n-ai avut cum să-i opreşti. N-ai pentru ce să-ţi faci nici cel mai mic reproş.

— Poate n-am dat foc casei, dar n-am salvat-o pe Lawana. Eu am ieşit din casă, şi ea, nu. Şi n-avea cum să se trezească din pricina somniferelor acelea. De asta sunt vinovată.

Întorcând deodată capul şi recunoscându-l pe Shorty Goodwillie, Jenny se întinse spre el. Îi înlănţui cu braţele trupul mărunţel, îl trase la pieptul ei şi îl strânse cu deznădejde.

— Veasey! Veasey! Eşti aici, întreg şi sănătos! Singurul lucru pentru care mai pot fi recunoscătoare soartei e că te-ai dus în oraş să joci biliard şi n-ai ars de viu acolo în casă, aşa cum s-a întâmplat cu Lawana. Aş fi fost în stare să mă omor dacă ai fi ars şi tu de viu, zău că da! N-aş mai fi putut trăi şi respira fără să mai am pe nimeni pe lume să-mi ţină de urât. Întinzând braţele şi ţinând mâinile pe umerii lui Shorty, Jenny îl privi printre lacrimi: Săracul Veasey Goodwillie! Săracul Veasey Goodwillie! Nu mai ai niciun locşor unde să te duci... niciun adăpost unde să zici că-i acasă la tine... şi pe nimeni să te îngrijească. Ce-o să se întâmple cu tine până o veni vremea să te întorci la circ şi să porneşti iar în turneu? Nimeni pe lumea asta nu ştie cum să-ţi poarte de grijă şi să vadă de tine aşa cum ştiu eu, iar acum nu mai am niciun adăpost unde să poţi sta şi tu. E o ruşine şi un păcat strigător la cer că mi-a ars casa şi te-a lăsat fără acoperiş acum, când nu e sezon de circ. Ce-o să se aleagă de tine, Veasey?

Shorty se răsuci în loc şi se uită năuc la fumul ce se înălţa din cenuşă.

— Mi-au ars toate hainele, spuse el cu glas sfârşit. Chipul lui micuţ arăta năucit şi pierdut. Lacrimile îi luceau printre gene. Singurele haine care mi-au mai rămas sunt astea de pe mine. Mâine o să trebuiască să mă duc în oraş şi să-mi cumpăr nişte haine dintr-acelea pentru copii. Dar alea nu mi s-au potrivit niciodată, şi nici acum n-au să mi se potrivească. N-o să mai fiu deloc eu însumi până ce n-oi reuşi să economisesc destul ca să-mi pot comanda nişte haine cum trebuie.

Clara Crockmore se ridică de pe marginea trotuarului, unde şezuse alături de Jenny, şi se duse lângă Shorty.

— Eu am o cameră de dormit foarte frumoasă, şi e liberă, Veasey, îi spuse Clara, aplecându-se asupra lui şi vorbind cu glas scăzut. Poţi să vii cu mine în noaptea asta şi să stai acolo cât vrei, fără să ai grija chiriei. Am şi maşină de cusut, şi ţi-aş potrivi nişte haine fără să te coste un ban. Sunt chiar mândră cât de bine mă pricep să cos şi să transform şi ţi-aş potrivi hainele acelea de copil aşa cum ţi-ar plăcea ţie. Apoi îi zâmbi lui Shorty şi îl bătu pe umăr: Nu ar fi bine, Veasey?

Jenny întinse mâna, îl înhăţă pe Shorty de braţ şi îl trase de lângă Clara.

— Te-am auzit ce-ai spus, Clara Crockmore! zise ea, supărată. Am auzit fiecare vorbuliţă înveninată! Am auzit cum ai spus că îi dai o cameră gratis dacă vine să stea în casă la tine, dar pe mine nu m-ai invitat. Bagă de seamă, nu mai încerca să-l momeşti pe Veasey în casa ta! Ştiu ce-i în capul tău, după cum vorbeşti şi cum te porţi. Ceea ce ai spus despre transformatul hainelor lui nu mă poate păcăli nici atâtica! Încerci să tragi foloase pe seama mea fiindcă mi-a ars casa, dar află de la mine un lucru: nimeni nu-i poate purta de grijă lui Veasey Goodwillie aşa cum îi port eu, şi el n-o să fie mulţumit cu fleacurile tale! E învăţat cu lucruri mult mai alese decât cele pe care i le-ai putea da tu vreodată.

— Am tot dreptul să fiu prietenoasă şi darnică dacă aşa îmi place.

— Atunci găseşte-ţi pe altcineva cu care să fii prietenoasă şi darnică şi lasă-l în pace pe Veasey. Eu dibui imediat când o femeie vrea să momească un bărbat doar ca să capete ce-i doreşte inima, şi felul cum te-ai purtat tu e limpede ca lumina zilei. Ţi-am mai spus odată, nu demult, că te bat de te snopesc dacă nu-l laşi în pace pe Veasey Goodwillie, şi află că tot am să mă ţin de cuvânt.

— Să ştii că asta mă supără, Jenny Royster! Mă sileşti să-ţi atrag atenţia că sunt o femeie respectabilă!

— Nu eşti!

— Ba sunt!

— Ba nu eşti!

— Ba sunt!

Venind cu pas grăbit, judecătorul Milo Rainey se desprinse din întuneric şi se îndreptă direct spre Jenny. De îndată ce ajunse la marginea trotuarului, acolo unde şedea ea, se aplecă şi îi puse mâna pe umăr.

— Jenny, abia acum câteva minute am auzit despre întâmplarea asta îngrozitoare şi am venit încoace cât am putut de repede, îi spuse judecătorul, clătinând îndurerat din cap. Dacă aş fi ştiut că tocmai casa ta arde, aş fi sosit aici şi mai curând. Mi-a spus însă cineva că focul e în altă parte a oraşului, şi atunci n-am mai plecat de la birou. Am rămas acolo fiindcă aşteptam un telefon important. Pe urmă, primul lucru care mi-a ajuns la urechi a fost că tocmai casa ta a ars şi focul a mistuit-o atât de repede, că nimeni n-a mai putut-o salva pe Lawana. E o întâmplare cumplită, Jenny. E ceva înspăimântător. Lucruri de-astea n-ar trebui să se petreacă niciodată. E o ruşine. Dar vreau să ştii că am făcut într-adevăr tot ce mi-a stat în putinţă...

Judecătorul Rainey se opri la mijlocul frazei şi se îndreptă de mijloc.

— Ce vrei să zici, Milo? Ce anume spui că ai făcut?

— Să nu vorbim acum despre asta, Jenny, răspunse judecătorul, clătinând energic din cap. O să discutăm mai târziu. A sosit vremea să am grijă de tine, şi ăsta e lucrul important acum, când ţi-a ars casa, cuibul tău. Nu vreau să ai niciun fel de griji în nicio privinţă.

Jenny se uită în sus la el, şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Chiar vorbeşti adevărat, Milo? Într-adevăr vrei să ai grijă de mine?

— Da Jenny, zise judecătorul, aplecându-se să-i apuce mâna. Pe toate căile posibile. Am aşteptat destul şi până acum... prea destul, ăsta-i adevărul. Dacă aş fi trecut mai repede la fapte, nenorocirea de azi nu s-ar fi putut întâmpla în niciun caz. Oricum, despre asta o să am eu multe de spus ceva mai târziu. Acum te rog să te ridici şi să vii acasă la mine. Noaptea asta acolo o să rămâi.

Jenny surâse şi îşi şterse lacrimile de pe obraji.

— Am auzit de la tine cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus vreodată cineva pe lumea asta, Milo. În toţi anii din urmă am aşteptat şi am

tras nădejde că tu ai să fii omul care va spune că vrea să aibă grijă de mine, şi acum uite că totul a devenit realitate. Vorbele tale mi-au luat de pe suflet toată durerea şi toată suferinţa. Parcă simt că toate necazurile şi ghinioanele mele au ajuns la capăt.

Judecătorul o ajută să se ridice în picioare şi îi înfăşură mai strâns în jurul umerilor pătura cea roşie. Apoi începură să urce pe Morningside Street, către casa lui.

— Ia stai puţin! zise Jenny, oprindu-se în loc şi privind îndărăt. Ce facem cu Veasey Goodwillie?

— Cum adică... ce facem cu Veasey Goodwillie?

— Nu poate să vină şi el?

— Bineînţeles că nu!

— De ce nu?

— Jenny, vorbi judecătorul Rainey cu răbdare, să ştii că eu n-am inimă atât de largă şi nu sunt mână spartă cum ai fost tu în relaţiile tale personale. Când am spus că vreau să am grijă de tine, am conceput treaba asta în sensul tradiţional, omenesc, de însoţire, matrimonial, iar aceasta nu include existenţa unei terţe părţi, a unui intrus ca Shorty Goodwillie. Există destule alte locuri unde Shorty ar fi primit cu braţele deschise. Au să aibă anumiţi vecini grijă de el.

— Dar Veasey are nevoie de o îngrijire specială...

— La fel am şi eu, Jenny. Am aşteptat-o destul, şi Shorty Goodwillie n-are să primească nicio părticică din ea. În privinţa asta, pun piciorul în prag. Dacă nu vrei să mergi acasă la mine pe bazele pe care ţi le-am expus...

Jenny îl înhaţă strâns de braţ.

— Nu vorbi aşa, Milo! Dacă stau să mă gândesc, îmi vine să cred că bărbaţii privesc lucrurile de soiul ăsta altfel decât le privesc femeile. Dar dacă nu vrei să-l primeşti pe Veasey în casă la tine, ai putea cel puţin să-i spui pe numele lui adevărat. Cum îi spui tu şi toţi ceilalţi e prea din cale-afară!

— Am să-i spun şi aşa, şi în multe alte feluri, poţi fi sigură, dar vreau să se înţeleagă bine şi o dată pentru totdeauna că de aici înainte pentru el nu

mai există loc în viața ta, Jenny. Mi-a trebuit multă vreme până să fiu în stare a-ți vorbi în felul ăsta, dar acum uite că am puterea s-o spun. Privindu-l țintă pe Shorty, judecătorul Rainey ridică glasul, ca să poată fi lesne auzit: Iar dacă Shorty Goodwillie nu înțelege cele ce am spus eu până acum, i-o pot arăta încă și mai limpede, *nunc pro tunc*[13].

Shorty se repezi la judecătorul Rainey și încercă să-l lovească în burtă și peste fluierele picioarelor. Cu o singură mână, judecătorul îl putu ține ușor pe Shorty la distanță.

— N-aș trăi eu în casa unui om care mă înjură într-o limbă străină, așa cum faci tu, zise Shorty supărat. Poți să te duci dracului și acolo să rămâi, avocat chițibușar și trișor ce ești!

— Milo, ce-ai spus de l-ai înfuriat atât de rău pe Veasey?

Judecătorul Rainey îl împinse pe Shorty la o parte.

— Am spus doar că acum fac ceva ce trebuia să fi făcut mai demult. Și nu știu în ce chip aș fi putut să mă exprim mai limpede.

Clara Crockmore se dădu mai aproape de Shorty.

— Acum am să te iau la mine acasă și am să-ți pregătesc o masă într-adevăr pe cinste, Veasey, zise ea, plecându-se spre pitic și adresându-i-se direct. Știu eu că trebuie să fii mort de foame și sleit de oboseală după atâta zbucium. O să mergem acasă la mine. Vreau să-mi spui toate mâncărurile tale preferate, ca să ți le pot găti așa cum îți place ție. Și să nu te sfiești să-mi spui ce altceva vrei, zău! Poate că n-oi fi eu cea mai grozavă gospodină din lume, dar știu cum să mă port cu un bărbat ca să se simtă bine.

Agitându-și cu putere brațele și mâinile, Jenny își strânse tare pătura în jurul umerilor și spuse:

— Ia te uită colo! Am știut eu! Știam c-așa are să se întâmple de cum m-oi întoarce cu spatele, și pentru atâta lucru nici nu era nevoie să am ochi la ceafă. Nu există sub soare femeie să nu se priceapă cum să facă și cum să dreagă dacă-i vorba să ademenească un bărbat și să capete ce vrea ea, îndestulându-i stomacul și dichisindu-i hainele, iar o văduvă neruşinată cum e Clara Crockmore nu pierde ea vremea nici când e în lume, nici când e între patru ochi cu cine trebuie. Acum, c-a dat strechea în ea după bărbat, n-

are mai multă ruşine decât o târfă în pielea goală când se întinde în pat cu un barosan după un chef în lege. Ştiam eu că n-aşteaptă decât un prilej ca ăsta. Am văzut cum i se scurgeau ochii după Veasey de câte ori trecea pe lângă casa ei, că totdeauna se zgâia la el, ascunsă îndărătul perdelei. E chiar aşa cum am spus eu de când mă ştiu. Nu există parte femeiască să fie vie şi să poţi avea încredere în ea dacă o apucă strechea după bărbat — îţi fură omul de lângă tine cât ai zice peşte!

— Hai să mergem, Jenny, o îndemnă judecătorul Rainey, apucând-o de braţ şi încercând s-o tragă de acolo. În noaptea asta ai stat destul la aer curat.

Dar Jenny nu se lăsă clintită din loc până ce Shorty şi Clara nu se pierdură în întuneric. Abia pe urmă, mormăind ceva neînţeles, făcu vreo câţiva paşi în susul străzii, înainte de a se opri din nou.

— Stai puţin, Milo! îi spuse ea judecătorului. Am uitat ceva! Ghivecele mele cu plante! E tot ce-am putut salva în urma focului.

Se întoarse la marginea trotuarului şi luă cele două ghivece cu plante. Strângându-le în braţe, se întoarse la locul unde o aştepta judecătorul Rainey. Şi iar porniră în susul străzii, spre casa lui.

— Ai şi floarea ta preferată? întrebă el.

— Nu ştiu. N-am avut vreme să mă uit şi s-aleg. Acum e prea întuneric să pot vedea, dar sunt foarte fericită că am salvat ceva, ceva care să-mi mai aducă aminte de casa mea. Dacă n-ar fi ce i s-a întâmplat Lawanei...

Niciunul nu mai vorbi în vreme ce străbătură strada întunecată de-a lungul următoarelor două grupuri de locuinţe. O maşină după alta gonea pe lângă ei, ducând oamenii care părăseau locul incendiului şi se grăbeau spre case. Cea mai mare parte dintre localnicii de pe Morningside Street apucaseră să se întoarcă la casele lor, şi luminile străluceau cu putere în saloane şi bucătării.

Când ajunseră acasă la judecătorul Rainey, se făcuse aproape ora şapte, iar Sam Moxley, îmbrăcat într-o haină de o albeaţă strălucitoare, aprinsese lumina din verandă şi aştepta în prag.

— Domnișoară Jenny, îmi pare grozav de rău că v-a luat casa foc și a ars până în temelii, îi spuse Sam pe când ea urca treptele spre verandă. Știu ce înseamnă o asemenea nenorocire. Vă rog să poftiți în casă și să ne îngăduiți mie și lui domnu' Milo să avem grijă de dumneavoastră. Am auzit spunându-se că fiecărui om trebuie să-i ardă casa o dată în viața lui, iar acum îmi dau seama că vorba asta e la fel de adevărată ca și toate celelalte vorbe din bătrâni. Dar a trecut, ați dat necazul la spate, și de-acum încolo n-are să vi se mai întâmple.

După ce intrară cu toții în bibliotecă, Sam puse cărbuni pe foc și scutură cenușa.

Pe când Jenny se încălzea în fața căminului, judecătorul Rainey turnă whisky în două pahare.

— Eu mă gândesc așa, că n-o să vă mai clădiți altă casă în locul celei vechi, care a ars, domnișoară Jenny, spuse Sam, zăbovind cât putea mai mult cu împăturitul și despăturitul pledului adus de Jenny. N-ar avea niciun rost să vă băgați la asemenea griji și cheltuială când de-acum încolo n-o să vă mai facă trebuință. Și fiindcă așa stau lucrurile, vreau să vă spun că n-am de gând să pricinuiesc nici cea mai mică încurcătură, domnișoară Jenny, dar într-o chestiune anume trebuie să zic și eu un cuvânt. În toți anii ăștia din urmă, cât am lucrat pentru domnu' Milo, eu în casa asta n-am primit niciodată porunci de la parte femeiască, și-s mult prea înaintat în vârstă ca să mă pot învăța de-acum înainte. Asta-i chestiunea aceea anume despre care trebuia să vă vorbesc. Când vreți să faceți o treabă oarecare, cel mai bun lucru ar fi să-i spuneți mai întâi lui domnu' Milo, iar pe urmă are să-mi spună el ce gânduri aveți. La anii mei mi-ar fi de-a dreptul cu neputință să mă învăț altfel, domnișoară Jenny.

— Ce tot îndrugă Sam acolo, Milo? întrebă Jenny. La ce a fost nevoie de asemenea vorbe?

Judecătorul Rainey așteptă până ce Sam Moxley ieși din bibliotecă, după care îi întinse unul dintre paharele cu whisky.

— Mai întâi trage o dușcă bună din whisky-ul ăsta, Jenny, o îndemnă judecătorul. Are să-ți facă bine după încercările prin care ai trecut astă-

seară.

După ce sorbiră din pahare, se aşezară amândoi dinaintea focului.

— Jenny, vreau să discut cu tine ceva important, începu el, vorbind rar şi cumpătat. De fapt, sunt două lucruri importante, dar aş dori să vorbesc mai întâi despre cel plăcut. De multă vreme am avut de gând să ţi-l spun — mă refer la lucrul cel plăcut — dar până acum de fiecare dată părea să se ivească un motiv de întârziere şi de amânare. De îndată ce am auzit că ţi-a ars casa, am hotărât că în sfârşit s-a ivit cel mai bun prilej ca s-o fac.

— Despre ce-i vorba, Milo? întrebă Jenny.

Judecătorul Rainey se aplecă şi luă vătraiul de lângă cămin. Apoi scormoni în cărbunii aprinşi de pe grătar.

— Chiar adineauri ţi-am spus, ca un fel de introducere, că vreau să vii acasă la mine... şi să rămâi aici. Lui Sam Moxley i-am comunicat mai înainte la telefon ce am de gând, şi de asta ţi-a vorbit aşa cum ştii. Vorbele lui nu trebuie să te îngrijoreze în niciun fel. Poate c-o să fie nevoie de oarecare timp, dar Sam se va obişnui cu prezenţa unei femei în casă.

Punând vătraiul la loc lângă cămin, judecătorul Rainey se uită dintr-o parte la Jenny. Şedea nemişcată şi clipea des din ochii înceţoşaţi.

— Eu sunt un om singuratic, Jenny, continuă judecătorul ceva mai târziu. Există multe şanse ca şi tu să fii o fiinţă singuratică. De aceea, buna judecată arată că tu şi cu mine trebuie să facem ceva în privinţa asta. Am vrut să te întreb mai demult, dar nu eram sigur că vei fi dispusă să-ţi părăseşti casa şi chiriaşii. Acum, însă, de vreme ce nu mai ai casă, n-ai putea găsi nicio scuză ca să nu te muţi la mine.

— Nu ştiu dacă s-ar cuveni să fac treaba asta, Milo, răspunse Jenny după un moment de gândire. Mă mândresc mult cu situaţia mea de femeie respectabilă şi retrasă din afaceri, dar în acelaşi timp sunt femeie nemăritată, şi ştii cum vorbeşte lumea în ziua de azi.

— Primul lucru pe care o să-l facem mâine de dimineaţă va fi înlăturarea oricărei primejdii de bârfă, Jenny. O să ne ducem împreună la Palatul Administrativ şi o să pornim la îndeplinirea obişnuitelor formalităţi menite să satisfacă cerinţele legii şi regulile stabilite de societate.

— Milo... vrei să spui... să ne căsătorim... de-adevărat?

— Așa se procedează de obicei, Jenny.

Buzele ei începură să tremure. Cine ar fi privit-o n-ar fi putut spune dacă se pregătea să plângă ori să zâmbească, plină de fericire.

— Milo... ești singurul bărbat care, de când sunt pe lume, m-a cerut vreodată, cu adevărat, în căsătorie... iar acum mi-a înțepenit așa de rău limba, că nu știu ce să zic. Și dintr-odată lacrimile îi năpădiră ochii și zâmbetul îi lumină fața. Milo, când mi-ai cerut să mă mărit cu tine... sunt fericită că nu mi-ai spus-o pe limba aceea păsărească în care vorbești tu câteodată. Am învățat și eu unele lucruri la școală, dar nu limba aceea necunoscută.

Lăsându-și capul pe spate și sprijinindu-l de speteaza fotoliului, de parcă ar fi simțit că leșină, Jenny închise ochii și trase adânc aer în piept, încrucișându-și brațele peste pântece, le săltă în sus, ca să mai ușureze apăsarea sânilor. Chiar și după aceea, când începu din nou să vorbească, rămase tot cu ochii închiși:

— De nenumărate ori am auzit spunându-se că o femeie de vârsta mea are tot atâția sorți să se mărite cu un om de omenie câți are și un șoarece să bea lapte din aceeași farfurie cu pisica. În clipa asta sunt atât de aiurită, încât nu știu dacă mă simt șoarece sau pisică.

Când deschise ochii, Jenny îl văzu pe Sam Moxley stând în picioare lângă fotoliul judecătorului Rainey.

— Domnu’ Milo, cineva dorește să vorbească, în față, la ușă, cu domnișoara Jenny, anunță Sam.

— Cine-i?

— Mi s-a părut c-ar fi predicatorul Clough.

— Și ce dorește?

— A refuzat să-mi spună. Nu mi-a spus decât că vrea să stea de vorbă cu domnișoara Jenny.

— Anunță-l imediat că va trebui să discute cu mine, zise judecătorul Rainey. De-acum încolo eu mă ocup de treburile dumneaei.

Sam ieşi în hol şi îl aduse pe predicatorul Clough în bibliotecă. Zâmbind fericit şi părând străin de orice grijă sau supărare, predicatorul Clough dădu mâna mai întâi cu judecătorul şi pe urmă cu Jenny.

— Spuneai că trebuie să părăseşti oraşul, domnule predicator, îl întâmpină Jenny.

Predicatorul zâmbi cu toată gura.

— Multe s-au întâmplat după ce am spus asta, domnişoară Royster.

— Ce doreşti? întrebă scurt judecătorul.

Predicatorul Clough rămase în picioare, între fotoliile lor, şi în vreme ce vorbea, întorcea capul când la unul, când la celălalt.

— Chiar acum câteva minute am avut o discuţie cu vreo câţiva enoriaşi influenţi ai bisericii Rugged Cross. Mi-au spus că nu mai trebuie să-mi părăsesc postul şi să plec din oraş dacă o conving pe domnişoara Royster să vândă într-adevăr ieftin terenul — ăla de pe care i-a ars casa mai adineauri — şi dacă pe urmă pornesc o campanie energică şi sunt în stare să strâng destui bani ca să putem plăti terenul şi construi o anexă pentru şcoala de duminică.

Vorbise cu atâta aprindere, încât fu silit să se oprească şi să-şi tragă răsuflarea, apoi, înainte de a continua, îşi şterse cu dosul palmei buzele şi bărbia.

— Sigur că după cele ce s-au întâmplat, mă simt în culmea fericirii, fiindcă, până la urma urmei, nu mai trebuie să mă las de preoţie şi să părăsesc oraşul Sallisaw. Minune dumnezeiască a fost să ardă casa domnişoarei Royster tocmai la timpul potrivit! Cât vrea să ceară pentru teren? Va trebui să-l vândă într-adevăr ieftin, fiindcă acum e tot acoperit cu cenuşă, cu ţevi arse şi cărămizi, doar aţi văzut bine.

— Dacă vrei să discutăm despre afaceri, vino la mine la birou mâine sau poimâine, îi spuse judecătorul Rainey. Aici nu e nici locul şi nici timpul potrivit pentru aşa ceva.

Apoi îl apucă de braţ pe predicatorul Clough şi îl trase spre uşă. Chiar când să pătrundă în hol, predicatorul întinse pălăria.

— Ce-nseamnă asta? întrebă judecătorul.

— Am şi început să strâng bani pentru fondul construcţiei, şi mi-am zis că poate aţi binevoi să contribuiţi şi dumneavoastră. O sumă oricât de mică e binevenită... cincizeci de dolari, o sută de dolari, sau chiar şi mai mult.

— Sam! strigă judecătorul Rainey. Arată-i predicatorului Clough cum poate s-ajungă mai repede la uşă! E teribil de grăbit să plece!

Judecătorul Rainey se întoarse în bibliotecă şi se aşează în faţa căminului. Începu iar să scurme în cărbunii de pe grătar.

— Milo, ziceai că ai să-mi spui două lucruri importante. Mi l-ai spus pe cel plăcut. Acum vreau să mi-l spui pe celălalt.

Judecătorul continuă să scurme în cărbuni, fără s-o privească.

— E prea supărător ca să discutăm în seara asta despre el, Jenny. Aş prefera să-l amânăm pentru altă dată.

— Dacă e să ne căsătorim mâine, Milo, atunci vreau să ştiu totul — şi plăcut, şi neplăcut. Acum e timpul să mi-l spui.

Judecătorul încuviinţă din cap, dar tot nu se uită la ea.

— Sunt un laş, Jenny. Mi-a fost frică să mă împotrivesc lui Dade Womack. Mi-a fost frică din pricina răului pe care ar fi putut să mi-l facă în meseria mea — adică lovindu-mă la pungă — şi m-am temut chiar pentru propria mea viaţă. Ştiam că ceva are să se petreacă astă-seară la apusul soarelui. Am fost atât de sigur, încât mi-a fost frică şi să încerc a ghici ce anume are să se întâmple, fiindcă ştiam că sunt prea laş să-l pot împiedica.

— N-ar trebui să iei asupra ta toate vinile din lume, Milo.

— Ba trebuie s-o fac, Jenny. Este singurul mijloc de a mai păstra şi puţinul ce mi-a rămas din respectul faţă de mine însumi. Şi iată de ce am nevoie de tine, Jenny. Să mă sprijini într-o încercare ca asta. Tu eşti tare. Eu sunt slab. Am înţeles-o limpede astăzi, când nu te-ai lăsat intimidată de ameninţările lui Dade Womack. Chiar dacă acea sărmană fată a trebuit să plătească până la urmă cu viaţa, lumea are să te admire până în ultima clipă a zilelor tale pentru că l-ai înfruntat pe Dade Womack şi prejudecăţile lui rasiale. Tu ai făcut ceea ce nimeni în oraşul ăsta n-a fost destul de curajos să facă. Mi-e ruşine de mine însumi că nu am dârzenia ta.

Tăcu multă vreme, şi abia după aceea vorbi iar:

— La începutul începutului, când suntem copii de-o şchioapă, tuturor ne este frică de întuneric, şi ne alungăm frica vârând capul sub plapumă, lângă mama şi lângă tata. Când ne facem ceva mai mari, pe unii dintre noi îi sperie viaţa însăşi, şi atunci caută fel de fel de locuri unde să se ascundă. Şi, în sfârşit, există oameni ca mine. Când nu mai rămâne nicio ascunzătoare unde să se poată adăposti, găsesc pentru purtarea lor fel de fel de scuze, aşa cum am făcut eu până acum. Noi, cei din categoria asta, suntem cei mai laşi dintre toţi. Se apropie de Jenny şi îi mângâie obrazul cu mâna: Jenny, urmă el vorbind rar şi apăsat, dacă tu poţi s-o faci, atunci pot s-o fac şi eu. Da. În viaţă există nenumărate lucruri mult mai rele decât să-ţi ardă casa până în temelii, iar a fi laş este unul din relele acestea. Adevărul ăsta l-am învăţat în seara zilei de azi. De-acum încolo noi doi o să fim împreună, şi vreau să capăt acelaşi curaj ca şi tine. Şi am să-l capăt, fii sigură. Să ţii minte. Prima treabă la care voi porni va fi să răscolesc tot oraşul ăsta, până ce voi găsi probe suficiente pentru a dovedi în faţa instanţei că un anumit om este vinovat de crimă.

13 „Acum în loc de atunci,” cu sensul de „imediat, pe dată” (în limba latină în original). (*n.tr.*)